

Післанець Правди

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ”

(Йоана 14, 6).

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 1

Січень 1927 року

Рік 1

ХРИСТОС РОДИВСЯ

Нині в городі Давида
Бог родився, наш Христос.
Хоть смиренного Він вида
Та царський нам дар приніс.
Дар від смерти вибавлення,
Дар свободи і любви,
Дар святого примирення,
Жертву Своєї Крови.

Вість прийняли цю благу
Стерегучії стада
Впівніч сонную, глухую,
Загорілася зізда.
Пастухи пішли за нею,
Щоби Його там віднайти.
Богу вічному святому
Честь і славу принести.

Йшли в задуманню великім:
Видять, стала та зізда
Над вертепом напівдикім,
Де зганялися стада.
В тім вертепі на соломі,
Цар - Христос в дремі лежав.
Не в прекрасній Він гірниці
Себе світу показав.

Він, як раб людей смиренний,
Тихо на землю прийшов.
Сином Божим наречений
Місце в яслях лиш знайшов.
Місце в яслях близь порога,
Вибрав Собі Божий Син,
Щоби всі любили Бога,
Отець, Син, Дух, Бог один.

Відчини же серця двері,
Хай в нім скот, вертеп оно
Бог родиться в нім по вірі,
Буде все поновлено.
Тоді правдою святою,
Засіяє в серці світ,
Вефлеємською зіздою
Буде плисти много літ.

О народженню великім
Ангел знова співав.
В світі мрачнім напівдикім
Вість благу всім несе.
Відчини же серця двері, —
Хай в нім скот, вертеп оно
Бог родиться в нім по вірі,
Буде все відновлено.

Присп.: Бог Творець, благий Отець,
Слава вічна Тобі. Амінь.

Пер. І. Г. Семенова

Різдво Христове

„Ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям“ (Луки 2, 10).

Наблизився нарешті день так довго очікуваний цілою людськістю, виконалося чудо, яке покриває усі інші чуда, подібно як зоря усі зірки на небі позбавлює ясности; сам Господь прийшов до нас, аби нас увільнити від ярма неволі, аби нас з темряви випровадити до світлости й нещасливим вигнанцям відчинити замкнені двері раю. Цілі тисячі літ шукалі усі покоління землі з білем й журбою якихсь засобів, які могли би поєднати їх з Богом, цілі тисячеліття панував на світі одвічний ворог Господа й людини й казав віддавати йому Божу честь, казав складати йому офіри, проливати кров людську, кров невинних дітей. Для слави Божої сотворений був світ, Господь хотів виявити свою добрість, хотів аби та добрість була хваленою й тому оточив Себе мільонами істот, наділених розумом й почуттям, тому сотворив Бог чоловіка й бажав бачити його щасливим.

А як віддячило Йому наше плімя? На те питання хай дасть відповідь райський садок, знівечиний гріхом, хай відповість земля, зпльмована кровєю Абеля, хай скаже історія людська. Усюди панував гріх, усюди міцніший пригнітав слабого, усі народи перемінили істину Божу на неправду, хвалили сотворіння, а не Творця. Щож учинив наш милосердний Господь, аби нас підняти з ганебного упадку?

Постановив учинити щось таке, що нікому й ніколи на гадку не прийшло би, що до тепер ще є незрозумілим нашому розумові: постановив Сам зійти з височини небес, стати братом нашим й святим життям на землі й страшною смертю поправити зло, завдане гріхом. Аби ми могли добре зрозуміти величність цього діла, якого памятку тепер обходимо, розважмо зпочатку таємницю Втілення, а потім ті обовязки, які накладає на нас добрість нашого Спасителя.

Багатьома способами об'являвся Господь людям. Самий уклад світу показує мудрість й добрість його Творця. Незлічена кількість зірок наповнює простір, а усі прямують по визначеному для кожної шляху, жадна не завадить іншої, жадна не порушить одвічного порядку. Нетільки світло, але й вода, й повітря, й земля — усі працюють згідно незрозумілого нам пляну, аби підтримувати й розвивати життя на землі. Таким чином вже самий вид світа змушує нас до узнання вічної могутности Божої. Крім того Господь й в іншому виді давався пізнати чоловікові: говорив в раю до першого чоловіка, говорив до Ноя, Авраама й Якова. Але

се усе ще не вистарчало для Його любови, на нашу біду: завше ще нам Він видавався істотою дуже далекою й неприступною. Не бачив в Нім чоловік свого доброго Отця, не наближався до Нього з дитячим довір'ям, навпаки молився до балванів і звірят. Хотів мати свого бога при собі; хотів бачити Його в тілі. І то учинив Господь, прийшов до нас в видимій постаті, став чоловіком. Той самий, який керує тисячами зірок — світів, став маленькою, слабкою Дитиною й озвався до нас: „Дивіться, як люблю вас! Не бійтеся приступити до мене! Не прийшов вас судити й карати, але хочу з'єднати вам спасіння і запровадити вас до царства Небесного.

„І се вам ознака: знайдете дитинку сповиту, лежачу в яслях.“ Що ж то за дивна ознака? Якже то? Бога мають пізнати в дитині, лежачій в яслях? Скільки ж то людей противилось тій ознаці й противитися буде. Не хочять Його знати ані жиди й погане, не хочят Його знати й діти того світу, бо треба бути дитям Божим, треба Його любити, треба мати чисте серце, аби пізнати Господа в ділах Його любови, Любов учинила те, що бачимо Його в стайні витлеємській, а потім в хаті бідного Йосифа, а потім заляного кровю й прибитого до хреста!

„Слава на вишинах Богу, а на землі впокій.“ Сі слова ангельського гимну справджуються аж до наших часів. Втілення Христа, ціле Його земне життя, усі Його молитви, думки, слова, праця, заслуги й вкінці Його хрестна смерть — се усе принесло Богу таку славу, якої Йому ціле сотворіння не могло дати. Тільки Бог Син міг її дати Богу Отцю. Але сей Господь поєднався з людьми, Він жиє в кожнім з нас й ділає так, що й наші молитви, слова, праця, терпіння набирають завдяки Його заслугам вартости, коли в Його ім'я молимося, коли Він жиє в нас, коли воля наша є з'єднана з Його волею. Отже під прапором Христа стали незлічені маси мужів, жінок й молоді, й цілим життям своїм возносять чудовий гимн слави на честь свого Пана й Отця, для Нього живуть, працюють й умирають.

Вони також пізнають на собі, що означають слова ангелів: „а на землі впокій? Душа вірного слуги Божого зістає спокійною серед усіх терпінь й боротьби, бо знає, що її ніщо не може зашкодити: ані втрата маєтку, ані хвороба, ані смерть. Але як мало між нами є душ, котрі заживають такого упокою! — Чому? — Бо не зізволяє ім на те гордість, незгода й ненависть, які серед людей панують. Подивімся навколо себе, а побачимо, скільки сварок, бійок і смерти випадків повстає завдяки тому, що один другому не хоче уступити з дороги, ніхто не хоче бути слухняним, покірним, не хоче працювати на малім становищу і бути з того заде-

воленим; кожен пнеться в гору, аби міг згори на інших дивитися, аби міг наказувати, аби міг тішитися своєю владою. Чому то не один батько родини так мало турбується про своїх дітей, не дає їм доброго виховання, не знає, що діється в тих молодих душах, про що мріють, до чого стремлять і як сходять на злі шляхи? Бо такий батько увесь час є зайнятий самим собою, думає про те, якби самому дійти до вищого становища. Тому і в його власній душі — журба й непокій, немає в ній щастя, немає щастя і в його родині, — діти не виростають на добрих людей, немає він з них потіхи. Немає впокою! А хто ж нас найліпше може навчити добрости, лагідности, тихости й покори як не те мале дитятко Ісус, яке сьогодні витягає до нас свої малі рученята з жолоба й говорить: „Навчіться від мене; бо Я тихий і смирний серцем; то й знайдете відпочинок душам вашим!“ (Мат. 11, 29).

І ми сьогодні, дорогі віруючі, наближимося в духу до витлеємського жолобу, приєднаймося до вірних дітей Божих і просім широко, аби те Дитя — Ісус народилося в наших серцях, аби ми відтепер широко любили нашого Отця небесного, зненавиділи гріх. Працюймо для слави Божої, тоді завітає впокій до душ наших, й зазнаємо вже тут на землі правдивого щастя. Ніщо нам не буде видаватися важким і страшним, крім гріха. Перестанемо нарікати на тягар нашого хреста, бо і над нами сповняться слова ангелів, що Дитя Ісус принесло впокій душам нашим.

С. Білінський

§ 26

каф.

Р а д і с т ь

„Благовіщу вам радість велику.“

Подвійної ваги й вартості мають слова ангела сьогодні в душах наших. Одна радість і перша з приводу народження нашого Спаса Ісуса Христа — друга з приводу народження нашого часопису „Післанця Правди“, який буде розносити по світі правду, науку й любов Христа в нашій рідній мові.

Невелике село Забіре в глибокій осені бижучого року, бо 23 жовтня, прийняло декількох гостей — дітей Божих, які прибули на відвідини й на ювілей. Гарно прибрана хата одного з братів була місцем богослуження як рівно й ду-

духовних обряд, Отже серед присутніх повсталала думка, чи не було би можливим здійснити тепер наші давні мрії — а власне приступити до видавання журналу. Від кількох років лежала на нашій сумлінню ся справа. Бачили, як палиться вогонь любови Божої в серцях народу нашого, як він прагне живого, рідного слова почути. Але ми були безсильні. Нас було мало. З усіх боків чули крик і плач: „Дайте нам українські співаники, укр. журнал, укр. літературу.“ Падали ми тоді на коліна перед Господом нашим и в страшній тузі, а сердечній молитві виливали з сльозами перед Богом прагніння свої й народу нашого. Бо знали,

Районовий Комітет і делегати в Галичині

що без Його волі й помочі нічого самі не зробимо. І дійсно так воно й було. Тепер Господь нам допоміг приступити до сеї великої праці — голошення правди Божої словом друкованим. Тому є великою радістю цей факт в життю віруючих баптистів в Галичині — великою радістю усіх євангеліків — усіх дітей Божих. Бажасмо вам у першу чергу, брати й сестри Канади й Америки, принести сю радісну вісточку з далекої батьківщини, яка вам за окіяном є так дорогоцінною. Тим більша любов в серцях ваших палає до нас, чим більший простір води відділяє нас. Але є одно, що нас єднає — це наш Спаситель Христос. Тепер будемо мати можливість на шпальтах нашого „Післанця“ посилати до вас вісти радости й суму, які переходимо в життю. Вам, дорогі брати й сестри в краю, в Галичині, на Волині й Холмщині, несемо також сю радісну вість: ваші молитви Господь

вислухав. Нехай се дасть вам ще більше віри й певности, що Він допомагає завжди своїм діткам, бачучи їх потреби.

До Вас, кохані віруючі євангелики, теж звертаємося, відкриваємо серце повне радощів — перейміться й ви нашою радістю. Дякуйте Господу, що так великі, благословіння зсилає на діток своїх. Так багато ми маємо причин аби тішитися. Маємо одного Отця в небі, однією кров'ю нашого Спасителя відкуплені. Рівнож маємо одного одвічного ворога нашого й на небі й на землі. А тому спільно дякуємо Господу, в любови розвиваймося і плече в плече ставаймо до боротьби з дияволом, злом і гріхом.

Вам, котрі в гріхах суть, нашим журналом „Післанець Правди” хочемо принести найбільшу радість, яка може бути в світі: Бог вас любить. Він узяв ваші гріхи на себе, а з тим тягарем пішов на хрест. Там умер, аби ви жили вічно. Що ви на се скажете?

Нарешті ми би бажали дати добру раду усім, хто тільки дістане „Післанця”, що має робити. Отже по перше стати навколінки перед Господом і щиро подякувати Йому за ту велику любов, яка виявилася над народом українським.

Потім прирікти в духові усіма силами попірати видавництво „Післанця”, хоч би се було звязане з меншою чи більшою жертвою. Любов вимагає жертви. Хто не знає жертви, той не знає й любови.

Зараз надіслати передплату, бо на тій тільки будуємо наш фінансовий фонд.

Роздати іншим „Післанця Правди” й заохотити до передплати. Кожна укр. хата повинна мати сей ліхтар. Нехай він усіх освічує правдою й любовію нашого Спасителя Христа.

"III", ч. 1.

С. Білінський

Чого шукаєте?

Ісаїї 55, 6.

Серце чоловіка завжди тужить і шукає цього, що є тревалим і певним, що дає спокій, мир і відпочинок. В цім проявляється особлива різниця між чоловіком а звір'яттем. Чоловік є сотворений в образ Божий, тому й немає він жадного супокою, доки не відпочиває в Бозі.

Через упадок і гріх серце чоловіка сталося розлучене з Богом. Скитаючись одначи по чужих і своїх власних до-могах, неустанно шукає астя і супокою в тім, що знахо-

диться під сонцем, що йому в кождім мигненю очей може бути віднятим. Через це власне, бачимо тут у цьому світі, так багато сльоз, так багато ран і так багато боротьби.

Однако і милосердний Бог, нехотівши у своїй великій любови смерти чоловіка, густо часто допускає, що в одній ночі всі стовпи, на котрих чоловік будує своє щастя, падають. Господь хоче, щоби чоловік навернувся до Нього і жив (Езек. 18, 32).

Так показує Господь в цих днях особливо тим, котрі не хочуть признати, що в цій темноті нічого не знаходиться, щоби могло справді чоловіка ущасливити. Ці, часто лучаючіся потреби показують, що здоровля і життя є дуже небезпечними добрами, бо ж кождий подув вітру може його знищити. Земна посілість, це „твоє і моє“, є також майже непевною річчю, подібно мається з хлібом та безпечним заробітком. Супокій в краю, зовнішній мир може бути удержаний лиш через незмірні жертви, а це на як довго? Господь показує, що все зависить від Нього; від Його управляючої руки. І Той великий Господь відзивається до всіх нас: „Сину мій, дай мені серце твоє“ (Пр. Сол. 23, 26). Він говорить до богача: „Сієї ночі душу твою візьмуть у тебе; що ж надбав єси, кому буде?“ (Лук. 12, 20). Він говорить до тих, котрі занепали на здоровлю: „Лучше тобі ввійти в життя, а ніж бути вкинутим в огняне пекло“ (Мат. 18, 9). До убогого говорить Він: „Що бо за користь чоловікові, хоч би світ увесь здобув, а душу свою занапастив? або що дасть чоловік у замін за душу свою? (Мат. 16, 26). Щасливий чоловік той, котрий мимо всіх своїх нещасть, недолегливостей, перешкод, та перепон не забуває на Господа, Сотворителя свого, а горнеться до Нього, бо він буде приїтний. Господь обітре йому Своєю рукою усі сдьози з його очей. Добре тому чоловікові, котрий знайшов мир і спокій в Бозі, через Ісуса Христа. В Нім є відпочинок, мир і спасіння. Нехай отже, кождий спитається себе, за чим шукає і чого. Если не хоче бути обманеними і лишитися такими, а знайти остаточний мир : відпочинок, котрий триває вічно, тоді спішіть, щоб не було запізно в отворені рамена Христа, Сина Божого. В рамя Того, Котрий умер за наші гріхи і Котрий одинокий є в змозі потішити вас та привести до Бога.

Шукайте Христа, а з певністю винайдете бажаний мир в Нім. Він візьме від вас все, що лиш розлучає вас від Господа, а це: гріхи і журби, натомість Він дасть вам це, чого ви не маєте, а це: супокій сумління, мир серця та життя

вічне. Тому ще нині йдїть за покликком Христа (Мат. 11, 28), а знайдете в Нїм щось більшого, ніж ви колись шукасте.

І. Г. Семенина

Відо зва

до всіх віруючих дітей Божих

Ми від імени нашого обєднання просимо Вас, дорогі браття і сестри, прийти нам на поміч в несенню Христової правди поміж нашим народом. Тепер то коли зійшло сонце Христового Євангелія над нашим рідним краєм, коли наш народ просипається від того так довгого сну і протягає свої руки до Вас о поміч. Прийдіть і допоможіть нам понести ту благу вістку до кожної хати. Євангелія відкрила очі нам, вона відкриє очі і другим. Отже кладемо на серця Ваші цю так важну працю і надіємось, що пріспієте нам у поміч. Дотепер наша праця велась своїми власними силами. Помочі не було майже ніякої. Але так дальше нести той тягар ми не зможемо. Хай клич з Македонії буде Вашим кличем. Віремо, що наша прозьба не остане марною, а відкликнитесь, як молитвами, так і Вашою лептою.

Вітаємо щиро всіх дітей Божих і з братньою любовю позістаємо.

Від Районового Комітету україн. Баптистів в Галичині:

Adres: W. Peretiatko,
Rawa-Ruska, Skrzyinka
pocztowa

В. Перетятко (гол.)
П. Олишко (секрет.)
Г. Домашовець (касїр)

Підеш?

„Пришов бо Син Чоловічий, щоб шукати й спасати погібших“ (Лук. 19, 10).

Семен повертав до дому, вільним кроком, з смутним лицем. Йому вимовили працю, через його блудне життя. Він, нещасний в своїм горю, по дорозі вступив до шинку і там своє горе залишив. Чи на довго?

Прийшов до дому, до жени не сказав ані слова, навіть на неї не глянув, а просто розтягнувся на лаві, а до діла йому байдуже.

Настя, худа, бліда жінчина, смутно поглянула на нього, сльози покотились по її худім лиці, не говорить нічого, бо вже до цього привикла. Але коли Семен поглянув на неї і обернувся до стінки, сказала:

— Приходив з міста Андрій і казав, що Олюся дуже захорувала, велика горячка у неї.

— Олюся захорувала... горячка! вскрикнув Семен і підвів свою затуманену голову.

Нічого він більше не сказав, а зхопився і став натягати на ноги подерті чоботи, накинув на себе старий плащ і кивувся до дверей.

— Де ж ти ідеш? спитала жінка.

— До Олюсі, — відповів Семен і пішов.

Холодно і темно було, трудно було йому іти, але він зі всіх сил спішив вперед; ноги часто спотикалися, а зітхання що раз виривалися з його грудей. З туги не зпостеріг, як його ноги волоклися під тяжким плащем.

— Олюсю, рідна моя, Олюсю, шептали посинівші від зимна уста, — долетів би я до тебе, та ноги мої не слухать. Ах яке горе! До чого я себе довів! Господи, допоможи мені дійти до міста, щоби мені поглянути на мою Олюсю, жалібно молило його неспокійне серце.

Олюся була одинока його донечка, від першої жени. Як він її любив! носив її, маленьку на руках і вона ніколи від нього не чула грубого слова. Жалував він її, тішив її, лише одного не міг для неї зробити — відріктись від цього налогу, який його опутав.

Бувало ховається від Олюсі, коли випє, щоби не настрашити її і не засмутити. А кинути п'янство, котре часто було причиною плачу Олюсі, не було у нього сили.

Діла домашні ішли чим раз гірше. Настя тяжко працювала, працювала і Олюся, але недостатки були великі, голод як непрошений гість втиснувся до хати. Дівчині робота пильна була не під силу і опустила отця, пішла до міста в службу.

Не устерēju я свого отця при собі, — подумала Олюся, — буду йому хоч з міста посилати листи, а за заслужені гроші куплю йому що потрібно.

Олюся, що задумала, те і зробила: уговорювала отця листами, посилала йому то теплі рукавиці, то шаль на шию. Семен над листами не раз гірко заплакав, дарунки від Олюсі также обливав сльозами, твердив: „О дорогая моя донечко!“ А п'янства все таки не кинув.

І ось тепер Олюся захорувала! Спішить до неї бідний

отець. А тут піднявся вітер, сильний, сердитий; так і віє на вукири, з ніг збиває, не пускає вперед; але звідки взяли сили — Семен бореться з вітром; з голови все вишуміло і все йому трудно добитись до міста!..

— Ах, подумав, щоб був кінь, — скоро переїхав би тих дві милі дороги!

Був кінь гарний, сильний, та прийшлося продати для того, що у Семена стільки грошей у шинок пішло. Щож робити, треба іти піхотою! І знов заплакав нещасний Семен.

В кінці прийшов до міста, до дому, де мешкала Олюся, і постукав до дверей. Отворили йому, запровадили по сходах до маленької кімнати, сказали: „Тихо, вона тепер спить”, і зачинили за ним двері. Підійшов Семен до ліжка. Стійть, як вкопаний і дивиться. Лежить Олюся, але не та, що була: змарніла, дихає тяжко, на устах горячий румянець. Дивиться Семен і замірає в нім серце — неначе йому щось говорить: не виздоровіє твоя Олюся!

Все дивиться він на неї, сльози ллються із очей і падають на Олюсине простирано, а Олюся спить!

Нарешті, не міг він вдержатись і голосно заплакав. Олюся відкрила очі, неначе настрашилась, поглянула на вукири, зобачила отця, опам'яталася і протягнула до нього руки. Він упав на коліна коло ліжка. Олюся обійняла його за шию руками, положила його сиву голову на свої груди і поцілувала його.

— Таточку, — сказала вона, ледво промовила слова, як я рада, що тебе бачу, — я хочу тобі де що сказати.

— Говори, моя донечко, дай хоч голосок твій почути.

— Таточку, рідний, — почала хора, підвелась на ліжку, — недовго вже мені жити на землі; видко, мене Господь до Себе кличе; і я радо до Нього їду, я люблю Його; тільки мені тебе жаль!

— Олюсю, Олюсю, — вскрикнув Семен з розпуки, — я пропаду без тебе, не лишай мене, візьми мене з собою. Краще мені з тобою умерти.

— Таточку, так я і хочу тебе з собою взяти, — відповіла Олюся твердим голосом.

Семен поглянув на неї з здивованням.

— Ось я тобі все розкажу, — продовжувала вона, — як я захорувала, так і подумала, що вже з цього не вийду і все за тебе молилась Господу, говорю: загорює отець, утіш Ти його! І знов щось мені на ум прийшло, неначе хтось до серця мені говорить: клич отця з собою, він піде; не умре, а душа його до Бога прийде, від земного, від грішного відірветься, а найде собі у Господа щастя, радість і мир. І я стала молитися: Господи, дай, щоби отець

мій прийшов до мене подивитись на мене — я йому о цім розкажу! Ось Господь тебе прислав.

Олюся встала закрила очі в немочи. Семен мовчки дивився на неї. Коли вона знова поглянула на него, як би спитала: що ж ти на це скажеш? — він відповів:

— Дорогая моя донечко, тебе Господь певно прийме в Свій приют, а мені туди вже не доведеться прийти. Я бо великий грішник, погибший, нечистий, п'яниця налоговый — сама знаєш: розлучать мене з тобою і вже більше нам не бачитись ніколи!

Він заплакав. Олюся также заплакала, але сльози її були иньші.

— Таточку, — сказала вона, — я в євангелії читала, як Христос говорив: Всіх, кого знайдете, кличте, то значить: на небесную радість кличте; і подумала я, коли читала: Много-милосердний Ти Господи, як Тобі кождий потрібний, як Ти всякого любиш, всіх до Себе взяти хочеш! Возьми мого таточка до Себе; бо Ти і за него свою кров пролив на хресті; Ти і його душу можеш очистити! А як я захорувала, мені щось все в серці неначе говорить: клич таточка до Господа — він піде. Підеш таточку? Тобі з Христом добре буде, і життя піде зовсім иньше.

Очі в Олюсі так і горіли, голос її став сильніший, диханє стало лекше. Сам Бог давав її силу кликати отця так, щоби він против того голосу не міг відпертись.

Прийме мене Господь, так я пійду до Него, сказав він з рішеннєм, — вічно дякувати Йому буду за Його милість. Не варт я такої милости.

— Таточку, євангеліє моє після мене читай; воно завжди було зі мною, тепер нехай тебе потішає. Там пізнаєш, як любить Господь недостойних, як кличе їх до Себе.

Семен взяв в руки євангеліє, котре Олюся, витягла з під подушки. Потім Олюся задрімнула, а Семен не спускав з неї очей і думав, — ось, ось, вздохне послідній раз. Но нє, вона проснулась, поговорила з ним, передала прощальний поклін Насті і другим і сказала:

— Іди, таточку, віддихни, ми ще завтра рано зобачимось.

Олюсіна господиня оставила Семена переночувати у себе в домі і обіцяла, що його покличуть, если Олюсі буде гірше.

Раненько пробудився Семен.

— Піду, думає, до неї, подивлюся ще на неї.

Олюся чим раз більше слабіла, дихала тяжше але лице її було таке радісне, що не позволяло її горювати.

Говорити вона вже майже не могла, но держала отця за руку і все дивилась до гори, якби показувала йому туди.

Зібравши всі сили, вона стала щось по тиху шептати.

Семен склонився і учув голос: — Пійдеш рідний?

Піду за тобою, моя донечко, — відповів Семен, не лишуться я без тебе, ти моє серце до Бога уносиш. Господи, прости мені грішному, Господи, помилуй мою Ольсю і мене, не розлучи нас в царстві Твоєм небеснім, ради Христа — повторив він, і сльози градом лилися з його очей.

— Прости і ти, моя донечко, неначе вскрикнув. Тут Семен пригадав, як багацько вона наплакалась через його п'янство, але минушого вже не вернеш!

Олюся цього крику не чула, вона нічого земного більше не чула, скільки разів тяжко вздихнула і простилася з землею на віки.

Семен стояв довго і дивився на неї. Нікого в кімнаті не бачив, нічого не чув, тільки один голос звучав в ушах його:

— Чи пійдеш, рідний мій?

Представилось йому, хоть і смутно, чудне місце блаженства; голоснійше від Олюсі кличе його туди Христос; Семен клякнув на коліна, держучи Олюсине євангеліє кріпко в руках, ще раз відповів:

— Пійду!

Похоронив Семен свою улюблену донечку, прийшла і Настя на похорон до міста, потім обоє відправилися до дому. Семен вертав в старім плащі, в подертих чоботах, але не той самий Семен, що раніше був. Було хмарно, але як стали підходити близько села, сонце виглянуло з за хмар і теплі лучі упали на сиву, опущену голову Семена.

Він підняв очі і в відповідь на небесні лучі поглянув. — Настуню — сказав він до жени, і лице його засіяло, — мене Господь туди покликав.

Настя нічого не відповіла, тільки показалось їй, що у Семена зовсім друге лице стало: не бачила вона його таким ніколи, як тепер.

Дійшли до дому, було ще досить рано, Семен ще раз заплакав, всгав і пійшов до деректора, у котрого перше працював.

— Ну, що скажете, Семене? — спитав деректор.

— У мене дочка померла, пане деректоре, я тепер вже більше пити не буду, — возьміть мене на роботу.

Піднеси голову, хай я подивлюся на тебе, сказав деректор.

Семен підніс на нього очі.

Пане деректор, я вже пити не буду.

— Добре, я тобі вірю, взавтра приходи до роботи.

Семен до цих пор працює. Его поважають, довіряють йому і поставили його наглядати ще над другими.

Зпочатку було трудно: старий звичай часом так сильно притягав, що йому здавалось, ось-ось умру, если не випю; но вслід за тим, тут стає на серце слово Олюсі: Пійдеш, таточку! Семен пригадуєть обіцяне слово для Олюсі: лучше умру, но не випю!

А людські празники, насмішки — хіба не склоняли би знов до гріха душу, котра віддалась Богу? По вечерам читав Семен євангеліє, котре отримав від своєї донечки і щораз то більше вглублявся в Божу мудрість, так що річи сего світа вже його не спокушували.

— Лучше б тобі пійти десь в пустиню, — говорили йому сосіди, — та ти вже зовсім перестав жити по світовому, ти вже немаєш тут з людьми що робити.

— Нє, від праці і від людей не відрікся я, — відповів Семен, — лише від гріха відірвав мене Господь.

Настя дивилася на мужа, слухала те, що він читав, дивувалася тій переміні, що Семен перемінився, і сама стала иншою.

Люде не довго насмівались з Семена, як увиділи, що Семен не хоче вже с ними грішити, а в кожній хвилі готов їм служити. Много, много Семен їм показав своїм чесним життям світла. Увиділи люде, що єсть сила, котра може вирвати з сили гріховного і постановили цеї сили відвідати. Хіба не всім хочеться грішити: иншому огидла темна яма гріховна, а бажає Божого очищення, Божого світла і правди, бо коли світла не бачать нізвідки, то і не знають куда іти.

Ось такі, що з початку наглядали за Семеном і сміялися з него, пізнійше стали вечерами до него заходити, щоби Семен розясняв їм слово Боже.

Семен найбільше їм поясняв з євангелія Мат. 22, 9:

Всіх, кого знайдете, кличте.

Заглублювалося то слово людям в серце, порозуміли вони, що Господь і їх кличе, то оден за другим, котрий мучився гріхом, відповідав рішучо, горячо:

— Піду!

* * *

Дорогий друже! Може нема у тебе дорогої донечки, щоби тобі передала клик від Господа; але ті слова „Кличте всіх” — можеш в євангелії сам прочитати. — Всіх — значить і тебе. Повір же і ти і скажи:

— Піду!

Петро Олишко

ВІДДІЛ ПРАЦЬОВНИКІВ НА НИВІ БОЖІЙ

НАЙГАРНІЙША ПІСНЯ. (Різдво).

• I.

Співачі її:

- 1) Не був то хор людський.
- 2) Були се ті, які незгрішили (ангели).

II.

Зміст її:

- 1) Виславляли любов Божу.
- 2) Голосили впокій людям.

III.

Слухачі її:

- 1) Не королі.
- 2) Не священники.
- 3) Не богачі;

але:

- 4) пастирі: а) які стерегли свої вівці, а не стригли;
- б) чекали приходу Спасителя;
- в) були послухні й прийняли сю вістку.

БІДНІСТЬ ХРИСТА. (Різдво).

I.

В який спосіб вона об'явилася?

- 1) Залишив трон Божий.
- 2) Став чоловіком.
- 3) Не мав притулку на землі.

II.

Кому об'явилася?

- 1) Бідним пастухам в Вифлеємі.
- 2) Бідним у світі.

III.

Які були наслідки сього?

- 1) Знято прокляття гріха.
- 2) Відчинено дорогу до Бога.
- 3) Учинено усіх богатими.

„Я З ВАМИ“ Мат. 28, 20. (Новий рік).

I.

Хто є з нами?

- 1) Той, про котрого писали пророки.
- 2) Той, про народження Якого співали ангели.
- 3) Котрий умер за нас й з мертвих встав.

II.

Як довго з нами?

- 1) В дні покус.
- 2) В біді.
- 3) В радості.
- 4) У всі дні до скінчення світа.

III.

В якій цілі?

- 1) Аби навчати нас.
- 2) Керувати нами.
- 3) Додавати отухи.
- 4) Охороняти від злого.

ТЕРМОМЕТР ДУХОВНОГО ЖИТТЯ

О, ти ні зимний, ні горячий (Одкриття 3, 15).

1. Чи такі ви незмисливі, що почавши духом, завершуєте тепер тілом (Галат. 3, 3).

2. Коли ж хто Духа Христового не має, то сей не Його (Рим. 8, 9).

3. Коли бо живете по тілу, то помрете (Рим. 8, 13).

4. Діла тілесні: перелюб, блуд, нечистота, распуст, ідолювання, чарування, ворогування, сварі, ненависть, гнів, суперечки, незгода, сресі, зависть, убийство, пянство, бенкети (Галат. 5, 19).

5. А дороги мирної не пізнали, нема страху Божого перед очима їх (Рим. 3, 17-18).

6. А се миркачі, докорителі, що ходять по хотінню своєму (Посл. Юди 16 ст.).

7. Плата бо за гріх смерть (Рим. 6, 23).

8. Коли ж духом діла тілесні мертвите, будете живі (Рим. 8, 13).

9. Коли ж Христос в нас, тоді тіло мертво для гріха, дух же живий ради праведности (Рим. 8, 10).

10. Овоц духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосерде, віра, тихість, вдержливість (Гал. 5, 22-23).

11. Сей самий Дух свідкує нашому духові, що ми діти Божі (Рим. 8, 16).

12. А що живу тепер у тілі, то живу вірою в Сина Божого, що полюбив мене і видав Себе за мене (Гал. 2, 20).

13. Бо життя мені Христос, а смерть надбання (Фил. 1, 21).

14. О, прийди, Господи Ісусе (Одкриття 22, 20).

ПОКВІТУВАННЯ

Зложили на часопис „Післанець Правди”

Бр.: Перетятко — 9 зол.; Білінський — 5 зол.; Домажовець — 5 зол.; Урбан — 4 зол.; Підгурецький — 2 зол.; Петраш — 2 зол.; Огородник — 2 зол.; Майкут — 2 зол.; Олишко 2 — зол.; Стародуб — 1 зол.; Маяк — 1 зол.; Луцик — 3 зол.

Щиро дякуємо. Ред.

Усім Братам й Сестрам по вірі, приятелям
й читачам нашого часопису засилаємо
сердечне поздоровлення з **НОВИМ РОКОМ**

Редакція

Кожен може, а навіть повинен бути співробітником в видавництві „Післанця Правди”. Для сього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось таке, щоби потішило й зміцнило багатьох віруючих читачів нашого часопису. Потім надіслати на слідуочу адресу:
Sz. Biliński, Poznań, ul. Przemysłowa 29.

Всяку кореспонденцію, що торкається „Післанця Правди” як рівнож і передплату просимо керувати на слідуочу адресу: **Sz. Biliński, Poznań, ul. Przemysłowa 29**

Redaktor i wydawca **W. Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas” Łódź, Sienkiewicza 53.

„Я дорога й правда, й життя“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ виносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 2	Лютий 1927 року	Рік 1
------	-----------------	-------

З МІСТ: Наш обов'язок. — З місійної праці в Галичині. — Справи Мексиканські. — Оповідання про великого богача — Куток молоді: Післаництво і гідність жінки. — Радість в Забрю. — Утікай з життям. — Ріжне: Надруга над святиною. — Оголошення.

Наш обов'язок — голосити правду Божу в рідній мові

„Як же се чуємо кожний власну мову свою“ (Діяння 2, 8).

З великою радістю та з великим душевним задоволенням чуємо про поширення світла євангельської науки серед народу українського. Більше як двіста років закутий в кайдани національної неволі, позбавлений найелементарніших умовин для свого національно-культурного розвою, прокинувся нарід український і почав власними силами, власним хистом без жадної непрошеної опіки будувати своє життя. Але не тільки матеріальний добробут лежав на серці, справа совісти, справа духовного удосконалення — завше була близькою і рідною серцю нашого народу.

Куди стремимо, в чому дійсне щастя людини — це питання, над якими завше застанавлювався природній розум українця і які він часто виголошував устами своїх кращих синів. Даремно він шукає відповіді на ці болючі питання в церкві офіційній, бо прийшовши туди, він чув завше якусь чудернацьку мову, таку незрозумілу і далеку від тої, яку він чув одмала в родині. Дарма він напружував весь свій мозок, дарма він вслухувався в те, що говорив йому піп — все йому було таке чуже, таке незрозуміле, а на лиці батюшки було помітно велике змудження, бо цей останній бачив, що слова його були гласом вопіючого в пустині. Не будемо тут розповсюджуватись про справу моральної і духовної якості проповідників офіційної церкви, бо й як же могли захопити своїх овець ті пастирі, що устами своїми говорили: „Господи,

Господи", серця же їх були дуже далекі від Господа, до якого закликали. Говоримо тут про інший чинник, говоримо про те зняряддя проповіді Христової — мову, що була б зрозуміла для народу і промовляла просто до серця. І тут мусимо з радістю ствердити, що зрозуміння необхідності рідного слова при голошенні науки Христової все більше і більше зміцнюється.

Усім хто живе у вільних країнах може здатись чудними і незрозумілими суперечки про те, в якій мові проповідувати слово Боже. Безумовно в тій мові, яка є рідною для віруючих. Звичайно до болгар не підете с мовою румунською, а до чехів з мовою польською, а от на Україні можливим є ще й досі зустрінути людей, що доводять, що українському народові треба нести світло Євангелія мовою російською. От при звичаїлися не вільники до мови свого пана, та й продовжують і самі нею користуватись і других до неї примушувати, хоча пана й давно вже немає і хоч вони вільні вже люде.

Цей розлад помічається більше на лоні церкви православної; у нас же панує цілковита згода що до того, в якій мові нести правду Божу. В тій, якої жадають самі віруючі. А вони в один голос домагаються — дайте нам слово Боже в нашій рідній мові, адже ж це була виразна воля нашого Великого Вчителя.

Ми, що близько стоїмо до народу нашого з особливим білем відчували про ту кривду, яку робилося даючи слово Боже і євангельську літературу в чужих мовах. Але що ж ми мали робити? Св. Письмо, хоч і було перекладено на мову українську, але ця мова устаріла і була майже такою незрозумілою для народу, як і яка інша.

Друкованої ж літератури євангельської в мові українській майже немає. Тепер є цілком зрозумілим, яка радість обняла нас, коли ми довідались, як багацько робитиметься, щоб як найскоріше дати віруючим слово Боже в його рідній, такій дорогій і зрозумілій для нього мові. Будемо молити милосердного Отця нашого небесного, аби Він благословив цю святую працю людям на пожиток, а Богові на славу. Що торкається євангельської літератури, то мусимо тут зазначити, що ми посідаємо у себе цілий шерег чудових українських перекладів найкращих творів євангельської літератури, тільки ці переклади, на великий жаль, лежать без руху за браком матеріальних засобів. А друкувати треба і то як найскоріш, бо наближається час і то недалекий, коли російська мова зовсім перестане бути зрозумілою для нас і нащадків. Не забудьмо, що на зміну старому поколінню проходить нове, що вже і в школі не тільки в дома чує і ключно мову українську. Вже десять років минуло, як

школах Великої України замовкла російська мова. Нове покоління виховується вже на чистій сучасній літературній мові, озброївшись якою і ми повинні йти серед нього з проповіддю слова Божого.

Закінчуючи наші думки бажаємо поінформувати широкий загал, що робиться нашими слабими силами в тім ділі, яке ми обрали за головне діло нашого життя (голошення слова Божого в рідній мові), і яке ми вважаємо за наш святий обов'язок перед народом нашим.

С. Білінський

З місійної праці в Галичині

„Ідіть по всьому світу й проповідуйте Євангелію усякій тварі” (Мар. 16, 15).

По великій Божій милости мені удалось прибути до місця, що лежало у мене на серцю вже від довшого часу. І я, по Його покликові, що сказав „ідіть” знаходжусь тут між братами на рідній землі. Тут, де колись про слово Боже мало бути чути — днесь, по Його волі, маються вже організовані збори. Євангеліє Христове проповідується по всій майже Галичині. Народ прагне чистої науки Христової.

За Божою помічю мені удалось навістити всі наші збори. Всі вони майже ще діти, бо наша праця в Галичині почалась зовсім то ще недавно. В часі війни багацько наших земляків, утікаючи перед військовими подіями, дісталось на Україну і до Росії, де вони почули про Христа і покаялись. Потім повернули да дому і почали тут свідчити слово Боже. І таким чином почалась праця наша в Галичині.

В своїй місійній праці я відвідав слідувачі збори: Гійче, Забіря, Вільки Мазовецькі, Каменку, Салаша, Грибовичі, Львів, Києвець, Раву Руську, Озарянку, Кобиля, Войтково, Станьково і Середницю. Був також у братів за границею, себто в повіті Томашівським, а тепер воевідство Любельським. Господь мене благословив в кождім місці, де мені довелося бути. Є місце, де мені не довелося побувати з-за браку часу, бо хоч я тут вже знаходжусь більше трьох місяців, але праці є більше ніж можна її зробити. „Жнива великі, але робітників мало” (Луки 10, 5).

Збори підтримуються більш місцевими братами, котрі хочамі мало часу мають, але стараються уділити його своєму меньшому братові по вірі. Я славлю Господа за їх міцну віру. Багацько з них перейшло через вогонь переслідування

з боку противників Христової правди, але полостало вірними покликові: „Ідіть за Мною” (Мат. 4, 19). Про переслідування наразі описувати не стану, бо про це буде говоритись в майбутньому в дописах з кожного збору.

Хочу згадати про наших вірних братів, що найбільше потрудилися у виноградникові Христовім. Перший з них є бр. І. Петраш, що свої тілесні сили вже спрацював, але духовних сил має досить. Цей наш брат старався і покладав всі зусилля, аби допомогти нашому народові. Служив чим міг. При нім працював також брат Іван Підгорецький. Молодий брат, але також вже досить потрудився для слави Божої і добра свого народу. Немаючи грошей на подорож їздив ровером по кілька десятків миль. Це може робити лише той, чий серце горить любов'ю до Спасителя і погибаючих душ. Не менше можу сказати і за брата Ю. Кубрина, що працює в горах Карпатських. Цей наш наймолодший віком брат не жалує, що віддав своє молоде серце на службу Ісусові. Немов той орел по горах, цей брат перелітає з одного села в друге. Дорогі серцю віруючі, знайте, що праця, про котру вам пишу, не легка, от же прошу приклонити свої коліна в молитві за тих братів, щоб Господь додав їм більше сил для дальшої так важної праці.

Наприкінці хочу згадати про наші потреби, які тут маємо, але не знаю, де починати, бо ми є цілком бідні. Працівники наші, яких маємо, змушені працювати за кількох, бо нема кому трудитись. В декотрих селах число віруючих зростає, а домів для молитви не маємо. Змушені браття тиснутись по маленьких сільських хатках, що дуже є не вигідні. Молитовних домів будувати не маємо права, за те можна прибудувати відповідні салі коло помешкань, або купити готовий дім. Крім того маємо велику потребу в літературі, а ще більшу в Бібліях. Відповіднього збірника пісень не маємо до цього часу. Маємо замір в скорому часі один опрацювати, але чи сил наших на це вистарчить — не знаємо.

Маю надію, що цей маленький начерк дасть хоч невелике зрозуміння нашої праці. Господь най благословить нас всіх в Його святім труді. Зробимо, що лише в наших силах, щоб Христова Євангелія освітила наш затемнений народ.

Ваш співробітник по виноградникові Христовому

В. Перетятко.

Справи Мексиканські

Нові течії і середньовіччя ведуть зараз жорстоку боротьбу у Мексиці. На життя і смерть пересварились там і встали одна проти одної — католицька церква і центральна федеральна влада республіки. Цікаво та уважно освітлював освідомлений співробітник „Journal de G n ve” цей конфлікт, що про нього до Європи доходить лише неясний і не завжди зрозумілий відгомін у формі тих чи інших звичайно пристрасних телеграм.

З першого серпня, — читаємо в статті Женевської газети, — у Мексиці припинились усі отпави католицького культу. Народ у п'ятнадцять мільйонів душ, що його можна вважати одним із самих релігійних, — чи принаймні забобонних, — на земній кулі, позбавлений зараз причастя. Інтердикт, проголошений над цією країною католицьким духовенством за згодою Риму, нагадує нам великі інтердикти за часи середніх віків. Здається, що з 1606 року, коли папа Павло V виголосив інтердикт над Венецією та її колоніями, католицька церква ні разу не вживала колективної кари такої великої ваги.

Мексика — чудова країна, що її Бог одарував чудовим підсонням та багатими природними ресурсами. Для розвитку її добробуту досить було б, коли б населення мало трохи активності та сталий уряд. На жаль, мексиканці досі не мали можливості користатися справжньою незалежністю. Триста літ країна їх належала Іспанії, а звільнившись, підлягала тяжкому впливові чужого капіталу.

Це нещасна доля — для рідко населеної країни межувати з Сполученими Штатами Північної Америки. Глуха боротьба, що її ведуть республіки центральної Америки проти проникання до них Америки північної, цілком природно прибрала гострий характер у просторій та багатій Мексиці. І коли мексиканські інтелігенти говорять, що їхня країна це далеко наперед виставлений аванпост іспанської раси, то це не мальовниче порівняння, а сувора дійсність. І справді з часом майже вся земельна власність Мексики перейшла до чужих рук, бо ж біля двох третин ґрунту республіки належить не мексиканцям. Утворилися колосальні латифундії, на землях яких громадяне Мексики індійського походження живуть на становищі рабів. Соціальний режим у республіці і сьогодні ще не вийшов за межі феодалізму.

З цього по-перше, той висновок, що Мексика, — ця багата країна, — не має шансів на розвиток свого добробуту, бо все, що видає її земля, чи то у формі хліборобських культур, чи у вигляді нафти, — вивозиться за кордон, ідучи таким чином на чужу користь. По-друге, в наслідок

такого стану річей, Мексиканський уряд не може функціонувати нормально. Мексика, як усі колишні іспанські колонії, встановила у себе демократичну конституцію. Це вже сама собою не мала річ — зробити демократію чинною о умовах феодальної країни. Але коли феодалі, до того ще й чужі люде та зацікавлені, щоб цьому перешкоджати, то таке завдання стає неможливістю.

Такі обставини у Мексиці. Щоб демократія стала чинною, необхідно, щоб інтелектуальний рівень мексиканського селянина міг підвищитися. Але цього не бажають великі землевласники. Перед державою встало неминуче життєве завдання: зломити силу феодалів, аби можна було підвищити рівень народнього життя. Єдине ж для цього знаряддя — аграрна реформа, і вона тут прибрала риси чисто політичного, більше того, державно-національного порядку. Нам, українцям добре зрозуміло, чому аграрний момент міг придбати такий характер.

Цим пояснюється гарячий націоналістичний напрям сучасного мексиканського уряду та його ворожість до чужинців. У Мексиці можна правити або з чужинцями, або проти них. Президент Порфрію Діас, що „королював” як абсолютний монарх у Мексиці па протязі тридцяти літ, користувався першою формулою: він був репрезентантом великих феодалів, і його зовсім не цікавали інтереси мексиканського народу. Тому то його й вихваляла так американська та англійська преса, виказуючи його мудрість та благодійні наслідки його урядовання в країні.

Проти цього режиму вибухла резолюція в 1912 році під лозунгом: „Мексика для мексиканців.” Революція та контр-революції, спричинені чужими впливами, змінляли одна одну; десять літ тяглися розрухи, аж пока мексиканці не перемогли, встановивши такий сякий законний лад. І першою ознакою того був той факт, що вперше після уже довгого часу, президентська влада повстала на основі закону і стала законно-функціонувати, починаючи з 1 грудня 1924 року.

Президент Каллес, що йому не можна відмовити в енергії, встиг уже реалізувати значну частину своєї програми. Він установив рівновагу бюджету, викинувши із армії всіх непотрібних паразитів, у тому числі до 500 „генералів.” Він почав платити по купонах державних позичок і заклав державний резервний фонд; так само він спричинився до поширення народньої освіти. У своїй чинності Каллес зустрівся з трьома противниками: 1) чужі землевласники, 2) місцеві політики і 3) католицька церква; власне кажучи, це був вже той самий противник, бо американські фінан-

систі підтримували опозицію церкви й опозицію місцевих політиків.

Щоб зломати силу противника, Каллес на початках цього року проголосив закон про введення в життя 27-го параграфу конституції 1917 року. Цей параграф встановлює що право власності на землю має належати лише мексиканцям; чужинці можуть володіти землею тільки у винятковому порядку на дуже суворих умовах. Принцип цей не можна виправдати теоретично, але вся сукупність обставин робила його необхідним. Цікаво, що інтервенцій, до яких готувалася Мексика, з боку Америки та Англії, не було вчинено. Замість того почалися розрухи по деяких провінціях. Треба однак зауважити, що, коли у Мексиці й федеральний уряд не може вважатись довершеним, то уряди окремих штатів просто таки огидні: це вогнища всякого роду зловживань, а іноді просто — організований бандитизм.

Але особливо зіпсувалися відносини федеральній владі з католицькою церквою. Ці взаємовідносини, починаючи з 1857 року, коли був виголошений дуже невідгідний для духовенства закон про відокремлення церкви й держави, ніколи не були надто добрими. Але за часи „королювання” Діаца цей закон завмер. Революція їх відновила, а конституція 1917 року встановила драконовські правила щодо культів. А в тім католицькій церкві, після ріжного роду втрат, ще й зараз належить майже 60 проц. всієї тої землі, що не попала до рук чужинців; її майно оцінюють у мільярд пезет. До того мексиканське духовенство, яке міцно тримає в своїх руках значні політичні впливи, складається в дуже великій частині своїй з ріжнманітних чужинців.

При таких обставинах розпочав свою боротьбу президент Каллес. Ворожі відносини між церквою та владою виявилися уже в лютому м. р., коли були видані земельні закони. Боротьба остаточно загострилася, коли Каллес законом 14 липня заборонив священникам-чужинцям правити службу Божу та взагалі поклав певні обмеження публічним впливам католицького культу. Тяжко сказати щось таке, що виправдувало б ці заборони теоретично, але практично цей виступ Каллеса був необхідністю. Католицьке духовенство одповіло інтердиктом та проповіддю економічного бйкоту мексиканської влади.

Коли і як скінчиться цей конфлікт? — запитує женецька газета і відповідає — Не знаємо. Одно тільки можна сказати: інтердикт і бойкот це зброя, гостра на обидва боки, коли вони не уб'ють держави то можуть на смерть поранити церкву.

Observator

Оповідання про великого богача і бідака Лазаря

Єв. Луки 16, 19-31

Оповідання це предсказав а після передав своїм ученикам і апостолам наш божественний Спаситель Ісус Христос, як дороговсказ для цілого роду людського, про яку то подію чулисье вже нераз, однак на жаль жадного хісна не віднеслисье.

Як оповідає св. Євангеліє, жив собі колись дуже великий богач, який своїм майном пишався на всі околиці, часто-густо справляв банкети і гучні забави так, що ніхто не був в силі з ним рівнятися.

Одного разу спросив він до себе велике число гостей; а що його кімната була за мала, проте зарядив повиносити всі столи і крісла на подвіря, де моглиб собі вигідно, свобідно, шумно та весело до волі забавлятися.

День був гарний і погідний, а сонце своїми лучами ясніло і пригрівало, чей би радувалось з тої так вельми гучної забави.

Всі столи багато убрані, в різні цвіти прикрашені, а відтак заставлені многими стравами і ріжнородними напінками.

Підчас тої забави, коли нагромаджені гості повстали із своїх місць, держачи кожний чарку з вином і пучи взаімно тоаст в честь свого добродія — богача, — біля них явився нужденний Лазар, сидячи на землі.

Лазар, це чоловік, не лиш що не мав жадного майна, але кругом бідака, опущений від всіх і вся, по цілому тілі покритий страшними струпами і великими ранами, що ніхто з присутних на нього нїгодин був глядіти.

Відтак гості банкетуючи разом з богачом, навіть не звертали уваги на цього нуждаря, який з голоду пухне і примирає. Лиш богача собаки, як німе сотворіння, по свому інстинкті відчуваючи його страшний біль і велику спрагу лизали його рани.

Так довго збан носить воду, поки вухо не вірветься, — каже народня пасловиця! Отже і богачови невдовзі прийшов кінець!

На таке загальне поведення богача і його поправу Всевишний довше не міг терпеливо ждати, забираючи його в коротці з цього світа, а за ним і Лазаря!..

Як Бог-Отець привітав їх зараз по смерті, — коли безсмертна душа опустила грішне тіло, і як осудив?

Після оповідання св. Євангелія, богача Бог відтрутив геть від себе і знайшовся в пеклі, де вічно терпітиме біль і

страшну спрагу, яка ніколи негасає, а на яку за свого життя терпів нужденний Лазар. Натомість Лазаря покликав Бог до Себе як праведного мужа, і опинився в царстві Небеснім „де вічно є щасливий”, оглядаючи Бога лице в лице.

Богач ніяк не міг забути за своє туземське багатство, всякі вигоди і достатки, взніс свої очі на небо і каже: „Отче Аврааме, скажи Лазарови, хай умочить палець свій в воді і спустить хоч каплю на мій спалений язик.” А Бог йому відповів: „Ні богачу, Лазар це зробити не може, позаяк ти за свого життя його не знав і жадної помочи не дав!” Відтак богач попав в велику розпуку і в гніві знова кличе до Бога: „Отче Аврааме! знаю, що я вже на віки пропавший, однак змилосердися і будь ласкав, пішли звідси кого до полишених там моїх п'ятох братів, щоб вони поправились, розпустне життя занехали, Тебе Бога пізнали і не прийшли сюди на вічні муки.” Ні богачу, — відповів йому Бог, — цього я зробить не можу, вони і так не повірять, мають там Мойсея і Пророків, хай слухають їх, а повернуться до Мене і будуть спасені! —

(Далі буде).

Куток молоді

Гідність і післаництво жінчини

„Благословенна єси між жєнами“
(Луки 1, 28).

Аби ліпше зрозуміти і оцінити, що наш Спаситель учинив для жінчини, мусимо споглянути на її понижене становище в поганьські часи. Не маємо права говорити про її величність і славу в передхристиянську добу, коли то та слаба і делікатна істота майже у всіх народів була видана на паству невільництва. Перше і шляхетне сотворіння Боже — жінчина на початку зістала знищена. При самім сотворенню жінчини Бог ясно окреслив її післаництво. Господь надав їй чудове призначіння: мала бути вона помішницею чоловікові, тої самої натури, тої самої вартости, Господь вимагав необмеженого посвячення для неї. Таке було діло Боже: миле, лагідне, гармонійне і могутнє!

Чоловік однак зруйнував се гарне діло. Замість любови й посвячення впроваджує тиранство: жінчина, як невільниця, мала служити його звірячому інстинктові; погорджвано її, позбавлено належної пошани, сотворено для неї нові закони, закони безсовісні, які жінчину позбавлювали

гідности людської особи, видавали її на паству усяких несправедливостей. Чоловік користав з її немочі, аби її цілком уярмити, знищити.

Її життя як і життя дітей було залежним від волі чоловіка-мужа; біда, коли би зміла проливати сльози, або нарікати, дивлячись як нелюдський муж мордував на її очах її дитя—немовлятко. Міркую, що ці наведені риси вистарчать, аби застановити її й зрозуміти сумну долю жінчини перед християнською епокою.

І по сьогоднішній день ще вона є такою там, де не досягають проміння євангелія. Але Христос Спаситель підіймає з пониження сьогодняшню жінчину. „Благословенна єси між жинами.” Яка ж чудова, уроча сцена відкуплення! Ангел сходить з неба післаний до жінчини, приходить до неї обговорити діло, яке має відродити й спасти людський рід. Якаж то дивна й прекрасна зміна! Яка слава! Яке чудове відродження жінчини! Жінчина, котра мучилась в страшній неволі, стоїть тепер на вишинах неба коло Бога-Чоловіка. Спаситель благословляє, підносить й ушляхетнює з надзвичайною любовю жінчину. Дивімся на инший образок: ото у ніг Спасителя уклякла жінчина понижена в своїй чести. Вилеває щирі сльози жалю у ніг Бога-Чоловіка. А Ісус каже до неї: „іди і більше не гріши”, а крім того виславляє її віру, любовь, послугу й посвячення. Очищену жінчину Ісус підвищує. В часі терпінь Ісуса Христа, коли Його усі мучини опустили (крім Йоана), жінчина на Голгофі займає їх місце, виповідає війну орді розбишак.

Відроджена на Голгофі жінчина сходить з Кальварії, аби світу звістувати до того часу незнану й невидиму свою силу. Благословенна єси, говорить Ісус до сучасної жінчини християнки, котра не меньше від попередніх поколіннь дізнала ласк й добродійств Божих. Благословенна єси, котра йдеш шляхом правди й любови Божої, в серцю котрої паує вдячність до Сотворителя, до Спасителя, до Бога.

Благословенною маєш бути для свого народу, для своєї земної батьківщини, для сем'ї — мужа й дітей, маєш бути для них прикладом в життю домовім, до якого покликав тебе Господь; благословенною маєш бути для усіх людей, бо цього вимагає від тебе твій Спаситель.

Маєш в Його Імени благовістити ім радісну новину спаніння. Так, Господь покликав жінчину до великої діяльности на Його ниві; тому кохані сестри, не відкладаймо, але сміло ходім й працюймо для нашого Господа.

Несім сей перший наш часопис в рідній мові усім нашим

знайомим, оповідаймо й запрошуймо, а колись, як прийдеться й нам стати перед престолом НАЙВИЩОГО, почуємо з Його Божих уст: „Благословенна еси.”

Ю. Білінська

Радість в Забірю

„Навчи нас, як дні наші лічити, щоб придбати розумне серце” (Псал. 90, 12).

Помимо ворожих бурь, ненависти і переслідовань князя темноти, помимо великих перешкод і терпінь віруючих, радуються у нас не пекельні ворота, але діти Божі, вірні й віддані Христу. Вже більш як п'ять років при зборі Христовім працювала переважно молодь. Її метою було свідчити слово Божє так у себе в дома, як і по других селах. І Бог поблагословив нашу працю. Однак бракувало нашій молоді сильної організації. Але ми молились до нашого доброго Отця і вислухав нашу молитву.

Було це 24 жовтня, коли відбувався зїзд наших братів. На цей зїзд прибув наш дорогий брат Білінський, яко голова Об'єднання усіх „Кружків Молоді” в Польщі. За Божої волі бр. Білінський з'організував нашу молодь в міцний звязок, щоб сильніше могла працювати на ниві Христовій. Наша молодь, заохочена словом Божим, з великою радістю зголосилась в члени: 23, як весняний цвіт, молодих сердець, здібних до праці на ниві Божій. За браком часу, не можна було всього полагодити, тому бр. Білінський уділив нам потрібних інформацій, а решту праці залишив нам.

Дня 10 листопада прибув до нашого збору бр. Перетятко, щоб уділити нам вечері Господньої. При цій нагоді поміг він нам залишену справу допроводити до кінця. Молодь наша зібралася і вибрала уряд, що є потрібний для порядку в праці Христовій.

На голову обрали брата Петра Олишка, на заст. бр. Андрія Маяка, секрет. бр. Гриня Періга, скарб. сестру Настуню Матвіїв, бібліот. сестру Марію Гнідець.

Тут ще нових 11 членів зголосилось і таким чином наш гурток збільшився до 34 членів. На початок було зложено до нової каси 12 золотих. З великим зворушенням було проспівано пісню „Блажен союз” і зібрання закінчилось подячною молитвою.

Ми, перший гурток Молоді Українських Баптистів в Галичині просимо всі гуртки християнської молоді, а також усі збори молитися за нас, щоб ми могли в нашій праці витримати до кінця, а пізніше передати цю шляхетну святу працю майбутньому поколіню.

Петро Олишко

Утікай з життєм

Дорогий друже! Ви можливо пригадуєте собі подію до котрої я відношусь, щоб поставити з неї вступне слово, котре буде відноситись і до вас.

Одного разу у однім місті жив чоловік, над котрим Бог у своїм милосердю мав спеціальну увагу і стеріг його перед всякою небезпекою. Тому післав до него слово говорячи: „Утікай з життєм, і не оглядайся позад себе, утікай в гори, бо інакше згориш.” Про решту міста говорено що вони їли, пили, купували, продавали, посаджували і будували, але того самого дня, коли Лот вийшов з Содоми, почав падати огнянний дощ з неба і знищив всіх. Так Бог говорить в слові своїм що буде в день приходу Сина Чоловічого на землю в силі і славі своїй (Лук. 17, 30).

Бог любив Лота і тому післав післанців перестерігти його перед наступаючою небезпекою. Знай, друже, що Бог любить тебе і послася до тебе слово своє, щоб тебе перестерігти перед наступаючим гнівом, котрий Він виллє в назначений день. Коли то Господь Ісус явиться з неба з ангелами в поломяннім огні, віддаючи пімсту тим що не знають Бога і не коряться євангелії нашого Господа Ісуса Христа, котрі також будуть покарані вічною погібелею, від лица Божого і від слави Його сили (2 Солун. 1, 7-9).

В ті часи скажуть до гір і скал: „Впадїть на нас, закрийте нас від лица Його, що сидить на престолі і від гніва Агнця, бо великий день гніва прийшов і хто може встояти перед Ним?” (Откр. 6, 17).

Пригляньтесь: там не було спасення для Лота де він жив і перебував свої дні. Він мусів втічи з проклятого міста. Ангел не сказав йому, щоб він старався схватись десь в якомусь захисті в місті. Ні! клич був: утікай з твоїм життєм.

Так само з тобою дорогий друже: нема надії в старому натуральному положеню, де ти стоїш тепер. Если стояти мещ тут і не привяжеш себе вірою до Ісуса Христа, то погібнеш. Нема спасення в старих навичках, гріхах, невірстві, байдужности, котрі разом творять місто погібельне, котре Бог давно наготовив на спаленє, і наколи ти не вийдеш з него то ти в нім згориш не задовго.

Нема спасення в непростенню гріхів. Нема спасення в неоставленню гріхів. Ти мусиш оставити гріх і вийти на гору нового покаяного життя. Пияк не може бути спасенним і держатись шклянки. Прелюбодійник не може бути спасенним і продовжати перелюбство. Злодій не може бути спасенним, остаючись злодієм. Спасеннє для грїшника є спасеннє від грїхів, а не спасеннє у грїхах. Нема спасення у

гріхах. Скільки хотілиби бути спасеними віді кари гріховної, але бажалиб лродовжати у гріхах. Бог не пслав Сина Свого щоб Він був винувальцем або слугою гріха, але щоб був Спасителем від гріха. Отже нема надії для тебе друже наколи ти хочеш бути в союзі з Содомою, ти мусиш вийти з неї, так як Лот. Клич Євангелії не є сховайся десь там в кутику, або перебіжи до іншої хати, як сучасні релігійні учителі настоюють, щоб лиш релігію перемінити і все добре буде з твоєю душою. Євангелія говорить: геть вийди, чисто вийди з Содоми, навіть не оглядайся. Нема спасення в невірстві ані в самооправданню. Наша праведність як повалена одежа на прокаженим.

Дорогий не спасений друже, в тій гарній і прекрасній землі де ми живем, а більше виновній ніж Содома була, є много тих, котрі не думають про наступающий суд, і ти самий є можливо з них, над котрим Бог в своїм милосердю нахилився, не хочачи щоб ти погиб, а радше щоб прийшов до пізнання правди і почув Його кличучий голос: „Утікай за життя!”

Утікай за твоє життя, бо ти стоїш у великій небезпеці. Суд висить над тобою. Так бо написало: „Всі згрішили і оставлені слави Божої” (Рим. 3, 23). „Душа що грішить умре” (Езек. 17, 4). „Той хто не вірує в Сина Божого не побачить життя, але гнів Божий пробуває на йому” (Йоан. 3, 36).

Остатись так як ти є, то погибель і перехід у вічність під виною гріха, де прийдеться потонути, під судом справедливого Бога в темряву надвірну, де не буде кінця риданю і скриготаню зубами, з жалю за знищений талант і за занедбання нагоди, яка була дана в життя сему (Марк. 9, 44, 46-48).

Утікай за твоє життя тепер. Стережись, щоб ти не приліпивсь до світової марноти і щоб не стратив теперішньої нагоди і не погиб з Содомою, котрою є теперішний світ.

Світ перейде і хотінне його: „Хто ж чинить волю Божу, пробуває по вік” (1 Йоан. 2, 17). А щоб чинити волю Божу, треба вірити в Того, Котрого Він післав (Йоан. 6, 29).

Встань! Він кличе тебе. Утікай до Господа Ісуса Христа, бо щоб і ти не згорів. Він Той, Котрий одного разу помер на Голготі на хресті, тепер жиє щоб спасти. Почуй Його клич нині: „Прийдіть до Мене всі знеможені і струджені, Я успокою вас” (Мат. 11, 28). „Хто хоче нехай приймає воду життя даром” (Откр. 22, 17). „Приходячого до Мене не вижену геть” (Йоан. 6, 37). Бог знає твоє положенє і небезпеку. Бог ненавидить твої гріхи, але Він любить тебе, тому Він придумав Спасителя для тебе, бо ти грішник. Він знає. Він післав Спасителя, Котрий у Своїм тілі на хресті поніс суд, що належався за гріхи (не за Свої гріхи, а за

твої), щоб тим праведно спасти грішників від суду, котрого вони були достойні і від теперішньої сили гріховної, котра працює в кожному невіруючому чоловікові, тягнучи його чи її до вічного пекла.

Проситись тебе друже, розсуди це велике питання не-гайно, ні на мінуту не відкладай. Як ти стоїш тепер перед оком Божим і у виді вічності, до котрої ти зближаєшся з кожним ударом серця твого? Чи ти не є подвійно винувний перед Богом Святим. Перше: яко грішник натурою і практикою. Друге, що отримав перестереження з Божим посланєм милосердя що Він дарує тобі спасеннє повне даром, тепер і на віки через Ісуса Христа. Пам'ятай, друже, се є для тебе бо-ж Бог сказав: „Кожний“ тому і для тебе сі слова спасення післані.

Отже рішенне залежить від тебе, не що Бог не схотів тебе спасти, Він хотів, але ти сам не схотів друже (Йоан. 5, 40).

Ти можеш відкладати на більше вигідний час, котрий ніколи можливо не прийде. А найлучше тепер, коли Господь близько і кличе тебе: „Прийди.“ Встань і відгукнись на клич Його і як винувний грішник на пекло заслужений, присвій слова віри і скажи: „О, Агнче Божий я приходжу.“ Віруй в Господа Ісуса Христа і ти спасешся (Діян. 16, 31).

Надруга над євятинею

Під таким заголовком читаємо в „Українська Нива“ з дн. 17-го грудня 1926 р. слідуочий цікавий допис, який характеризує становище православної церкви в сучасній мент.

Нам пишуть з Рівного: в місті Рівному, на Волині, є московська гімназія, яка втримується на кошти існуючого тут „Русского Благотворительного О-ва.“ В члени цього О-ва повтягано й наших простачків, з тих, що через темноту свою та рабське успособлення, до кого-будь підуть на ролю прихвостнів, цураючись своєї нації.

Але ж одним із видатніщих членів цього О-ва є настоятель місцевого правосл. собора, він же й благочиний, протоієрей Рогальський, ославлений на всю Волинь україножер.

Отож, в цій московській гімназії, як це звикло буває, є домова церква, в якій настоятелем є навчателє закону Божого в гімназії, пан-отець Ярмолевич, протоієрей, всіма рівненчанами глибоко поважаний і справді заслуговуючий на загальну пошану і любов пастирь.

Як тільки членам Р. Б. О. закортить „паразвльчесь ма-

ласть" вони вдаються до благочинного Рогальського за дозвілом.

Розуміється дістають дозвіл і починаються танці.

Але, як нарід глибоко побожний, що твёрдо стоїть за „старі устої” в церкві православної та ретельно боронить її від усякого занечищення (от хочаб від українізації), „Устроїтелі” перед балем передбачливо закривають святі образи дошками.

А хитрі „пророки” штундистів у такі вечори збирають своїх неофітів і, щоб зміцнити їх в науці своїй, в самий розгаряш балю в церкві тихенько підводять їх під стіни гімназії й показують, що твориться в церкві. За хвилину ведуть їх назад... зміцнених!

На минулу масницю, підчас балю, пан-отцеві Ярмоловичові потрібно було взяти з гімназіяльної церкві св. дари, щоб запричастити уміраючого п. Усова. Ввійшовши в свою церкву, високошановний пастир зблід, кажуть як стіна, трохи не зомлів, побачивши, що робиться в святині, в дорученному йому домові молитви. Особливо вразили панотця ті мальовидла, що було порозвішувано на стінах храма. Вакхи, веселі чорти з блинами тощо. Але щож робити, коли на це все мався дозвіл його начальства. Добравшись з труднощами до престолу, взявши дріжачими руками дари та піднявши комір своєї рясї, старенький пастир вибіг з храму:

Про це в місті багато потім говорилось; порядні люде обурювались, збиралися скаржитись, — але потім вирішили, що мовляв:

— Не pomoже!..

І, як тепер виявилось — мали рацію. Бо п.-о. Рогальський і в цьому сезоні, а саме 18 листопада, знову дозволив баль в гімназіяльній церкві. Депеша, що подана була напередодні балю до вищої церковної влади гуртком українців, з благанням заборонити баль — не мала жадних наслідків.

Баль спокійно відбувся. Протестуючі „посрамлени” переконались, що, справді „не pomoже”...

А тимчасом Рогальський нетерпляче чекає нагороди за тверду оборону старих устоїв в церкві православної...

А варто було б дати вже тому що вся рівненщина та Рівне, — благочиніє п. Рогальського — кишит від штундистів, та що центр штунди міститься в Рівному.

Свій

— —

Повищий допис не потребує коментарів. Ясно він говорить сам за себе. Ми можемо додати: „танцюйте, танцюйте!” Так було за часів Ноя, часів Содоми і Гоморри, так є і за п. Рогальського. (Ред.).

Кожен може, а навіть повинен бути співробітником в видавництві „Післанця Правди”. Для сього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось таке, щоби потішило й зміцнило багатьох віруючих читачів нашого часопису. Потім надіслати на слідууючу адресу:
Sz. Biliński, Poznań, ul. Przemysłowa 29.

Всяку кореспонденцію, що торкається „Післанця Правди” як рівнож і передплату просимо керувати на слідууючу адресу: **Sz. Biliński, Poznań, ul. Przemysłowa 29**

Приймається передплата на 1927 р.

на

„ВІРУ і НАУКУ”

одинокий у нас євангельський часопис, завданням котрого є обновити особисте, родинне, громадське, церковне, господарське і політичне життя нашого народу духом святої Євангелії Господа нашого Іс. Христа.

Виходить раз на місяць

Річна передплата . . . . . 5 золотих
 На піврік . . . . . 3 „
 На квартал . . . . . 1 зл. 50 гр.

До Злучених Держав і Канади 1 доляр на рік.
 До Чехо-Словаччини 25 к. ч.

Адреса:

„Віра і Наука”, Коломия, Гетьманська 44.

„Wiara i Nauka”, Kołомуja, Hetmańska 44.

Гроші з заграниці можна посилати в поручених листах у дотичній валюті, в долярах, чеських коронах, франках, тощо.

„Віру і Науку” повинен передплачувати собі кожний українець, що бажає собі і своєму народові духовного відродження.

„Віра і Наука” повинна бути в кожній читальні „Просвіти” і в кожнім Т-ві, касині, а безумовно в хаті кожного українця-євангелика.

ЖАДАЙТЕ ОКАЗОВИХ ЧИСЕЛ!

Redaktor i wydawca **W. Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas” Łódź, Sienkiewicza 53.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, И ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 3

Березень 1927 року

Рік 1

Від „ярма свободи“ до правдивої свободи

„Коли ж Син визволит вас, справді вільними будете” (Йоана 8, 36).

Свобода — яке це чудове, яке чарівне це слово, як воно манить, як притягує багатьох.

Є півці, є борці, є учителі свободі... „Свобода дорожче життя” — кажуть, але... що ж то таке свобода, за котру вірають, котру славословлять поети?

Більшість окреслює її, як можливість робити все, що захочеш, хочеш пити п'єм, хочеш бити — б'єм, захотілось говорити — говорим.

З зовнішнього боку дійсно тут є всі ознаки свободи. Бо і як же розуміти свободу, як не право і можливість робити власне те, чого тобі хочеться.

Але тут треба в'яснити одну маленьку обставину: чи завше людина свободна в цьому своєму хотінні.

Напр. — п'яниця хоче пити, йде до шинку й п'є. З одного боку — захотів, з другого — виконав своє хотіння. А чи міг його не виконати? Більш того: чи міг не захотіти?

Запитайте його і він вам відповідь: „Не можу не хотіти, мушу хотіти, організм вимагає, себ-то „щось”, не я, а „щось”, що в мені сидить і мною керує.

Інший не п'є, але робить щось іншого. Один не може спати, не випаливши цигарки, другий без ранішнього кофію зовсім не здібний до праці, третьому потрібна чарка горілки, інакше йому й обід не в обід, четвертий не засне без ляmpi, а п'ятому до сну потрібна абсолютна темрява і все це всі проробляють в переконанні, що це все вони роблять вільно. Але що це за свобода, коли якась сила, часто наперекір моїй свідомості, навіть наперекір моєму дійсному бажанню все ж примушує мене „бажати” те, чого хоче вона, і не тільки бажати, але й цілковито їй улягати.

Всі приклади, які ми зараз привели можна віднести до вимог нашого тіла.

Але крім нашого грубого фізичного тіла ставлять свої вимоги ще інші, більш делікатні частини того складного світу, що зветься людиною.

Не хочеш гніватись, а гніваєся, здаєш собі справу, як безглуздо в деяких випадках ображатись, а між тим, злість, образа гадюкою вповзає до вашого серця.

Знов сидить в нас щось, що нас штурхає, хвилюється, вимагає, щоб ціла людина їй підлягала.

А наші думки: тільки дуже рідко вони нам підлягають, частіж же ми їм підлягаємо. Думки, як ті чорні мухи не дають часто нам покою; тільки прогониш одну, а вже в серце впилась інша. І все ланцюги, куди глянеш — все ланцюги.

Скільки кривавих жертв приносять, щоб розбити зовнішні ланцюги — добути політичну свободу, економічну незалежність і як мало зусиль, щоб звільнитись від цих внутрішніх тиранів, в сто разів більш немилосердих, нетерпимих, настирливих, таких, що вбивають не стільки тіло, скільки висмоктують час за часом всі соки душі.

Це все безумовно не значить, що політична свобода не має найменшого сенсу, що соціальна несправедливість мусить залишитись і що боротьба за справедливість мусить устати. Це значить тільки, що ця зовнішня свобода, що виникає з зовнішніх обставин, може бути досягнута лише тоді, коли здійсниться внутрішня єдина правдива свобода, себ-то коли людина дійсно звільниться від внутрішнього свого ворога.

Раб свого тіла і його жадань, раб своїх пристрастей, хвилювань, раб своїх, або других, що зовні в нього ввійшли, думок, не має права мріяти про свободу, на яку він не заслужив. Зовнішня свобода може швидче привести його до ще більшого рабства.

Свобода величезне щастя, але й величезна спокуса.

Подивімся навколо скільки жахливих просто явищ побачимо, явищ, що зросли на ґрунті безупинної свободи. Скільки людей морально гине тільки тому, що завдяки різним обставинам вони відчують свою повну безкарність.

Як же стати свободним? Як же звільнитись від свого внутрішнього рабства? Спосіб дуже простий, тим більш простий, що він ясно накреслений в Книзі Життя, в тій книзі, яка мусить служити єдиним дороговказом християнинові в його щоденному житті.

У всіх проповідях і притчах Ісуса червоною ниткою проходять думки і вимоги зробити працю над самим собою, зробити внутрішнє зусилля для того, щоб звільнити себе від внутрішнього рабства.

В св. євангелії Матвія гл. 18, ст. 8-9, просто говориться: „Коли ж рука твоя, або нога твоя блазнить тебе, відотни її.” У Марка гл. 9, ст. 43-50 повторюється те саме. Тут не може бути двох думок. Як що ти хочеш, щоб правдива свобода запанувала на землі, мусиш перш за все зробити зусилля над собою.

Почни від маленького, а дійдеш до великих наслідків. Зроби огляд свого щоденного життя, починаючи від буденних, дрібних навиків (вставання, пиття, їда, ходіння в гості, прогульки і т. д.) і дай собі ясний відчит, що з цих призвичаїнь є наслідком свobodного, себ-то опертого на відчуванні внутрішньої необхідности вибору і що є тільки наслідком нашого підлягання усталеному режимові, моді, поглядам людей, природнього нахилу до ліні і т. д. Коли це все просіювання буде зроблено з повним старанням, побачим, як мало на решеті залишиться правдивої свободи.

Можна при цьому з певністю сказати, що чим менше залишиться на цьому решеті, тим успішнішим можна рахувати досягнені наслідки, бо наш „внутрішній ворог”, треба правду сказати, відрізняється надзвичайною талановитістю, майже геніальністю, коли справа торкається необхідности себе виправдати. З хистом правдивого фокусника він з чорного робить біле, з гидкої пристрасти або слабости робить не аби яку цноту. Бути безмилосердим до себе в цьому випадкові, це одна з найголовніших умов для завоювання повної внутрішньої свободи. А завоювавши її, побачиш, в якому зовсім іншому світлі буде здаватись тобі життя навколо тебе. Знищ в собі задрість, себелюбство, пиху, честолюбство і, як ветха лушпайка, відпаде богацько страждань сполучених з соціальною і політичною нерівністю.

Для людини, що досягла внутрішньої свободи, для людини, що спробувала солодоців непохимної і глибокої віри в Христа — цей найвищий зразок Істоти, яка володіла повнотою внутрішньої свободи, якими ж смішними будуть здаватись хвилювання людей з приводу незадоволення дрібних щоденних забаганок.

Грицько Подоляк

Геть з темрявою!

„І зрозумієте правду, й правда визволить вас“ (Йоан. 8, 32).

Живемо в часи страшної гріховної темряви, що дає бідній людині тільки злидні, муки, та горе. І той кращий світ затулений смутком, гіркими сльозами, та страшною недолею. Повно скрізь невірства, душогубства і самогубства; багацько розвелось ріжного рода шахраїв, котрі темну людину одягають від світла, щоб використати її. І цей бідний обездолений наш брат, по дорозі з Єрусалиму до Єрихону, збитий, обдурений і на півмертвий лежить, а нема нікого, хто б йому подав руку: всі проїздять мимо, навіть священники його минають.

Чотири роки вже минуло, як Михась приніс євангелію до свого дому. Дванадцятилітній Михась ходив на зібрання, де читалось слово Боже і всі слова памятав, а коли повернувся до дому, то все оповідав своїм родичам: як Христос прийшов на землю для спасіння світу, як Христос багацько терпів, щоб визволити людей від гріхів, як правдиві християне мають наслідувати Христа, щоб жити в чистоті, любови і правді. Старий Максим, батько Михася, не був задоволений з Михасевого оповідання, бо всі слова його осуджували; часами він і сварився на Михася. Але Михась за це не тільки не гнівався, але завше молився за свого тата, щоб Бог випровадив його з тих страшних пристрастей, що руйнували цілий дім і приносили тільки сльози і руїну життя. Малий Михась не раз голодний ішов на зібрання і все це переносив з причини батькових пристрастей. Він навчився терпіти за євангелію від сусідів, котрі йому все дорікали, що він повинен так вірити, як його батько. А не раз ті самі сусіди і Максимові дорікали: чому він Михасеві дозволяє приставати на якусь иньшу віру. „Встид вам Максиме, що ви свого Михася не стримуєте“, говорили вони. Михась дістав не раз від батька, коли батько повертався додому п'яний.

Максим був налоговим п'яницею, а що найгірше любив грати в карти, в „очко“, чому на війні десь навчився. І так тяжко запрацьований гріш як не пропивав, то програвав в карти. Коли програвав, то старався иншим разом відіграти, але замість цього програвав далі. Але коли бувало й виграв, то знову пропивав у кривого Шмілька. І так день за днем минав, і холод і голод, як непрошені гісті тиснулися до хати Максима. Михась ціле літо пас худобу і заробив собі цим гарний гріш, але Максим і ті гроші пропустив в карти. Таким чином Михась залишився на зиму без чобіт і без шапки і не мав в чому іти на зібраннє. Максим не раз і жалувал свого Михася, але ради собі дати не міг. Параня,

мати Михасева, завше плакала, коли Михась читав євангеліє; плакала і над своєю недолею, бо сама не мала в що одягнутися, плакала і тоді коли поглядала на своїх маленьких дітей, що були всі без чобіт і одежі. Заплакав і Максим, коли прийшли і записали за податки останню корову, що була рятунком і надією їхнього життя. Тут вже і Шмілько перестав давати на кредит нафту, та сіль; дров на паливо теж не вистарчило. Аж тепер Максим зрозумів своє горе. Вставши раненько, не ївши, він взяв свою коровку на мотузок, ще раз гірко заплакав і повів на ярмарок. Довго він за неї торгувався, божився, бив у руку, але ніщо не помогло: дали йому перекупщики всього лише двадцять долярів. Сховав Максим дорогі американські папірці за пазуху і пішов поміж возами, маючи намір, коли не купити, то хоч поторгувати для босої жінки чоботи та на чотирьох малих діточок, що лишилися вдома, хоча одну на всіх шапочку. Не знає бідолаха, що різна потолоча вже розпустила на той нещасний його зарібок свою густу сітку. Бачить Максим, що на возі високо примостився молодий крамар і на всі голоси викрикує про дешевину свого товару. Голосні вигукі зупинили здивованого селянина. Одночасно на знак злодія кидає „дешевий крамар” в юрбу жменю цукерків. Забув Максим про свої доляри за пазухою, кидається в гущавину ловить цукерки, про котрі так просив його дома плачучи маленький Гриньо, а злодіям тільки того й треба: користаючись з гарמידеру, вони почали шарити по кишнях.

На цей раз якось пощастило Максимові вийти цілим з рук „дешевого крамаря“, але не встиг він ступити й десяти кроків, як зупиняє його друга ярмаркова „диковина.” Стоїть біля маленького столика якийсь гладкий „панок”, з трьома картами, а біля нього ціла товпа народу. Заохочує той „панок” потягти на „щастя” карту: витягнеш „аса” — виграєш, витягнеш „двійку” — програєш. Підшов якись панок, потяг карту, виграв п’ять долярів і пішов собі спокійно далі. Виходить з товпи „дядько”, одягнений в свитину з веренькою за плечима, довго торгується з „паном”, нарешті ставить десять долярів. У Максима кров запалилась в жилах, дивиться як „дядько” несміло потяг карту і... виграв! Пригадує собі Максим, що на двадцять долярів він мусив продати корову, а з родиною ціле літо працював і двадцяти долярів не заробив. Максимові серце почало тіпатися, думки як стріли проходили в голові: за одну хвилину можна заробити легко десять, а як пощастить, то і двадцять „долярів”! Не догадується темна людина, що „виграють” тільки сільники, того „пана.” Максим ще не вірить, що це діло є зовсім чисте, він ще вагається, але руки вже дріжать, в голові промайнула думка про вічно заплакану обідрану жінку і голодних дітей. Підходить Максим до „пана” ближче, вий-

має одного тільки доляра, тягне карту і... виграє! Дає „пан” виграного доляра і пропонує поставити вже десять. Очі у Максима починають палати, серце як не вирветься з грудей, перед очима пробігають принадливі малюнки його щастя, як що він виграє: купить він тоді вже не тільки чоботи, а навіть ціле убрання. Та воно, здається, й трапити не так тяжко, бо як „пан” одвернувся, щоб закурити цигарку, а збоку хтось підняв „ненароком” карту, то Максим добре бачив, де лежить „ас.” Дістає з-за пазухи десять долярів, кладе... Відкриває карту і... очам своїм не вірить: замість „аса“ опинилась в руках двійка і він програв! То якась помилка, не може бути, щоб він програв, він же добре очима своїми бачив! Ні, — так не може бути! Він тепер буде розумнішим, він знову підглядав, де лежить „ас.”

Нарешті він же мусить відігратись, він мусить повернути свої програні гроші. Не можучи себе вдержати, немов в горячці, тягне ще раз карту на решту грошей і знову програв! В очах Максима потемніло, а в тім ніби хто огонь почав кресати, ноги задріжали.

З блідою, божевільною усмішкою на губах, обводить усіх дикими, налитими кровю очима, але зострічає, замість співчуття, холодні погляди.

В товпі хтось зареготався.

Пригадає собі Максим продану корову, заплакану босу жінку, голих дітей, а там ще не заплачений податок, секвестратор. Програв все до сотика! Падає нещасний Максим перед „паном” на коліна, цілує руки, плаче, ридає, як мала дитина, оповідає, який він є бідний та що, коли не поверне йому „пан” хоч частину програних грошей, він зовсім згине! Змилювався „пан” над бідним Максимом і, з насмішкою прочитавши Максимові відповідну мораль про „обережність”, повертає з кпинами три золотих на фляшку горілки. З грудей нещасного Максима вилітає страшний стогін. Не бачучи від нікого помочі, зустріваючи скрізь тільки злобну усмішку, блідий з похиленою головою, хитаючись, не мов п'яний, поплив до дому. А там сльози, та муки без кінця й краю. Чує він, що загубив себе, загубив родину, загубив господарство. Він сам всьому винен, він тепер остання людина, йому вже немає життя на сьому світі. Так! він жити вже більш не зможе! Волоче Максим ноги, а біль серце розриває; прийшов йому на думку Михась, як Святе Письмо читає: „Блажен муж, що не йде на раду безбожних і не ступає слідом за грішниками, ані засідає на зборах нечестивих.” Пс. 1, 1. Пригадав, як Михась кликав його на зібраннє, як він за намовою сусідів бив його за євангеліє. Тепер тільки Максим зрозумів, куди його Михась кликав, пізнав, що на його боці правда. О як би він радо послушав

тепер Михася, еле було вже запізно. Тепер він не гідний навіть зватись його батьком. Приходить Максим страшний до дому, бере мовчки віжки... Глянув з сумом в останній раз на нещасну, зморену тяжкою працею жінку, глянув на маленьких, худих діточок, сльози густо побігли по його зхуднілому, чорному обличчю. Зігнувшись, вийшов з хати. Окинув оком свою бідну оселю... глянув ще раз на сей смутний світ... де від маленьких літ зазнав тільки тяжку працю, муки, злі насмішки.

Вже ні о чім більше не думаючи, твердим кроком скрувався просто до клуні, зачепив за перекладину і закінчив мученицьке життя самогубством.

Чи се тільки Максимова доля така? О ні! Не минає така сама доля і інших селян по наших бездолених селах. Як часто наші бідні брати обдурюються знахарями і ріжними підозрілими книжками, що не приносять жадної користі, а тільки ведуть темних людей до таких як Максима страшних наслідків. А щож на се кажуть пастирі? Пастирі забороняють читати євангеліє, щоби бідний чоловік не став мудрим, а замість цього дозволяють читати: сонники, кабарети, боцяни і т. д.

Браття і сестри, що пізнали правду і спаслися з сього багна, не забувайте і огляньтєся, що за вами ще багацько братів терпить в обіймах сатани; помагайте ж їм вирятуватися, бо немає нікого, хтоб подав їм свою руку.

Петро Олишко

Оповіданнє про великого богача і бідака Лазаря

Єв. Луки 16, 19-31

(Дальший тяг)

Любі мої браття і сестри в Христі! Скількож то подібних богачів і нужденних Лазарів живе між нами? А ми, на толь німі, глухі і сліпі, не чуємо і не бачимо того, що навкруги нас діється!

Схаменітьсє вже раз і заверніть з блудної дороги, поки ще час, та старайтєся за душу свою більш дбати, а не виключно своєюм тілові догоджувати!

Правда, мої любі, як тіло наше за свого життя, а особливо тіло жіноче, коли знаходиться в старанній опіці напудроване і мальоване ріжними косметиками, — манить і притягує ніби магніт. А що діється з хвилею смерти? В очах

наших малюється страшний образ, що викликає відразу, бо вже цю красу, яка пишалась і манила робаки точать. А душа? — О Господи! навколи не мала опіки і правдивого християнського плекання, з хвилию відлучення від тіла піде слідами богача, на вічні муки і тортури, яким не буде кінця! —

Отже маймо тверду віру і будьмо переконані, що позагробове життя справді існує, а людина не гине як першаліпша скотина, як то вмовляють і твердять усякі нерозумні люде. Горе таким, каже Христос, що мають сумніви що до правд віри святої!

Ми в своїм засліпленню прилюдно говоримо, що як би побачили хоч одного небіщика з того світа, тоді напевно б повірили, що душа людська є безсмертна. Мені здається, що і це не допомогло б пізнати цю істину віри Христової, бо в той час як одні повірили б, інші в своїм засліпленню далі вважали б це за містифікацію і брехню!

Найкращим провідником для нас, мої любі в Христї, є наша власна совість; крім того ми рік-річно обходимо надзвичай урочисто свято воскресення Христового, коли з великим піднесенням співаємо: „воскрес Ісус із гроба, як був прорік, давши нам життя вічне, мир і велику милость.”

Коли наш божественний Спаситель Ісус Христос, яко людина, справді воскрес, і ми в це свято віримо, то чому маємо сумнів і не хочемо повірити також в наше майбутнє воскресення? З усіх учеників і апостолів, лиш оден Тома, так само мав сумнів і не дав віри, що Христос воскрес із гроба, кажучи, що лише тоді повірять, коли свій палець вложить в Його рани.

Коли зібралися всі апостоли і при замкнених дверях радили, зявився їм Христос і сказав: „мир вам”, а ти Томо, вложи свій палець в мої рани і будь вірен. Спасенні ті, що не бачили, а повірили! А наляканий Тома впав на колїна і з плачем відповів: „Господь мій і Бог мій.”

Чи треба нам більших доказів про наше християнське життя, смерть, суд, небо і пекло? Ми справді вже од природи маємо більший нахил до злих, як добрих діл. Тому не забуваймо ніколи про молитви, що підтримують нас духово і морально.

Проте, мої любі в Христї! ратуймо свою душу від загибели вічної, та звернім свої очі, серце і душу свою до божественного Спасителя Ісуса Христа і щиро благаймо:

О, Ісусе мій! що так тяжко за весь рід людський терпів і мучиницьку смерть поніс, відкрий наші закамінілі серця, і дай можливість краще пізнати Тебе. О, Ісусе мій, що на хресті свою найсвятїйшу кров до решти пролив, просвіти нас ласкою своєю, щоб ми віднини почали жити так, як Ти вчив, і у всьому йшли за прикладом Твоїм, бо ми віримо,

що живучи так, ввійдемо до царства небесного, де вічно будемо щасливі, оглядаючи Всевишнього лице в лице. —

Гриць Пляцко

Просіть то й дасться вам

Наоколо Рави Руської рознеслася та радісна новина, що Бог признається до своїх заблудших дітей. З одного села до другого передавали спасенні серця своїм ближнім ті спасенні слова Христові. Нераз в дощ, заверюху і люті морози розходилися наші браття і сестри і несли євангеліє Христове тим, що стогнали в гріхах своїх без Христа. А ті, що не могли йти по селах, несли горячі молитви до Отця свого, щоб їх праця не була даремною; і Бог вислухав їх молитви і благословляв робітників. За п'ять років нашої праці, великі наслідки означились навкруги нас. Ще одно нам усім лежало на серці: середина нашої праці, місто Рава Руська, про що ми молилися до нашого Отця. І Бог знов вислухав нашу молитву. Тут в Раві Бог покликав дві родини, котрі ще минулого року на свята Різдва Христового запросили нас, щоб ми їм служили словом Божим. Від того часу почали ми частіше до них наглядати, а як ми не могли до них йти, то запрошували їх до себе. З дня на день все більше прибувало зпрагнених слова Божого душ.

Останнім разом ми їх відвідали в неділю 21 листопада. Коли ми, зробивши десять кільометрів, дійшли до цілі своєї подорожі, то застали переповнене людьми мешкання, що вже чекали на нас і бажали слухати слово Боже і пісні, які ми їм співали. Зібраннє тяглося більше як дві години. По зібранні розійшлися по домах, щоб за годину знов бути на місці. В помешканю всі незмістилися, бо прийшли ще свіжі бажуючі довідатись правди про спасіння. Зібраннє відбувалось аж до вечора. Богацько було задоволених, що можна було пізнати по їх заплаканих обличчах. Але не встигли розійтись всі присутні, а на дворі знов стояли вже свіжі бажуючі довідатись про євангеліє. Ті, що були цілий день на зібранню залишили помешканнє для тих нових, що бажали слухати слово Боже. Розпитували про спасіння, про відпущення гріхів, про віру, церкву. І щоб задовольнити всіх бажуючих, ми були заняті до першої години вночі. Слава нашому дорогому Спасителю за те, що Він так багацько кличе до Себе і спасає.

Моліться за нас, бо праця велика, а робітників мало. Окрім Рави ще багацько інших сіл запрошують нас, але ми не в силі бути в кожному місці. Нехай Господь пошле робітників на свою ниву.

П. О.

Куток молоді

Наші завдання

Яко об'єднання християнської молоді, бажаємо не тільки просити Господа, щоб вислав робітників на жнива свої, але хочемо також бути і самі світлом, солею для наших братів і свідчити їм про те, що чули, бачили і в серцях наших відчували. Тому хочемо за поміччю Божої ласки всюди й завше пильно працювати для добра нашого народу і на славу царства Божого на землі. Але мало робітників, мало учителів, щоб могли з засученими рукавами, з самопожертвою рятувати потопаючого брата. Як що не можеш, дорогий брате, працювати лопатою в городі Христовім, то бери дике дерево і прищиплюй його до доброго. Часто можна почути: „що я, молодий, можу зробити для царства Божого?“ Дуже багато.

Яко ученик Ісуса Христа ніколи не забувай, що ти є священником Божим (1 Петр. 2, 9), завше і скрізь від Учителя свого залежний.

Пильнуй кожну спосібність, щоб перед усякою особою, незалежно від стану, свідчити про те, чого дізнав сам на душі і відчув в серці своїм. Коли ж не можеш бути свідком Ісуса, то хоч подай ближньому своєму часопис.

Ніколи не пропускай зібрання, даючи тим добрий приклад оточенню. Не тільки сам спіши на зібрання, але постарайся взяти з собою ще когось; по зібранню відпровадь його до дому, розмовляючи з ним про спасіння. У вільні часи йди і відвидуй своїх рідних, приятелів, і знайомих, позичай їм добрі книжки і розмовляй з ними про правду Божу.

Чи може цю працю кожний виконувати?

Так, кожний правдивий учень Христа вміє легко і з радістю виконувати цю працю, коли сам урятувався і звільнився від служби гріху і коли серце його наповнене любов'ю до Бога і до своїх ближніх. Такий учень Ісуса не може нічого робити, як тільки думати про піднесення добробуту свого народу і про спасіння його душі.

Григорій Періг

З праці молоді

Відколи в Забірю зорганізовано гурток молоді, з великим запалом взялися молоді серця до праці поміж другими селами, де Бог нашу працю щедро благословляє.

Дня 22 грудня 1926 р. ми з двома сестрами вибралися до наших братів в селі Салашах, щоб і там зібрати молодь до спільної праці. Зібралася там молодь, а між нею і старші, щоб послухати, яку ціль має ця організація. Розпочалося зібрання словом Божим на тему: „Пам'ятай за Бога замолоду” Еккл. 12, 1. Потім сестри продеклямували вірші. Молодь, заохочена словом Божим і деклямаціями, побажала собі зорганізуватися. Ми молилися до нашого Отця, щоб Він поблагословив молоді, оочі до праці серца. Бог наші молитви вислухав і допоміг нам зорганізувати там гурток молоді.

Біблійні курси в Забірю.

Сидят: у центрі бр. Перетятко, праворуч бр. Гутше, ліворуч бр. Білінський.

В члени гуртка записалося одразу симнадцять оочих молодих сердець. Потім самі між собою вони вибрали відповідний уряд. Обрані: Василь Комбель (голова), Мих. Стародуб (заступник), Олекса Стародуб (секретар), Василь Дмитришин (скарбник) і Марія Куцько (библіотекарка),

Дня 9 січня б. р. з тою ж самою метою відвідали ми наших братів в селі Вільках. Там також є маленький збір, тільки молоді там майже немає. Але ми пішли туди з тією надією, що знайдемо там кілька душ, для праці на ниві Божій. Промовляли там ми теж словом Божим і деклямаціями, оповіли, яку важну ціль має молодь, як багацько праці лежить облогом. Наслідок був той, що тут теж зголосилось аж 13 душ для праці на ниві Божій. Вібрано і уряд: Мих. Коростіль (голова), Теодор Кочан (заст.), Стефан Ле

вочки (секретар), Мих. Бабій (скарбник), Настуня Назарук (библіотекарка).

Крім цього і в других селах є багацько молоді, нема тільки кому промовляти до їх молодих сердець, немає також відповідного матерялу, щоби можна було дати молодим серцям в руки, щоби мали над чим працювати. Але наш добрий Отець пошле нам сили і допоможе нам. Тільки Бог хоче, щоби ми його просили. Брати и сестри, що вже краще від нас стоїте, допоможіть і нам вашими гарячими молитвами, не залишайте нас, а зачекайте, щоби нам разом вийти на зустріч женихові з нашими світильниками на радість вічну.

П. О.

Ласка Божа набута в молодому віці є найкращим даром в життю

(Псалом 90, 14)

Такі думки виповів старий і досвідчений Мойсей, проводирь народу Ізраїльського. Переживаючи сумний досвід в пустині, споглядаючи, як старе покоління вимірає, він звертає свої очі на молодь і просить у Бога ласки і милосердя для неї.

I. Всі потребують ласки Божої:

1) але молодь найбільше. 2) Молодь має бути вихована в страхіві Божому. 3) Мусить бути світлом для оточення.

II. Всі мусять просити ласки у Бога

1) Просити з покорю. 2) Просити з визнанням своїх гріхів.

III. Всім ласка Божа приносить радість в життю

1) Благословенна молодь свідчить про Христа. 2) Благословенна молодь працює на ниві Божій. 3) Вона буде веселою і радісною.

Цієї ласки Божої мусимо просити у Бога; щоби вона спочивала на нас у всі пори життя нашого: весною, вліті, восени і зімою.

Найбільша духовна потреба (Луки 10, 42)

Потреба — нужденність є страшною річчю.

I. Хто її відчуває?

1) Ті, котрим луска спала з очей. 2) Котрі стремлять до кращої будучини.

II. В чому вона полягає? -

1) Не в речах цього світу. 2) Не в славі. 3) Але в прагненню до царства Божого.

III. Як її задоволити?

1) Не так як Марта. 2) Але слуханням слова Божого. 3) Щирим відданням себе Богові.

Блудний син (Луки 15, 43)

Світ дуже приваблює молодь. Часом веселістю, часом іншими покусами. Тому молодь мусить боронитись перед усіма принадами світу.

I. Син в домі свого батька

1) Мав батька. 2) Мав добру їжу. 3) Мав дах над головою. 4) Мав добре ім'я. Однак зрікся всього цього.

II. Син в широкому світі

1) Без батька і приятелів. 2) Без хліба. 3) Без притулку. 4) Мав славу волоцюги. Син розсудливо починає в біді думати.

III. Син повертається додому

1) Кається перед батьком. 2) Падає до ніг. 3) Проситься в наймити. 4) Батько прощає. 5) Батько піднімає. 6) Батько цілує. 7) Батько дає перстень і одягу.

Прийди й ти, душо, до Батька, визнай гріхи свої, Він простить тобі.

ОДПРАВА ДЛЯ ДІТЕЙ

I неділя

Золотий вірш: „Ознаки віруючих такі будуть: ім'ям моїм бісів виганяти муть, мовами заговорять новими; на недужих руки класти муть і одужувати муть” (єв. Марка 16, 17-18).

Тема: Поможі нам! (Діян. Апост. 16, 6-12).

I. Наука для учителя: 1) Розмишляй (1-5). 2) Углибляйся (6-8). 3) Зрозумій (9-12). 4) Молися.

II. Нау́ка для дітей: 1) В якій цілі ап. Павло та Тимотей подорожували? (1-7). 2) Чому ап. Павло не проповідував у Фригії, Азії та Вітинії? (6-7). 3) Хто кликав і благав о поміч? (9). 4) Кого кликали? (9). 5) Чого просили? (9). 6) Як відповів апостол? (10). 7) Як довго там був? (11-12).

II неділя

Надія на поміч Господа.

Золотий вірш: „Тиж будь пильний у всьому, терпи лихо, роби діло благовісника, службу твою знаною вчини” (2 Тим. 4, 5).

Тема: Поміч моя (Пс. 121, 1-8).

I. Наука для учителя та сама. що і попередньої неділі. Новим є тільки текст. (Пс. 121, 1-8).

II. Наука для дітей. 1) Звідки виглядати нам помочі? (1-2). Чому поміч наша лише в Господі? (3-7).

III неділя

Утишення страшної бурі.

Золотий вірш: „Не бійся, бо Я з тобою; не лякайся, бо Я — Бог твій; Я додам тобі сили, буду помогати, і підтримаю тебе, вірною правицею моєю” (Ісаїї 41, 10).

Тема: Мовчи, перестань (єв. Марка 4, 35-41).

I. Наука для учителя та що і перший неділі зі зміною тільки тексту.

II. Наука для дітей. 1) Як то сталося, що ученики вибралися в таку небезпечну подорож? (35-37). 2) Що їм загрожувало? (37). 3) Чому Господь допустив на них бурю і хвилі? Аби досвідчити і укріпити їх віру. 4) Що робив Господь, коли через недовірря потопали? (38). Що учинив Господь, коли звернувся до Нього з благанням? (39). 6) Якими словами пригадавав їм Господь? (40). 7) Який вплив се мало на учнів? (41).

IV неділя

Історія славних мужів. Самуїл пророк і вождь.

Золотий вірш: „Самуїл же виріс і Господь був і з ним, і не дав ні одному слову упасти на землю” (1 Самуїла 3, 19).

Тема: Пригорніться серцем вашим до Господа.

I. Наука для учителя та що і першої неділі зі зміною тексту.

II. Наука для дітей. 1) Про якого мужа говорить наша лекція? (в. 3). 2) Що він вимагає від народу свого? 3) Чому їм треба було серцем пригорнутись до Господа? 4) Чи вони послушали? 5) Що вони робили? 6) Що робив Самуїл? 7) Що зробив Господь? 8) Чим служив Самуїл?

БИБЛІЯ В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДЯХ

Перша лекція — Біблія.

1. Пит. Як зветься найбільша книга в світі?
Від. Зветься Біблія.
2. Пит. Що означає слово Біблія?
Від. Слово Біблія означає „Книги”
3. Пит. На яких дві частини ділиться Біблія?
Від. Вона ділиться на старий і новий завіт.
4. Пит. Що означає слово завіт?
Від. Слово завіт означає договір або тестамент.
5. Пит. Скільки книг має Старий Завіт?
Від. Старий Завіт має 39 книг.
6. Пит. Скільки книг має Новий Завіт?
Від. Новий Завіт має 27 книг.
7. Пит. Скільки книг має ціла Біблія?
Від. Ціла Біблія має 66 книг.
8. Пит. На скільки частин ділиться Старий Завіт?
Від. Старий Завіт ділиться на 4 частини.
9. Пит. Як вони зветься?
Від. Вони зветься: Закон. Историчні. Поетичні і Пророчеські.
10. Пит. Скільки книг має Закон?
Від. Закон має 5 книг.
11. Назови их.
Від. Перша книга Мойсея. Друга книга Мойсея. Третя книга Мойсея. Четверта книга Мойсея. Пята книга Мойсея.
12. Пит. Скільки є книг историчних?
Від. Историчних книг є 12.
13. Пит. Назові їх.
Від. Вони зветься так: Книга Ісуса Навина, Суддів, Рути, 1 книга Самуїлова. 2 книга Самуїлова, 1 Царів, 2 Царів, 1 Паралипоменон, 2 Паралипоменон, Ездри, Неємії і Естери.
14. Пит. Скільки є книг поетичних?
Від. Поетичних є 5.
15. Назови їх?
Від. Вони зветься так: Книга Іова. Псалтир. Приповістки Соломона. Екклесіаста. Пісня Пісень.
16. Пит. Скільки є книг пророчеських?
Від. Пророчеських книг є 17.

17. Пит. Назови их?

Від. Вони зуться так: Ісаїї. Еремії. Плач. Еремії
Езекиїля. Даниїла, Осії. Йоїля. Амоса. Авдії.
Йони. Михея. Наума. Авакума. Софонії. Агея.
Захарії і Малахії.

ПОКВІТУВАННЯ

Зложили на часопис „Післанець Правди”

Бр.: Др. Р. Морозович 4 зол. П. Шевчук 3.60 з. П. Олишко 10.80 з. Г. Домашовець 8.40 з. М. Луцик 3.— з. М. Сухорукий 1.— з. І. Левочко 50 гр, М. Гупало 2.— з. Громада Камінка-Буда 12 зол. Бр.: Ю. Кубрин 5.— з. М. Нічипорук 3.60 з. Ф. Венцкевич 3.60 з. І. Підгорецький 7.20 з. І. Семенина 54.40 з. І. Чорний 3.60 з. Г. Урбан 3.60 з. Д. Васирина 3.60 з. І. Скарчинський 3.60 з. Т. Шіхович 3.60 з. С. Смик 2.— з. Р. Кваснюк 5.40 з. М. Кеню 3.60 з. Громада Грибовичі 5.— зол. А. Нічипорук 3.60 з.

Щиро дякуємо. Ред.

Кожен може, а навіть повинен бути співробітником в видавництві „Післанця Правди”. Для сього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось таке, щоби потішило й зміцнило багатьох віруючих читачів нашого часопису. Потім надіслати на слідуочу адресу:
Sz. Biliński, Poznań, ul. Przemysłowa 29.

Всяку кореспонденцію, що торкається „Післанця Правди” як рівнож і передплату просимо керувати на слідуочу адресу: **Sz. Biliński, Poznań, ul. Przemysłowa 29**

Приймається передплата
на 1927 р. на

„М А Я К”

часопис нашого Об'єднан-
ня в російській мови

Умови передплати тіж, що
і „Післанця.”

Адреса: В. ГУТШЕ,
Лодзь — Компас

Приймається передплата
на 1927 р. на

SŁOWO PRAWDY

часопис нашого Об'єднан-
ня в польській мови

Умови передплати тіж, що
і „Післанця.”

Адреса: L. MIKSA,
Ostrzeszów, Zamkowa 185

Redaktor i wydawca **W. Gutsze.**

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 4

Квітень 1927 року

Рік 1

„Памятай, що Христос воскрес“

„Поминай Господа Ісуса Христа, що встав з мертвих, з насіння Давидового, по благовістю моему.”
(2 Тим. 2, 8).

Святкуючи воскресення Ісуса Христа, ми разом з тим святкуємо і наше воскресення. Воскресенням Своїм Спаситель запевнює нас в нашому майбутньому воскресенні. При чому прославленим Лицем Своїм Він дає нам образ, з якого ми можемо бачити, якими будемо в життю після воскресення. Відкрившись Сином Божим в силі, по духу святині, через воскресення з мертвих (Рим. 1, 4), Спаситель також показує нам, що Він власне є тою силою, що учинить наше воскресення і що приготує нас до блаженної вічності, переіначуючи нас духовно в цьому життю. Таким чином Христос воскресший зміцнює нашу надію і благодатно відроджує наше життя; Його воскресення становить все, що є в істині найбільш міцного, найбільш приємного, найльш непорушного. Хай Господь допоможе, щоб міркування про нього спричинилось до нашого збавлення.

Правда про майбутнє життя глибоко накреслено рукою Божою в серці людини, тому вона завше і скрізь є властивою всім людям: народам культуральним і народам варварським, мудрецам Греції і Риму і гідним пожалування дикунам, що зберігають кістки своїх предків і вдивляються на обрії вслідівідлетівших душ. Ніщо не може згладити з серця людини думку про майбутнє життя; на страшний вид смерті, ні мовчання могили, ні заперечення розсудку, що хоче вірити тільки в те, що він бачить, ні мова пристрасти, для котрої так вигідно відкидати майбутнє, ні відвага нечестивости — ніщо не може вирвати її з нашого серця. Релігії зчезають, дарства падають, а очікування нестерельности завше в силі, — воно само нестерельне; і скрізь, де людина складає до землі останки любимої істоти, надія осіняє

цю могилу, як янгол, посланий, щоб охраняти її і вказувати над нею небо.

Це тому, що ми носимо нескертельність в собі, і не можемо її заперечувати, не заперечуючи самих себе; це тому, що є в нашій душі таємна одностійність з Богом, — знання живіше, правдивіше й міцніше від всього, що може сказати нам розсудок; є в нашій душі взір, що бачить невидиме, що пронизує темряву могили і вказує за її завісою промінну дійсність вічності.

Це тому, що яка б не була велика убогість душі нашої, ми все-ж завше здібні на одно — любити, а любов сильніша від смерти. Хто примусить мене повірити, що для мене безповоротно вмерла та істота, до котрої прив'язує мене любов, що вимагає вічності? Хто переконає мене, що моя мати, ніжність котрої навчила мене любити, і моя дитина — від життя мого, — були тільки порохом? Хто упевнить мене, що побожний мій приятель, котрого я бачив заснувшого подібно до янгола, вмер як вмірає тварь, і що нічого не залишиться від нього, нічого від його чудових здібностей, нічого від цієї душі, сіяння котрої відбивалось в його очах, нічого від ніжності його серця, від релігійного його почуття. від сильного слова, коли ми провадили з ним бесіду про Спасителя, нічого від тих невимовних передчувань, котрі з'єднували нас в Богові — нічого, крім чогось гидкого і страшного, що навіть не є вже трупом? Як би навіть мій ошуканий розсудок говорив мені так, то моє серце гукнуло б ні! І як би весь світ мовчав, сама могила заговорила б, і з неба зійшли б голоси, щоб сказати мені: утішся!

Дивна річ! Ним більше ярмо смерти видається пригнічуючим, тим сильнішою відчуває себе душа, щоб звільнитись від нього. Коли вона бачить, як її шляхетні стремління падають подібно птиці, що падає на землю, коли крило її зранене, вона оживлюється стремлінням віри, коли вона бачить, як счезає її щастя і як гаснуть її найдорожчі радости, як свічка вночі, вона запалюється надією, вона вірить в щастя, котрого ані цілий світ, ані сама смерть не можуть відняти від неї; і коли вона бачить неправду і фальш, що панують на землі, вона мимоволі звертається до вічного правосуддя, перед котрим ми станемо, і вона переконана, що правда переможе. І чому б їй не вірити в це? Тому що ми вміраємо? Нерозсудливий! відповідає ап. Павло, те, що ти сієш, не оживе, як що не вмере (1 Кор. 15, 36). Коли ти кидаєш сім'я в землю, ти не боїся, що воно згине; чому ж би ти міг боятись, коли Бог сіє тебе в могилу?

Смерть, як жорстока зима, може пройти над тобою, але весна вже недалеко. Як відрадно, навіть для землі, коли весна відкриває перед нашими очима своє чарівне величчя

і природа піднімає свій білий саван, щоб прикраситись квітами і плодами! Але як ще більш відрадною буде весна неба, коли з'явиться перед нами цілий світ життя і любови, як сам Бог засіє нам, коли Він обітре всяку сльозу з наших очей і вселить в нашу душу вічну радість.

Все говорить нам про нескоренність і воскресення: і наша душа, і земля, і небо, і життя і сама смерть. І разом з тим, які ці всі голоси були слабі, доки не почувся більш сильний голос! Наскільки вони залишають нас неміцними серед спокусу, сумнівів, журби, скорбот і відчаю тутешнього життя. Вони подібні до блідих зірок темної ночі; вони тільки спонукують нас підносити очі на небо, але не вистарчає їх, щоб керувати нами по дорозі через сумну долину смерті.

Це те, що переживали Марія Магдалина і друга Марія, коли вони побачили смерть і поховання Ісуса Христа, коли побачили, як привалили великий камінь до дверей гробу Його, і коли залишились сидіти там пригнічені скорботою, керуючи свій взір на гробницю, ніби бажаючи збагнути її таємницю. О! Аджеж це наш образ, образ любови і туги перед лицем могили!

Але ось утіха, ось торжество: Ісус Христос з'являється живий! При сході сонця Він озаряє світом небесної радості змішані душі. Магдалина, побачивши Його, настільки перенята була своєю тугою, що крізь сльози не пізнає Його; але ось Його голос: Маріє! — Раввуні! крикнула вона, падаючи до Його ніг. Чи вона ще плаче? Може й так, але вже від великої радості.

А учні, — чи сумніваються вони більш, після того, як Він їм з'явився? Ті два, котрим Він з'явився по дорозі до Еммаусу, відчують, що серце їх горить, слухаючи Його, і пізнають Його, коли Він в домі ламає їм хліб; і ті одинадцять, що Він їм раптовно з'явився і сказав: „Спокій вам!“ і — після Степан, котрий перед смертю бачить небо отверзтим і „Ісуса, стоячого праворуч Бога“; — всі ті щасливі, котрі оглядали Його, чи сумніваються вони більш, чи можуть вони ще сумніватись? Ні. — Воскресення стало справою їхнього життя, подвалиною їх віри, найбільш непохитним і найбільш очевидним доказом істини всього того, чому вони вчать. Так і ап. Павло, котрому Воскреслий Спаситель „з'явився після всіх“ апостолів (1 Кор. 15, 8), коли хоче оживити віру і надію дорогого учня свого Тимотея, коли хоче зробити його міцним і здібним „переносити страждання“, коли хоче озброїти його „як доброго вояку Христового“ (2 Тим. 2, 3) для боротьби з усіма скорботами і з усім світом, — говорить тільки ці слова: „пам'ятай, що Ісус Христос воскрес!“

За Л. Мейером, переказав Грицько Подоляк.

Воскресення Ісуса — найбільшим доказом любови Божої

Людині, що не бачить істоти річей, що на сей світ дивиться очима щоденного життя, очима тілесними, такий людині чим же здається людське життя? Смугою випадків, на кінці якої є випадок, що цю смугу перериває: смерть. Бачить така людина рух, сама в нім бере участь — рушається направо і наліво, куди нахилить пануючий тої хвилі вітер, не знаючи добре, куди і пощо іде. Часом мріє про минулість, або будучність. І так іде через життя мішаючи добре зі злим, приятелів з ворогами, іде занятий завсігди сучасною хвилею, аж поки не стане при березі, де йому очі відкриваються, де вже немає темноти, якаб очі закривала, іншими словами аж поки не стане перед гробом. Там тільки очі відкриваються, побачить він здивований цілий шлях, яким йшов, побачить, як блудив. Але блудів не направити.

Тоді в бідній душі повстає жаль за страченим життям, жаль даремний, бо запізнений. „Колиб вернути молоді літа, молодечий вік, инакше почав би жити, шукав би Бога і провадить добре життя” — так міркує уміраючий, не знаючи, що з наново початим життям прийшли б нові блуди, нові гріхи. Господь тільки може урятувати таку душу.

Але що то є Бог? питала старожитність. Велике питання, якого не могла розв'язати, але завше се питання ставила.

Що є Бог? питали мудреці-філософи. Кожен з них инакше відповідав на це питання і знов питав.

Що то є Бог? питало все, що шукало, сумувало, боліло і терпіло. Що то є Бог? питала душа людини, особливо ті хвилі, коли смерть перед нею ставала в свій грізній поставі. Що то є вічність? Яка там прірва? Чи там ненависть, чи погорда? Чи гнів і суворість? Чи справедливість і ласкавість? Але нікому до голови не прийшло запитати — може любов.

Таким чином питання „що там є за гробом” ставила душа людська і ніхто їй не дав жадної відповіді. Але в цьому є тільки вина людей. Бо вже був голос, який ясну давав на се відповідь, тільки люде забули про це, а потім не слухали його. Був це голос Самого Бога. Він Сам відкрив людям чим є, а для цього вибрав дві хвилі.

Перша — Старий Заповіт і гора Синай, де Господь показав, що Він є Сотворителем неба й землі, Богом всемогутнім, всесправедливим, всемилосерним.

Друга хвиля — Христос і Голгофа — відповідь, яку дав через Сина Свого. Відповідь вистарчаюча, певна, бо кров'ю

підтвержена і смертю припечатана. Коли вивів Господь перше слово на горі Синай, показав нам своє зовнішнє облича. Коли вивів друге слово на Голгофі — відчинив перед нами серце своє, показав нам глибінь Божества Свого і ми побачили, що там є на дні тої безконечности, ми побачили, що там власне є любовь.

Тепер маємо відповідь на питання, „що є Бог?“ Бог є любов!

Як же порушилася ціла істота, як серце затримтіло! Як ціла душа запроменіла, коли чоловік перший раз почув, що Бог є любов.

Як і наші струни серця тремтять від тих споминів. О, взне-сімся високо до Бога, до любови. Відчуймо її і зрозуміймо. Особливо сьогодні, коли обходимо памятку воскресення нашого Спасителя Ісуса Христа. Людство тисячі літ чекало Спасителя, Нарешті Він народився. Ангели і Йоан Хреститель оголошують Його Месією. Але навчені в Письмі і фарисеї переслідують Його і вбивають. Умирає в ганьбі і зістає похований. Як? Чи то кінець? Чи Месія був тільки світлом, яке так скоро загасло і зникло? Так би треба було запитати, колиб смерть була дійсним кінцем, але кінцем вона не була, бо настає хвалебне воскресення. На цім воскресенію спочиває наша віра в Ісуса і надія.

Коли так, то мусимо бути переконані в правдивім воскресенні. Мусимо мати певність, без жадного сумніву. Яким чином нас Сам Ісус Христос переконав, що Він воскрес з мертвих?

Але насамперед мусимо бути певні, що Він дійсно правдивою смертю умер. Що то була правдива смерть — відомо цілому світові. Ісус Христос був прилюдно осуджений владою, а смерть Його не настала в тихости і скриттю, тільки в присутности цілого народу. Перед цілим народом, перед ворогами і противниками умирає. Смерть Його ствержено, коли інші два распяті ще жили і мусіли бути забиті. А крім всього — серце його пробито пікою. Ніхто не мав сумніву в Його смерті, навіть вороги. Приятелі також міцно були переконані в Його смерті — аджеж ховают Його. Оплакують Його гіркими слізами. Коли Марія Магдалина по трьох днях знайшла гріб порожний, не думає про те, що може до життя обудився, але починає припускати, що святе тіло винесено.

Таким чином усі і віруючі і невіруючі були певні Його смерті.

А яке є підтверження воскресення Ісуса Христа?

Пригляньмося перш за все до свідків, які Його власними очима бачили. Коли вони мали певність, що Спаситель воскрес, то се значить, що мусіли особисто переконатися, що

Ісус має дійсно тілесне життя і що є їх розп'ятим Учителем. З'являється Він не тільки перед їх очима, не тільки говорить до них, але дозволяє дотикатися до Себе. Навіть коли власним очам, вушам і рукам не вірять, просять від них їжи, яку їсть перед ними.

Таким чином бачимо, що учні помалу набирають цілковитої певності того, в чому ще так недавно мали сумнів.

Коли і ми з радістю віримо в воскресення Ісуса Христа, то вірмо також в те, що і ми в гробі вічно не зостанемося, тільки силою Божою воскреснемо з мертвих. Факт воскресення з мертвих Ісуса Христа перш за все показує нам, що люде взагалі можуть воскресати з мертвих і що одна Істота дійсно воскресла. Бачимо далі, що воскресення означає дальше життя тої особи. Нарешті маємо запевнення, що і ми воскреснемо і дали будемо жити.

Господь Ісус нам то приобіцяв, а Своїм воскресенням показав, що Він є переможцем смерті і Тим, який може дати життя. Він то сказав: „Я є воскресення і життя; віруючий в Мене як що й умре, оживе” (Йоан. 11, 25). Якою вдячністю повинні палати наші серця до Бога, що нам дав таке запевнення. Цього запевнення потребуємо, як потіхи в хвилі смерті. І розум дає нам сильні докази позагробового життя, але коли б ніколи жаден мертвий не воскрес — було б то тільки переконанням, але не певністю. Отримали ми в Воскресшім Христі запевнення нашого особистого майбутнього життя по смерті. Тепер ще інші міркування справлять нам радість. Ми сказали: „Бог є любов” — якже міг дати людям свідоме життя, знайомість Сотворителя, любов до Бога і тугу за Ним, а потім мав би те все відкинути за-тратити? Ні! Заспокоїть наше прагнення, до мети допровадить, об'явиться шукаючий Його душі і віддасться їй.

Бог є любов і прийме всяку душу, що любить.

С. Білінський

Смерте, де твое жало, де в тебе, пекло, побіда?

(1 Кор. 15, 55).

Які цікаві є ці слова і який багатий вони мають в собі зміст!

Всі ми знаємо, що смерть спотикає кожного, незалежно від походження, приналежності релігійної і становища соціального. Раніш чи пізніш доведеться нам спіткатися з цією невблаганою володаркою. Але ці слова вказують на цілком

инший об'яв смерти. Що за диво! Що за зміна? Виконив її Той, котрого свято воскресення обходимо.

Той Ісус прийшов на світ для того тільки, щоб ущасливити людскість, щоб дати їй можливість зрозуміти і пізнати безмірну любов Божу.

На жаль світ і сучасна Христові інтелігенція, що складалася переважно з „учених в Письмі”, не пізнала Божого Післанця; так само як і тепер старається усіма способами перешкодити Його Божій науці. І досягли мети в своїх нікчемних замірах: засудили Ісуса, Вождя і найліпшого Учителя цілої людскости на страшну, ганебну смерть на хресті. Без'глузді опришки без найменшого вагання розпинали Його Божее тіло, мислячи в своїх облудних серцях: „хай ратус Самого Себе...”

І хоч були свідками Його життя і смерти, не хотіли в жаден спосіб вірити, що Той, якого розпяли, був справжнім Богом, і що слова Його сповняться, хоч мертве тіло буде висіти на хресті.

Слово Боже говорить нам, що жаден грішник не встоїть перед лицем Правди. Так було і там. Коли зг'яя сіпачів побачила смерть Христа, їх тверді серця затремтіли від страху і боязни. А що буде, як Він дійсно був Месією? Що з ними станеться, як Він воскресне, як того навчав?

Повтікали додому, щоб там знайти заспокоєння переживань того дня. Але, чи порушене гріхом сумління може знайти спокій? Ніколи! Тому вислали охорону до гробу, щоб хоч тим заспокоїти неспокойне сумління. Коли військо там буде, ніхто не зможе виняти тіло з гробу, аби потім твердити, що Той, якого розпяли, встав власною силою.

Любі читачі! Як часто і ми буваємо подібні до тих, що забили нашого Спасителя. Стільки разів Ісус підтримує нас своєю опікою, подаючи нам в ній усі ласки Свої, перестерігає нас словом Своім, ріжними досвідченнями, а ми на те все — сліпі, сумніваємося на кожному кроці, справляючи біль Йому Самому і тим, кого оточуємо. Мимоволі стараємося дати міц смерті — т. є. гріхові і в нім гинемо, не довіряючи Христові, стараємося завше досвідчувати Господа, замість досвідчувати самих себе. І в кінці стоїмо на порозі гробу вже за життя, ставимо охорону і чекаємо, що тепер учинить Господь...

Настає чудово-гарний день Божий. Уся натура, здається очікує чогось надзвичайного. Коли перші соняшні проміння впали на холодну землю, вона починає тримтіти в цілій своїй величині і раптом відкрився гроб, в якому був похований Ісус Христос. Він жиє!

Радісна вістка біжить від гранитової скелі, на якій ступили перші кроки воскресшого Христа. І потужною луною

відбивається аж в склепінню небес, викликаючи там велику радість між тисячами ангелів. Він жиє! Ту вістку прийняла ціла натура в величному розцвіті початого дня. Він жиє! Він воскрес з мертвих! „Смерть, деж в тобі жало?“ Христос-Господь тебе перемиг! Тебе знищено і цілу твою міць. Нічим сьогодні твої погрози! Господь тебе побідив! І дав цілій людскости непорушену певність про твій упадок, а свою перемогу. Смерть не має рук. Дивне речення, однак воно написане на певнім африканським гробі.

Певному муринові християнинові умерла 17-літня донька. На її гробі він умістив деревляний хрест, а на нім написав: „Смерть не має рук.“ Коли місіонар запитав батька, що означає цей напис, він відповів: „Знаю, що смерть не може затримати мою дитину навіки, воно було власністю Ісуса, тому у Нього його спіткаю.“ Скільки віри знаходиться в сих словах! „... Пекло, де в тебе перемога?“

Христос воскрес з мертвих. Маємо живого Спасителя. З темряви гробу світить нам світло, потіха і сила великодна. Ісус жиє! О, як великою радістю, щастям і любов'ю переповнені наші душі. Ісус наш Господь воскрес з мертвих, даючи нам вічне життя. Як великою є в тім Його любов, яке велике Його замилювання до нас, бо Він усе віддав для нашого добра.

Ученики, довідавшись, що їх Господь воскрес з мертвих, як був приповів, зраділи і славили Його.

Радість перших учнів переноситься до наших сердець, нашого життя. Цей Ісус, який умер за наші гріхи — жиє, жиє!

Життя Його уділяється нашому життю. Будьмо щасливі і задоволені. Смерть — якої усі так боїмося є знищеною воскресшим Ісусом.

Він жиє, а в Нім ми! Тішмося і славмо нашого Господа.

Ю. Білінська

Про пошановання хреста

Молодий чоловік захотів побесідувати зі мною що пошановання хреста і почав доводити, що кров Христа залишилась незгладимим слідом Його смерті на хресті, а через те, що кров свята, то вона освятила хрест, і тому хрест святий і ми маємо його шанувати.

Публики було досить, і всі цікавились тою бесідою.

Я сказав йому в відповідь, що ми знаєм з Біблії, що гріх був в раю, був на дереві. І до того то плоду було

заборонено навіть доторкатись, а не тільки їсти. Ми знаєм, що гріх знятий з дерева Адамом був винесений за ворота раю в світ і переданий всьому потомству. Так одним чоловіком гріх ввійшов в світ. Через гріх смерть і то перейшло по всіх людях, бо в нїм, в Адамі, всі согрішили. Так правдою одного чоловіка — Ісуса Христа всім людям принесено оправдання до життя. Явився другий Адам, Дух животворний, Агнець Божий, Спаситель мира, Син Бога живого і взяв на Себе гріхи всього мира. І коли ж Він взяв на Себе гріхи всього мира, то де ж гріх? На людях або на Христї? Безумовно на Нїм, а мир вільний від гріха. Апостол Петро (1 Петра 2. 14), говорить: Він гріхи наші сам підніс на тілі своїм на дереві, Котрого ранами сцїлились. Куди же Ісус Христос, Агнець Божий подїв гріхи всього мира? Він занїс їх тілом своїм на дерево. Коли Його зняли зі хреста, то гріх людський зняли з Ним, чи він зїстався на дереві? Коли похоронили Христа в гробі, то з гріхами людськими, чи без гріхів? Коли воскрес, то воскрес Він з людськими гріхами, чи ні? Коли вознізся на небо, то чи перебуває Він там з людськими гріхами, чи без гріхів? — Ні, — говорить бєбїдник. Він знятий був без гріха. І похоронений і воскрес і перебуває без гріха, і тепер без гріха. А де ж гріх? Він зїстав ся прибитий до дерева. Гріх знятий з дерева в раю, і винесений на раменах чоловіка, а тепер знятий з чоловіка і прибитий до дерева за стїною Єрусалима. А раз тепер гріх на дереві, то не маєм ми права не тільки шанувати те дерево, но і приторкати ся до його? Ось той глибокий сенс великого пляну Божого, викуплення впавшого і перебуваючого в грїсі чоловіка. На тїм закінчилася наша бесїда.

З жур. „Сеятель Истины.“ Пер. І. Г. Семенина.

Відозва. Усім Церквам 1927

Дорогі браття, впокій вам!

Праця наша над євангелїзуванням нашого краю дає великі овочі. Але в останні часи усе більше зустрічаємося з протидїяльністю лукавого, який не будучи в силах перешкодити євангельському рухові шляхом переслїдувань, задумав внести в наші ряди роздїл на підставі рїзного зрозуміння слова Божого. Таким чином хоче наші сили підважити, діло Боже зкомпромітувати в очах людей і влади, а через то покласти кінець дальшій праці ратування грїшників.

Відчуваючи усю відцовідальність за добро діла Божого в Польщі, ми звертаємо вашу пильну увагу на шкідливі впливи, які появились в нашій колі.

1. Ми освідчуємо, що ширений тепер в деяких місцевостях рух пятидесятників (трясунів), є шкідливим і незгідним зі словом Божим, позаяк підкопує віру наших членів в діяльність Св. Духа (Йоана 16, 8-1в; Рим. 8, 14-17; Гал. 5, 22-23); яка видима є в покуті, наверненню і відродженню, а навпаки вбачає проявлення Духа виключно в „язиках”, екстазах і подібних хоробливих явищах, які руйнують душу і тіло.

2. Ми освідчуємо, що адвентизм (суботництво) опираючись на різних людських об'явленнях, стрімить зменшити в очах людей значіння жертви Христової, піддаючи віруючого під тягар старозавітної неволі. З того приводу є не менш шкідливою наукою (Гал. 2, 16; 17-21; 3, 1-2; 5, 1; Кол. 2, 16-23).

3. Ми освідчуємо, що руселізм (бадачі Св. Письма) — це наука не від Господа, позаяк заступає ясний і недвужначний сенс Св. Письма хитрими і солодкими видумками, — Русселя і Рутефора — майстрів в переверненню слова Божого (2 Тим. 4, 1-5).

4. Нарешті з сумом в серцю освідчуємо, що практика дарбистів, яких ми взагалі готові признати братами по вірі, також почасти має шкідливі впливи, позаяк не узнє установленного духовного послуговання (Діян. 6, 3; 14, 23; 20, 28). Тут в Польщі вони часто підкопують усякій порядок і устрій в Церквах, сприяють розвиненню анархії і ослабляють членів, що в кінці веде чи то до розділу, чи приготовлює добрий ґрунт для пятидесятників.

Закликаючи усіх до пильної обережності у відношенню до перелічених фальшивих наук, просимо наші Церкви вживати усіх заходів, аби не допустити до поширення яких би то не було шкідливих впливів, а передовсім пятидесятників (трясунів), адвентизму (суботництво) і русселізму (Рим. 16, 17-18; Гал. 1, 9; Тита 3, 10-11).

Ми віримо, що при належній пильности з нашого боку Господь скоро знищить нові хитрощі сатани.

Згідно ухвали Об'єднанного Комітету Єван. Хр. і Баптистів:

Ф. Венцкевич, голова Об'єднання Єванг. Хр. і Баптистів.

Л. Мікса, голова Об'єднання Словянск. Баптистів і редактор часопису „Słowo Prawdy.”

В. Гутше, редактор часопису „Маяк.”

С. Білінський, редактор часопису „Післанець Правди.”

КУТОК МОЛОДІ

ВІДПОВІДЬ НА МОЛИТВУ

„Тим глаголю вам: усе, чого, молячись, просите, віруйте, що одержите, й буде вам“ (єв. Марк. 11-24).

Була ніч. Місто спало... В аптеці дрімав старий черговий провізор. Тихо і помалу відчинилися двері, на них брязнув дзвінок і в аптеку боязливо ввійшла дівчина, протягаючи провізорові рецепту. Злипаючимися від сну очима він прочитав її і привичними руками став брати з полиць усякі баньки, приготівляючи лікарство. Нарешті лікарство було готове — дівчина отримала фляшечку. Вона розв'язала шматину, дістала з неї гроші і заплатила. Знов відчинилися двері і дівчина зчезла в тишині сонної вулиці. Провізор почав ставити баньки знов на полки і вмент смертельно зблід: він зауважив, що омилково посеред других лікарств влив дівчині в фляшечку сильної отрути, котрої одна-дві кроплі можуть моментально вбити чоловіка.

Провізор вискочив на вулицю, він дививсь направо і наліво, він кричав, але на вулиці нікого не було. Його руки і ноги тряслись, голова крутилась. Що робити? Кому замість оздоровлення, він післав певну і скору смерть? Йому хотілось плакати, кричати від душевної муки. Старик ніколи не молився Богу, мало вірив, але тепер непобідима сила штовхнула його на коліна і з його грудей вирвався лемент: —

Поможи, спаси. Та ж Ти все можеш... і стара сива голова з риданням упала на дріжачі руки. Помалу текли минуди за минутами...

Прошу Тебе — Ти один можеш допомогти, — шептали бліді уста.

І садинокий, безпомочний старик-безбожник в ту минуту як будьто пригортався до невидимих грудей Бога і у них шукав помочі і утіхи.

Така молитва не залишається без відповіді: вона, як вистріл з гармати, потрясає небо і вимагає відповіді.

Помалу і тихо відчинились двері і на них брязнув дзвінок... Провізор підняв змучену голову і... Він не вірив власним очам: на порозі стояла дівчина, злякана, заплакана.

Він підскочив до неї.

Що? Що сталось? тремтячим голосом спитав він.

Ах, пане, я спіткнулась і збила фляшечку з лікарством. Я не могу принести мамі лікарства; у мене нема більше грошей і мама помре.

Провізор схопив дівчину, стиснув її в своїх обіймах. Він цілував її волосся, очі, руки... і по зморщених щоках його текли сльози радості і подяки.

Знов одна за другою брались з полиць баньки, але очі вже не злипались від сна вони світилися лагідною, тихою і радісною усмішкою.

Тепер знов дівчина отримала фляшечку з лікарством, а разом з ним і кілька срібних монет. Провізор записав її адрес і на відході знов поцілував її, як свою власну дочку.

В ту ніч в душі старика співали ангели.

Так Бог, відповідає на молитви, і такі Він творить чудеса.

Пер. І. Г. Семенина

Як боротися зі злом?

Одним з найбільш шкідливих чинників кожної одиниці суспільної є алкоголь, бо кожний чоловік уживаючи його, тратить дуже багато фізично, морально і духово. Алкоголь взагалі впливає дуже негативно на чоловіка, відриває його від домового огнища і є причиною багатьох убийств, ріжних заколотів публичного спокою, які дуже часто нотують наші поліційні хроніки.

Спробуйте дати абстинентові горілки, особливо міцної, а побачите, що станеться з ним. Передусім випивши її він почує немиле щипання в устах і палення в грудях. Він кричав би з болю, але фальшивий встид наказує йому біль укривати і удавати вдоволеного, бо як тут не пити, коли частують і коли всі п'ють? Крім цього ділання індивідуальне напитування, переноситься дідично на нашу молоду генерацію, спричинює великі недуги фізичні, як також психічні.

Тимчасом горілка починає негативно впливати на чоловіка і починає своє ділання: в голові йому шумить, в устах чує несмак; чоловік ніби ще притомний, але сам не знає, що з ним діється і починає тратити панування над собою, рухи тіла стають безвладні і він не може іти в простім напрямку перед собою. Чоловік за деякийсь час стає абсолютно ні до чого нездатним і з огидою думає про отрутину, якою його впоєно.

В цім випадку правдивим засобом бувби лише один засіб зарадчий, а саме: усунути всякі памені кашої з щоденного життя, а уживати їх лише яко засоби лічничі і в цілях промислових.

Деякі родителі не вмюють як слід своїх дітей плекати, дають їм злий приклад і самі попихають їх на дорогу проступку. Діти п'яків виростають здебільшого на злочинців, волоцюг і жебраків, не кажучи вже про те, що самі стають

майже завше піяками. Пощо ж в такому разі люде п'ють горілку, пощо вливають в себе цю отруту? Чи може не знають, що горілка є отрутою? Багацько мабуть про те не знає, багацько не вірить, багацько над цим не застановлюється. До алькоголиків належать не лише люде з варств робітничих, але і інтелігенція.

Шукаючи цей погоні з приємних вражінь, чоловік паребрав зовсім міру, забув, що надмір їх ослаблює тіло, що натура мститься на чоловікові за непошануванне її прав від

Гурток молоді в с. Забірю.

Бога наданих, а мститься в постаті недуг і нещастя, які на чоловіка спадають, обертаючи його побут на землі в великі муки і падол плачу.

Чоловік такий вже від дитячих літ глядить на те, як всі кругом нього п'юл алькоголь: п'ють молоді і старі, чоловіки і жінки, богаті і убогі. При праці і забаві, при кожній нагоді, як напр. урочистісць церковна або родинна, виступає горілка на столі яко невідступна „приятелька” чоловіка. Уживанне цих надитків провадить до п'янства; а п'янство є великим злочином відносно себе і ближніх, з яким боротись належить до остатніх сил, бо воно огортає ціле суспільство, входить до хати нуждаря і до палати богача, приносячи нечислені страсти для цілого людства.

Через горілку чоловік тратить найдорожчий скарб, яким є здоровля; ліниться, оцускається, не дбає про свій дім, дітей і родину, багацько менше заробляє, і таким чином доходить до найбільшої нужди і ганьби. Пригляньмося ближче

образкові, взятому з життя робітника, який з порядної і чесною людиною, зробився п'яком: ото чисте мешканко, в якому багачко приємнійше можна було провести час з власною родиною, як пересиджувати в поганих з брудним повітрям трактирах. Налог так опанував цього нуждаря, що коли його жінка благає, щоб не ходив на розривки, тяжко запроцьованого гроша не тратив, він її силою відпихає, і бє, через що тратить свою амбіцію і мимохід знущається над своїм власним щастям родинним! —

Найвищий час був би застановитися нам, як тут боротися з таким великим злом, як п'янство, і як від нього боротися? Одна лише рада була б на це: власним прикладом намовляти інших, щоб не пили, належить їх освідомлювати про наслідки уживання цих напиків і заохочувати їх до цілковитої абстиненції.

В році 1560, певний француз призвищем „Nicot”, привіз до Європи перші тютюнові листки, з чого повстала назва нікотина, що знаходиться в листках тютюнових, і яка є в високому степневі шкідлива для здоров'я. Палення цигарок є так само шкідливе для організму чоловікам, а передусім молодого, — як пиття горілки. Боротись належить з цим злом в той самий спосіб, як з алькоголізмом.

З кожним роком збільшується ступнево в нашому краєві кількість кін і театрів, а просвіта на жаль посувається далеко в вільнійшому темпі. Замість посилати молодь до шкіл, або вчити її в дома, посилають її батьки до кін, бо молоді люди ніби в дома нудяться. Але посилаючи до кін про те забувають, що з цих кін крім страченого безцільно дорогого часу, приносять вони з собою багачко негативних річей, які в їх будучому життю велику відіграють ролю. Передусім стаються вони слабими духом і нездібними взнестися на вищий щабель розвою духовного, психічного і морального, нездібними до принесення користі суспільству. Це зло можна усунути, починаючи від заборони учащання молоді до кін і театрів, але це вже є залежне від чинників урядових. Нашим, однак, обов'язком є, усвідомлюванне блудячих і напроваджувати їх на правдивий шлях, всказуючи їм відстрашаючі приклади вбивств, нападів, а також крадіжи, яких головною причиною є кіна і сенсаційна брукова література. —

Боротьба з порнографією повинна належати до властей поліційно-адміністраційних; повинна існувати цілковита заборона явної продажи по вулицях і склепах всяких друків порнографічних, які в остатньому часі намножилися в великій кількості.

Найважнішою зброєю проти всякого зла є релігія і просвіта. Релігія лагодить обичаї, наказуючи нам шануванне самого себе, любов ближнього, вона вчить нас,

що поза життям дочасним — життям всяких болізей і нужди, — існує справді інше життя, життя вічне, тому треба провадити таке життя, щоби не лише людям, але рівнож і Богові подобалося.

З огляду на повищі аргументи, позволю собі заапелювати в ім'я Бога Христа Спасителя до всіх любих братів і сестер, щоби своїм прилюдним примірним життям показували, як провадити життя богомільне і як осягти щастя родинне. На руках молитви нашої принесім грішників перед престол ласки Всевишнього Бога, щоби вони могли через наше життя увірувати в своє збавлення і життя вічне, — бо світ належить до тверезих і втримуючихся людей.

Гриць Пляцко

З життя гуртків в молоді

Гурток молоді в с. Забірю розвивається успішно. Брати і сестри співають на славу нашого Господа. П. Олишко, якого певно знають наші читачі з оповідань, що вміщує в П. П. є головою цього гуртка.

Приємно підкреслити поступи в духовному життю. Сестри потребували б хоч коротких курсів, де б могли навчитись читати ноти, керувати одправами і виховувати діток. Віримо, що Господь pomoже їм в цім.

с. Гійче. Молодь теж не спить — працює. Членів гурток має 47. Головою є бр. Михайло Федик, заст. гол. Семко Деркач, секр. Гнат Гладкий, касієрка Татьяна Збишко, заст. кас. Анна Збишко.

В співах на хвалу Господа Спасителя, в декламаціях, в читанню слова Божого у вільні часи і в свята віддає молодь подяку Богові і просить про обудження тих, що ще й досі знаходяться в гріхах.

Усім гурткам молоді

Доводиться до відома усіх керуючих гуртками молоді, що згідно порозуміння з головою Об'єднання Слов. Баптистів Л. Міксою — конференція молоді в цім році відбудеться в м. Бресті н/Б. в днях 14-15 травня (мая) 6. р. в помещанню громади Баптистів вул. Unja Lubelska 44.

Просимо вислати делегатів, забезпечуючи їх в уповаження і кошта подорожі.

День приїзду найліпше обрати 13 п'ятницю, позаяк в суботу піchnуться обради. Неділя ж буде днем торжества і радості нашої молоді.

Гуртки, звичайно нашої деномінації, які ще офіційно не належать до Зв'язку — можуть теж вислати делегатів. Радо будемо витати і скупчуватися до спільної праці.

Норма делегатів — на 15 членів один делегат.

Сподіваємося великої радості і благословіння Божого.

За Комитет:

С. Білінський (голова)

Г. Мельничук (секретар)

Вражіння з подорожі

Вільки. Неділя. Бр. Коростіль, хоч молодий, але ревний слуга Божий, працює в слабости своїй, проповідуючи Христа розп'ятого.

Кімната повненька людей, переважно сестри. Співи і декламації чудово настроювали присутніх. Слово Боже працює в серцях вірних. Будемо молитися за вас, діти Божі в Вільках.

* * *

Салаші. Чудове положення села. Усе ліс і ліс. Багато пнів, які треба викорчувати. Так і серце людське — поки не викорчуємо на що придасться? Худоба пасеться! Коли ж віддалиться з нього гріх, тоді стає доброю рілею. Віруючих не багато, але міцно тримаються св. Євангелії. Брат Стародуб один з піонерів християнського руху переїздить до Хлівчин; де, сподіваємося, Господь благословить його; як світильник на столі буде світити тим, що в тьмі знаходяться.

Керуючим в Салашах є бр. Кумполь, який, переходячи сумні досвідчення в своїй власній родині, стоїт міцно, як вірний слуга Ісуса.

(Далі буде).

Кожен може, а навіть повинен бути співробітником в видавництві „Післанця Правди”. Для сього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось таке, щоби потішило й зміцнило багатьох віруючих читачів нашого часопису. Потім надіслати на слідуючу адресу:
Szymon Biliński, Poznań, ul. Przemysłowa 29.

Всяку кореспонденцію, що торкається „Післанця Правди” як рівнож і передплату просимо керувати на слідуючу адресу: **Szymon Biliński, Poznań, ul. Przemysłowa 29**

Redaktor i wydawca **W. Gutsze.**

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 5	Травень 1927 року	Рік 1
------	-------------------	-------

Що таке життє ваше?

Лук. 12, 16-20.

„У одного багатого чоловіка вродила добре земля; і думає він сам собі, говорячи: що мені робити, що не маю куди звести овочі мої? І каже: от то зроблю: Розберу клуні мої та більші побудую, і звезу туди всі плоди мої і добро моє: І скажу душі моїй: Душе, маєш багацько добра зложеного на літа многі; спочивай, їж, пий, веселися. Рече ж йому Бог: Безумний, сієї ночі душу твою візьмуть у тебе; щож надбав єси, кому буде.”

Посл. Якова 4, 14.

„... Яке бо життє ваше? та теж воно пара, що на малій час явиться, а потім счезає.”

Так ось, коли у нього вродила добре земля, всього було так багато, доволі і він міркував сам с собою: що мені робити? — ось ви в цю саму хвилию, коли він так питав себе: що мені робити?, подійшли б до нього і також запитали б його: „скажи мені, що таке життє твоє, в чим властива його істота?”

— Послухайте його одповідь: „Не маю куди звести овочі мої — розберу клуні мої, та більші побудую і звезу туди всі плоди мої і добро моє. І скажу душі моїй. Душе, маєш багацько добра, зложеного на літа многі; спочивай, їж, пий, веселися.”

Ми також так іноді говоримо: „ще трохи і я більші побудую клуні (т. є. тепле, корисне місце) і звезу туди всі плоди мої і добро моє от всіх моїх літ і скажу душі моїй: спочивай, їж, пий, веселися.”

А знаєте: цей приклад з Євангелія дуже характерний взагалі для інтелігенції. На питання, що нам робити в житті, заповітні наші мрії шепчуть нам: треба буде зібрати як можна більш, але потім пригадавши собі то, ми адже інтелігенція, звертаємося не тільки до шлунка, але і до душі і говоримо: душе, маєш багацько добра, зложеного на літа многі; спо-

чивай, їж, пий, веселися. І так не забута і душа. Ми, інтелігенція, не забуваємо і душі; о, і вищі питання нам не чужі. Зложено добра на многі літа; душа може жити, жити, жити.

Те четверословє: спочивай, їж, пий, веселись — є ціль нашого життя, як окремого чоловіка, так і цілих занятих боротьбою товариств і партій.

„В боротьбі знайдеш ти право своє”, а коли ти вже знайдеш право своє, тоді собереш ти хліб свій в клуню і скажеш душі своїй: їж, пий і веселися. Як самовільно распоряджаємось ми своєю душою. Душе моя! їж, пий, і будеш жити, але душа марніє і умирає, як умерла она і у того чоловіка в притчі. Він свою душу не нагодував, хоч запасів, по його думці, було на многі, многі літа, Чому ж він її не нагодував? Адже запасів було доволі!

І так, що таке життє ваше? як підтримати життє наше: що треба? Може те, що сказано для де-кого здасться дивним, „підтримати життє”, але я всетаки думаю, що багато знають, що можна як би жити, т. є. думати, що живеш, але зовсім не жити, а існувати по інерції, переходити з дня в день. При тім можна мати свої ідеали, свої мрії, т. є. свій хліб, котрий ми думаємо потім зібрати в клуні і зо всім тим хлібом робити одно, — добре чи недобре, переходити з одного дня до другого, як переходять з одної кімнати до другої. „Яке бо життє ваше?” — стоїть питання в євангелії. Для гімназіста, що тільки що скінчив гімназію, життє його міститься в тім, щоб поступити в університет; для студента, котрий вже находиться в нім, життє його сполучене з отриманням диплому; для приват доцента, життє його в отриманні професорської катедри, а для професора, що зовсім закопався в науку, життє його — знайти, скажимо, таке злучення елементів, котрого ні один з його попередників не знайшов.

„Що ж надбав єси, кому буде?” Це питання не пережив тільки той, хто взагалі ше мало жив і думав. Я знаю одного чоловіка, котрий натраплявав на питання про вічність, коли дивився на свою руку. „Невже — думав він, ця сама рука, котру я так добре знаю і котру я стільки разів бачив, невже вона згниє?” То була дрібниця, але дрібниця дає иноді хід глибоким і великим думкам. Рука, котра довгий час була його рукою, згниє, відділиться і не буде його рукою.

„Рука, — говорить Толстой — „то не я, нога — то не я, око моє — то не я; хто ж я?” Тут виникає питання вищого порядку, хто ж я властиво такий?

Я, як індівидуум, двигаюсь і існую в світі; ось я сижу тепер, читаю і розбираюсь, а ще через де-який час я буду робити зовсім иньше, а ще через де-який, ще иньше і т. д. і т. д. Але хіба то все? Звідки я властиво прийшов і куди я йду? Кождий день я що-небудь набуваю і заготовляю.

А так, кому ж достанеться все те, що ти заготовив, чи тепер заготовляєш?

Не дивись на одну букву цього питання, але візьми дух його, постав його перед собою, почавши від себе і кінчивши всією людськістю.

Ось люди кидаються, думають, працюють, будують, руйнують, кінчають гімназії, університети, воюють один з другим по одиночці і великими масами, і все це роблять с таким поважним видом; але запитайте себе і всіх: що ж надбав єси, кому буде? кому ж, будучим поколінням? але хіба їм не можна задати те ж питання: що таке життя ваше? Пара, що на малий час явиться, а потім счезає. Сумно і смішно робиться, коли бачиш непотрібне клопотіння, жорстокість, і поважність.

Але, коли так, скажете ви, коли все ніщо, все пар, то не варто жити. Коли всьому кінець, то по що творити початок? Коли все, я і всі інші і все зруйнується, згниє і умре, то чи варто починати?

Я розумію вас і з вами згоджуюсь і говорю категорично: „ні, не варто жити, не варто, — так жити і так починати не варто.” Завважте цей приклад в притчі с чоловіком, у котрого було багато добра, — цей приклад дав сам Христос. Він також задавав питання: „що ж надбав єси, кому буде?” Христос дав і відповідь на питання „що робити?”, що таке не взагалі життя, але правдиве життя.

Що таке життя ваше? Невжеж на самому ділі пара, що на малий час являється. Подивіться на свою руку, котрою ви кожен ранок миєте своє лице, то ваша рука, де вона буде через кілька літ?

Ви можете одповісти, як хочете розумно, науково: згниє, атоми розсіються, знов злучаться і т. д., але скажіть правду, чи задоволитесь своєю відповіддю, коли зостанетесь на самоті і ваше „я”, саме інтимне „я” виможе не слів, не наукового збудовання, але саму правду. Душа вимагає від нас не слів, але правди. Не даром говорять, що кожна душа є християнкою. Ми можемо сказати душі як цей багач: пий, їж і веселись. Аджеж він омилився. „Пий, їж, веселись”, треба було сказати тілові, але не душі. Душа зостається не дивлячись ні нащо, християнкою. Не дивлячись на нашу байдужність, опір, нехить навіть думати в відомим напрямку, душа безперестанно, іноді тихо, іноді болізно бурно, вимагає свого. І горе тому, хто свідомо чи не свідомо заглушає внутрішній голос: що таке життя ваше?

Є на світі кілька царств: мінеральне, рослинне, звіринне і духовне. Останнє царство — духовне т. є. царство духа є найвище. Корова зі своєю спокійною жвачкою знаходиться в передостанньому. Чоловік же знаходиться на границі двох царств: звіринного і духовного; він стоїть власне на границі

і ось питання: громадянином якого царства він буде: звіринного чи духовного? Заглушаючи стрімління і шукання своєї душі християнки, не даючи їй потрібної їжі, ми затверджуємося міцно в визначеному царстві: в царстві звіринному. Зпочатку нам соромно зовсім залишатись в цьому царстві; аджеж там корова знаходиться, а потім нічого, проходить, з літами звикаємось, купуєм те та се і робимось сталими мешканцями цього царства. Одна тільки душа не може при звичаїтись, вона хоче другого, вона рветься в другу сферу, не мешканка вона тут.

Яке бо життя ваше? та жеж воно пара, що на малий час з'являється, а потім зчезає. Ось виривається с галасом, гуком і свистом пара; вона хоче щось сильне зробити, коли судити по її гуку, але пройшов де-якій час і від пари нічого не залишилося. Вона розсіялася, нема її. Таке життя наше. Але хіба так повинно бути?

„Я воскресеннє і життя“, говорить Христос, „хто вірує в Мене, коли й умре, житиме.“ Коли ти чоловік, ти, котрий повинен був бути в царстві духа, все таки залишився в царстві жвачки, в царстві звіринним, і через те, як пара швидко зникнеш, коли гріх тебе понизив і пригнув до землі, і ти вмер, вмер духовно, то прислухайся: „Хто вірує в Мене, коли й умре, житиме.“ Протяни Христу свої руки, віддайся Йому, покайся перед Ним. Він тебе оживить. Зо всіми нашими гріхами і гидотами, про котрі тільки ми знаємо, зо всім, що тягне нас вниз і примушує нас бути мешканцями звіриного царства, підемо до Христа.

Так, наше життя є пара, що на малий час явиться, а потім зчезає, але зауважте і те, що пара в котлі може проявити велику силу, ця пара, котра так легко розсівається, так, що од неї за кілька хвиль нічого не остається, але коли її замкнути в особий водозбір, не тільки не переображається в ніщо, але сама двигає величезні тягарі; пара проявляє силу. Так само і життя наше, з'являється на короткій час, щоб швидко зникнути; в Богові, я повторяю, життя в Богові, робиться силою, цінністю для теперішнього, цінністю для будущего. Наше життя в Богові може двигати тягарі.

І так, що ми виберемо: царство звіринне, чи царство духа, вічні ланцюги гріха, чи вільність. Коли царство духа, то підемо до Христа і скажемо Йому щиро про свій утиск, про свої гріхи, про котрі ніхто не знає. Покайтесь, порвіть ланцюги з звіринним царством; осудіть свій гріх, родіться для нового життя.

Що таке життя ваше? Коли не боїтесь турботи, — запитайте себе.

Зібр. В. Гусарук

КУТОК МОЛОДІ

ЗНАЙШОВ ПРАВДУ, ЛЮБОВ І ВІРУ

І сказав їм: ідіть по цілому світі і проповідуйте євангеліє всім людям. Хто увірує і охреститься, спасений буде, а хто не увірує, осуджений буде. (Марко 16, 15-16).

Левко, хлопець гарний, чепурний, симпатичний, з живим темпераментом, був сином заможного селянина. Отець його віддав до школи в Белзі, паручаючи опіці одної дуже чесної і богомільної вдовиці Козловської. Її син саме був учителем в Жужели. —

Крім Левка на станції було ще кількох — майже того самого віку — селянських хлопців.

Пані Козловська, хоч була вже в старшім віці, однак мала сильну будову тіла і міцне здоровля. Дуже радо опікувалася дітьми і плакала їх далеко краще, як не одна мати, даючи добрий і смачний харч, а крім того вигідне мешкання.

Хлопці по науці, часто-густо збиткували, нераз навіть доходило до бійки. Але пані Козловська своєю лагідною вдачею завше годила їх і заспокоювала.

З усіх хлопців, лише один Левко відзначався своєю амбітною вдачею, через що всі його любили.

Хоч його батько також його любив, але однак, через свою велику скупість, не давав йому того всього, що мали другі хлопці. Крім харчу, лишав заледві 10 центів тижнево на зшитки, чернило, пера і олівці. На овочі, які хлопець дуже любив, цих грошей, натурально, не вистарчало, тому доводилось йому тільки облизуватись, коли другі заїдали.

Від цього то часу, зродилася в ньому погана думка купувати без грошей, себ-то — красти. В одному склепі подобалася йому нотатку з індексом, вартости коло 80 центів, Цю нотатку, користаючи з неуваги купця, віх сховав за пазуху і приніс до дому. Показуючи її товаришам, він натурально, сказав що купив її, але в якому склепі — цього не виявив. Один заможний учень хотів зараз відкупити її, даючи йому за неї 50 центів, але за таку ціну він не хотів продати, хоч і потрібував грошей.

В тиждень по цій події, приїхав учитель — син газдині і велів покликати до себе Левка. Коли той з'явився, він запитав: „скажи мені, синку, чи ти справді купив в склепі Куни без грошей нотатку”? Це запитання впало на Левка, як грим з ясного неба: відки він може про це знати? поду-

мав він і поважно відповів, що ні! „Зараз мені признайся”, настояв учитель, бо в противному разі покличу жандарма, який тебе скує і попровадить яко злодія, на сором і ганьбу тобі і твоєму батькові.

Рад нерад Левко мусів признатися і віддати цю нотатку. Тоді вчитель лагідно промовив, що так негарно робити і за кару наказав йому до своїх рук зложити 1 зл. 20 грошів.

Левко впав в велику розпуку і плач, не знаючи, відки він стільки візьме грошей, тим більш, що батько його був великим скуп'ягою і сподіватись від нього грошей не було чога. Хлопець відмовляв собі всього, аж за два місяці зміг зложити стільки, щоб заплатити цю кару. —

Від цього часу його товариші почали з нього насміхатись і прозивати злодієм!

Про таку велику ганьбу довідалася пані Козловська, і одної неділі звеліла покликати всіх хлопців до себе на конференцію. Почитавши з побожних книжок, вона в той спосіб до них промовила: „мої любі діточки, не робіть більше встиду лютому Левкові, бо він і так суворо покараний, тим більш, що і вам теж саме може приключитися, як що не матимете грошей. Послухайте моєї ради: коли вам, мої любі, доведеться коли що купувати і не будете мати досить грошей, а вам буде те і те подобатись, відмовте собі в серцю щирю молитву і вас погана гадка зараз покине і ви купите тільки те, що вам буде конечне потрібне.”

За кілька днів удався Левко знов на купно до одного skleпу і почав вибирати різні потрібні йому речі. Але ця погана гадка по давньому кусила до злого, а його руки аж дріжали, щоб щось сховати. В цей мент він пригадав собі слова свої Пані і змовив молитву; покуса зараз відійшла, і він подумав про себе: нащо мені те все, тільки місце буде займати, ось маю кілька центів, куплю, що потрібно, а решта придасться на пізніше.

Від того часу Левко запам'ятав собі цю добру раду, і при кожній такій нагоді ніколи не забував молитися, а вирости став понад всіма чесним і вірним християнином. З годом оженився, Бог поблагословив його двома гарними діточками, яких виховував лише на правді, любови і вірі, щоб і они не зазнали тої ганьби, що сам витерпів.

В часі світової війни його покликано до війська. Там познакомився з одним товаришом недолі, який мав при собі святе письмо — Біблію; той почав йому її читати і поясняти; говорив він про те, як щасливою себе почуває людина, що вірує в Христа.

Левкові це дуже подобалося. Він також постарався приобрести біблію, з якої до цього часу черпає своє знання про правду, любов і святу віру. І не тільки сам став усердним

християнином, але і других поучує, щоб звернули з блудної дороги, та краще пізнали свого Спасителя, який за весь рід людський пролив свою найсвятішу кров і тим вказав дорогу до вічного щастя.

Тому, кожний віруючий християнин, якому лежить на серці, себ те просвітити і знайти шлях в життя своїм, а що більше душу свою спасти і досягти вічного щастя, — хай читає святе євангеліє! —

Гриць Пляцко

БІБЛІЙНІ КУРСИ В ЗАБІРЮ

З кожним днем відчувається у нас в Галичині все більша потреба працюючих на ниві Божій.

Приходить світло — темрява уступає.

Щоб нести світло євангелії нашому народові, мусимо мати міцні ноги, повне любови серце і широкий світогляд. Потрібуємо молодих, свіжих, освічених духом Божим працюючих. А їх нема! Видали ми клич до вірної Ісусу Христу молоді, і в місяці лютому б. р. злетілися молоді орлята до села Забіря, щоб хоч в короткому часі навчитись мудрости Божої. Гідною подиву була офірність членів нашої церкви в Забірю, що по два, три і чотири студенти приймали, даючи їм нічліг і ділючись шматком щоденного хліба. Наука відбувалася цілий день з перервою на обід. Браття. маючи бажання як найбільше скористати, не встигали записувати подаваних їм в скороченому речень. Особливо тяжкою була наука нот і співу, що уділяв з успіхом брат Перетятко. В неділі і свята, всі студенти поспішали до призначеної праці. Одні в суботу увечері, інші в неділю вранці вирушали туди, куди кликав їх Дух Божий. Але дуже швидко минул час науки: зближалась хвиля, коли ми мусіли розстатись, повертаючи кожний до своєї щоденної праці.

Закінчилися курси двома урочистими зібраннями, на яких браття студенти отримали можливість виявити свої здібности при виголошуванні пробних проповідей. Господь всім відкрив очі на велику потребу виховання проповідників. Не можуть однак цієї потреби цілковито задовольнити такі коротенькі курси і тому для кожного стає ясною konieczність відчинення своєї власної школи, що найменше з трьох літнім курсом. Ми маємо непохитну віру, що ці наші мрії, і то в короткому часі здійсняться, мусимо тільки однодушно взносити наші молитви до престолу Всевишнього; пам'ятати про konieczність взаємної братерської допомоги.

На закінчення бажаємо цим шляхом висловити нашу щирю подяку громаді, що зволила понести тягар утримання учителів і студентів.

Хай Бог благословить цю малу працю і дасть нам дожити та побачити її наслідки.

Фотографія цих курсів уміщена в третьому числі, не одно серце потішить і заохотить до дальшої праці в цьому напрямку.

Керовництво курсів

ЧИ ВИ ЗААСЕКУРОВАНІ У ВІЧНО-ЖИТТЄВІЙ АСЕКУРАЦІЙНІЙ КОМПАНІЇ?

В теперішніх часах всюди можна бачити написи такого змісту: Асекурація, асекурація від вогню, від граду, асекурація будинків, збіжа, здоровля, життя, таланту і т. д.

Такі асекурації існують і розвиваються, тому що вони відчуються потрібними в сучаснім життю, тому що грозить небезпека, і люди шукають забезпечення.

А Бог говорить в слові своїм, що грішники загинуть, як що не приймуть Божественну асекурацію, яку Він придумав для них у Своїм великім милосердю. Отк. 6, 15-17.

А хто з жиючих на землі не є грішником? Його слово говорить, що всі згрішили. Рим. 3, 23. Кожний грішник є слугою гріха, а пан-гріх платить своїм слугам смертею. Заплата за гріх смерть. Рим. 6, 23.

Отже Бог не хотів і не хоче, щоби хто з грішників погиб. 2 Петр. 3, 9; Єзек. 18, 32. І тому придумав асекурацію, забезпечення для кожного грішника. Йоан. 3, 16. Принявші ту асекурацію мають життя вічне тепер. 1 Йоан. 5, 11-13, а не принявші цеї асекурації загинуть навіки. Йоан. 3, 36.

З річею такою, як асекурація, ніколи не можна відкла-дати, або байдужо збувати. Одного разу канадійський фар-мер мав нагоду заасекувати свої будинки. Агент таки був прийшов на подвірря і жінка радила своєму чоловікові за-асекувати, але чоловік з цього не здавав собі справи, відкладаючи на пізніше. Одного дня він повіз свої про-дукти до міста і, коли вернувся додому, застав лише попіл і трохи диму з свого житла. Чоловік і жінка ламають руки плачучи, що вся їх праця загинула. Опісля жінка докоряла йому за його байдужість, котра його страшенно пекла.

Чи й ти, друже, так легковажиш твоею душею і вічним життям? Коли будинки згоріли вже, не було що асекуру-вати. Коли ти, друже, попросаєш з цим життям без цеї

Божественної асекурації, то тоді буде пізно думати про забезпечення. Тепер вам треба бути певним про вашу асекурацію.

Ось вам поліси тої асекурації:

Головна квартира чи канцелярія. Діян. 7, 49.

Це є найбільшою, найстаршою, найправильнішою асекураційною компанією, що асекурує життя, і від вогню. 2 Петр. 3, 10-11.

Та компанія сформована тисячі літ тому назад. Мат. 25, 34.

Вона є наскрізь певною, вона оперує в цілому світі. Йоан. 3, 16, ніколи не змінє своїх постанов. Малах. 3, 6.

Це є одинокою асекурацією перед погибеллю у великий день суду і огня. Откр. 22, 15.

Премії є дуже низькі, низші, ніж у всіх других компаніях. Ісаї 55, 1. Тут не вимагається екстра платні за зле ведене життя. Рим. 3, 22.

Та асекурація досягає кожного, і кожний може досягнути її, тому що премії є цілком заплачені кимось другим. Жид. 9, 12.

Поліса ніколи не тратиться і ніколи не виходить з сили. Йоан. 10, 28.

Девіденда даються по щирости, сто процент в цім життю, а в другім, життя вічне. Тому тут є негайна користь тепер і в будучности. 1 Тим. 4, 8. Кожний член особисто користує, стаючи посідателем невимовного майна і насліддя, у котре увійдуть пізніше. 1 Петр. 1, 4.

Розділ приходу скоро наступить, уділи не залежать від довгої принадлежности до тої компанії. Откр. 22, 12.

Також в тій компанії є медикальний урядник і він без перестанку глядить за одиницями, котрі бажають стати членами. Він приймає всіх, хто лиш вдасться до него, без ріжниць, чи в хорім стані, чи в здоровім, а навіть в умираючім стані, і тих, котрі були відкинуті другими асекураційними компаніями. Йоан. 6, 37.

Особи, котрі не признають, що мають душу, не потрібують вдаватись за асекурацією.

Компанії, котрі обіцяють видати поліси по смерті, є ложними. Жид. 9, 27.

Капітал в обороті. Недослідиме богатство Христове. Ефес. 3, 8.

Нерухомий маєток: Насліддя нетлінного і непорочного, що не зовяне. 1 Петр. 1, 4.

Вложений фонд. Невичерпаний. 1 Кор. 2, 9.

Готівка в банку. Золото возьмем перечищене. Откр. 3, 18.

Звишний капітал може зробити все і понад все. Ефес. 3, 20.

Президентом є Царь царів. 1 Тим. 4, 15.

Регулятором царський Син. Йоан. 3, 25.

Адвокатом Святий Дух. Йоан. 16, 8. 1 кн. Мойс. 6, 3.
Ділові години: Нині. 2 Кор. 6, 2; Жид. 3, 7.

Записуйтеся нині, бо завтра може бути запізно. Прип.
Солом. 27, 1.

Похоронні розходи і опіка над тими, що залежали від того, що відійшов у вічність: не потрібна журба, коли хто заасекурований в тій компанії. Мат. 6, 24-34; 5 Кн. Мойс. 34, 6; Єрем. 49, 11.

Агентів потрібно. Кожний член одержує факторський дохід і лиш членів приймається на агентів. Наколи ви вже самі заасекуровані в тій компанії, передайте цей листочек другому. Яков 5, 20.

Печатка. 1 Петр. 2, 24; 1 Йоан. 1, 1, 7.

Зібрав П. Кіндрат

З МІСІЙНОЇ ПРАЦІ

Як на небі ясні зорі з'являються одна за другою й освітлюють своїм промінням, темрявою повиту, спячу землю, так в Галичині слово Боже світить що раз то більше. Пробуджує людей з летаргічного сну, вириває з обіймів темряви і невідомости й кличе та манить своїм ясним світлом до правди Божої. Мов з вечера зірка одна за другою виринає, а опісля вкривають ціле небо і неначе każда усміхається до засмучених сердець і хоче їм розказати тую благу вість о їх спасенню, яке совершив для них Христос, так євангелия Христова пробуджує грішників одного за другим. З початку одиниці, від так родини, опісля малі громадки збираються, падають на свої коліна перед престолом Божим і в слюзах визнають своє блудне життя, опісля радуються, як блудний син, коли повернув до лона свого Отця.

Послідними днями удалось мені відвідати наших братів в селі Київці; там перебував більше як тиждень. З братом Безушком ми ухвалили зайти до м. Миколаїва. В Миколаїві є один брат, який повернув з Америки. Ми до него зайшли, а він радо нас прийняв. В короткім часі зійшлися сусіди, тоді ми зробили зібрання. По зібранню, ще ми довго сиділи, роз'яснювали їм слово Боже. На другий вечер одна родина запросила нас до себе де прибуло багато більше людей, тут знов відбулося благословенне зібрання. На їх просьбу ми приобіцяли, що відвідаємо їх в неділю, що і зробили. Прибули з нами ще дві сестрі, щоби помогли нам співати. Скоро о нашім приході довідалися люде; за годину в мешканню не можна було поміститися. Зібрання тривало

до пізної ночі. В кінці присутні просили нас, щоби їх не забувати. І в других місцях так само бажають, тільки час не дозволяє. Українськио нарід поневолений гріхом горнеться до слова Божого. Браття і сестри моляться за нас, щоби Господь нашу працю благословив і післяв робітників на свою ниву, бо праці багато, а рук мало.

Петро Олишко

Регентські курси в Брестю

ВРАЖІННЯ З ПОДОРОЖІ

с. Гійче. Найбільша потреба молитовного дому. Дотеперішня хата переповнена слухачами. Благословенні зібрання. Багато слухачів. Найбільше членів мас. Тому буде добре, коли приймемо близько до серця думку допомогти їм, щоб з весною вони могли розпочати будівлю. Один з братів дає пляц, близькість лісу удешевлює привіз дерева. Тільки щирі молитви до Господа і братня поміч і все буде горазд. Бр. Притула — керуючий, працює для слави імени Ісуса. Можна спостерігати взірцеву карність — особливо серед молоді.

* * *

с. Войткова — Карпати. Чудовий краєвид. Ідучи з гори у діл і підіймаючись з долу до гори — прийшло на думку: „Як то легко християнинові з'їхати на діл зі свого становища, а як важко потім піднятися? Зібрання повні сердечної скрухи і духовної радості. Прибули брати зі Серединці. Багато сліз радості проляли над словом Божим, яке переймало душі притутніх. Помешкання віддане бр. Махніком на зібрання, хоч велике, але скоро буде затісне.

Добре було би там колись улаштувати біблійні курси на взір Забіря.

Бр. Кубрин, що там працює, не шкодує своїх ніг, щоб задоволити всі потреби в цілому районі.

В с. Середниці є численна молодь, яка вневдовзі скаже світові про свою працю і життя.

С. Б.

БИБЛІЯ В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДЯХ

Перша лекція — Біблія.

18. Пит. На які часті поділені книги Нов. Завіту? ·
Від. Книги Нового Завіту поділені на 4 часті.
19. Пит. Назови часті книг Нового Завіту?
Від. Це є: Біографії. Історичні. Послання і одна пророческа.
20. Пит. Назови книги біографії?
Від. Матфія, Марка, Луки і Йоана.
21. Пит. Назови книги історичні?
Від. Діяння св. Апостолів.
22. Пит. Назови книги послань?
Від. Це є: Посл. до Римлян. 1 Коринтян. 2 Коринтян.

До Галат. Ефесян. Филипян. Колосян. 1 Солунян. 2 Солунян. 1 Тимофія. 2 Тимофія. Тита. Филимона. Жидів. Якова. 1 Петра. 2 Петра. 1 Йоана. 2 Йоана. 3 Йоана і Юди.

23. Пит. Назови книги пророчеську?
Від. Книга Одкриття.
24. Пит. Назови книги Старого і Нового Завіту?
Від. Они суть: Пять книг Мойсея. Ісуса Навина. Суддів. Рути. 1 Самуїла. 2 Самуїла. 1 Царів. 2 Царів. 1 Паралипоменон. 2 Паралипоменон. Ездри. Неємії. Естери. Йова. Псалтир. Приповісток Соломонових. Екклезіаста. Пісня Пісень. Ісаї. Еремії. Плач Еремії. Езекиїла. Даниїла. Осії. Йоїла. Амоса. Авдія. Йони. Михея. Наума. Аввакума. Софонії. Агея. Захарії. Малахії. — Матфія. Марка. Луки. Йоана. Діяння. Римлян. 1 Коринтян. 2 Коринтян. Галат. Ефесян. Филипян. Колосян. 1 Солонян. 2 Солонян. 1 Тимофія. 2 Тимофія. Тита. Филимона. Жидів. Якова. 1 Петра. 2 Петра. 1 Йоана. 2 Йоана. 3 Йоана. Юди і Одкриття.

* * *

Друга лекція — Наш небесний Отець.

1. Пит. Які самі перші слова зустрічаємо в Біблії?
Від. Перші слова зустрічає: „Спочатку сотворив Бог”
2. Пит. Про що нам Біблія доводить?
Від. Біблія нам доводить про існування Бога.
3. Пит. Чи суть ще які інші пояснення про вселенну?
Від. Других пояснень немає.
4. Пит. Що належить до Бога?
Від. Усе.
5. Пит. Як ми се знаємо?
Від. Біблія нам про се говорить.
6. Пит. Дай вірш, що доводить?
Від. Господня земля і вся повня її; круг землі і хто живе на йому. Пс. 24, 1.
7. Пит. Що говорить апост. Йоан про Бога?
Від. Так бо полюбив Бог світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожен, віруючий в Нього не загинув, а мав життя вічне. Йоана 3, 16.

БУДИЛЬНИК

Тепер майже в кожному більш-менш заможному домі можна знайти будильник. Це — звичайний зигарок, до якого дороблена ще особлива машинка. Будова цієї машинки дуже проста. Будильник збудований так, що всякий, по своєму бажанню може завести його на який угодно час. Для цього треба лише наставити всказівку будильника на певний цифровий знак. Надійде відповідний момент і молоточок запрацує. Різкий пронизуючий дзвін тоді розлягається по цілому будинкові і будить його мешканців до їх щоденних занять. І чутлива людина, що почує в призначений час дзвіночок, одразу встає, прощається з солодкими снами і спішить до праці.

Але треба тільки раз-другій спокійно прослухати трівожний голос дзвіночка і, повернувшись на другий бік, знову заснути — і потім день за днем ми так і при звичаї спокійно спати під його даремне волаання. В будильникові не зайшло жадної зміни. Він залишився таким самим... І все так само буде вибивати заведену годину... Але наше відношення до нього змінилося. Ми перестаємо звертати увагу на його тривогу. Його металевий голос не буде більш піднімати нас до праці.

Будильник — це наше сумління. Воно даровано нам від Бога. Його голос так само звучить, як дзвінок, і будить в нашій душі всі кращі, святі почуття. А іноді воно просто б'є тривогу, дзвонить на сполох. „Пристрасти загрожують пожежею охопити всю душу” — з одчаєм кричить сумління, як би стараючись підняти на боротьбу все, що залишилось в глибинах серця чесного і святого.

Який важливий і дорогий для людини цей голос перестороги! І як що ми хочемо, щоб сумління не тратили над нами своєї сили і влади, ми мусимо слухати його завше. Раз не послухаємо, другий і воно стратить над нами свою благодатну владу. А тоді... Краще не будемо говорити про це, бо віримо, що ти, дорогий брате і ти, дорога сестро і самі будете завше чутливо прислухатись до цього дзвіночка і інших завше до цього закликати.

Д. П.

ВОДА І ЗДОРОВЛЄ

(Др. Герман Бундесен)

Без води людина не може бути здоровою, та взагалі не могла би жити. Навіть без їжі можна вдержати життя цілими тижнями, та не без води. В тілі все зберігається деякий запас харчів в формі жиру і мязів та на деякий час він може вистарчити. Інша справа з водою. В тілі її нема ніколи більше як треба. Вона раз-у-раз відходить через нирки й жолудок як теж через те, що людина пріє й віддихає.

Колиб людину, котра важить 150 фунтів, можна викрутити як рушник, так, щоби видушити з неї кожную капельку води, то вона втратилаб яких 100 фунтів. Мало не в сімдесяти відсотках людське тіло складається з води. Залежно здоровля, погоди, звичаїв і праці, доросла людина тратить на добу від двох до шести фунтів води. Фунт води, це значить приблизно дві звичайні шклянки. Значить, щоби зберегти відповідний склад і рівновагу в організмі, людина повинна випивати що дня від чотирох до восьми шклянок води.

Звичайно на воду не дивляться як на харч, але на правду вона служить для відживлення і прохарчовання людського тіла. Щоби вдержати життя, треба неустанного і невпинного постачання вди. Кожна клітина й кожне волокно в живім організмі складається в переважній частині з води. Вода потрібна для того, щоби могли творитися ті неустанні химічні переміни в організмі, від яких залежить здоровля і сила. З помічю води розпускається харч та відбувається травлення й приспособлення стравленої їжі до різних кліточок в тілі. Без води тіло не прийме їжі, не споже її з користю для своїх органів, і — окрім того — не в силі звільнитись від непотрібних, нестравлених харчевих частин. Щоби пройти через органи травлення вони мусять розпуститись в воді. Вода очищує відходоный канал — в яких трийцять футів довжини — і переполоскує нирки. Тільки з помічю води вони можуть бути чисті і здатні до ужитку.

В першій мірі вода вирішує, чи ті течі, які раз-в-раз кружать в людськїм тілі є чисті, свіжі і цілющі, чи гнилі, зопсуті і нездорові. Передівсім вода впливає саме через те, що розпускає харчі і через те, що помагає тілу збуватись нечистоти. Коли пить досить води, то й більший натиск крови, вона швидше кружить, і нирки більш активні. Так

само важно переполокувати тіло в нутрі, як мити й купати його зверху, а може й ще важніше, так як зрозуміло, що вже через саму їжу і травлення в середині твориться й залягає чимало нечистоти.

Часто людина сама відчуває, що її треба води, і хоче пити. Старі й молоді, а навіть діти-немовлята скільки днів з роду, потребують води часто й правильно. Часто дитина плаче за водою, а замість того їй дають їсти. Взагалі люде звичайно вживають води замало. Нераз просто відвикають і тоді треба ту привичку назад в собі закоріювати. Добра, чиста вода не має ні краски, ні запаху, ні смаку. Через те треба привикати до неї так само, як до якоїсь простої, звичайної їжі, що нікого особливо не притягує, й просто виходить на здоровля ліпше, як солодкі цукорки.

Не пити води дуже холодної, з ледом. Повинна бути досить холодна, для смаку, але не надто холодна, як лід. Пити помалу, особливо, коли людина розігріта і хочеться пити для прохолоди. Пити не багато — одну шклянку нараз, але часто. На загал правило таке: одна шклянка води рано, перед сніданнем, дві або три — одну що години — до полудня, дві по полудні й одна лягаючи спати. Товстим людям треба пити більше як худим. Вода причиняється до доброго травлення, а через добре травлення сходить непотрібний жир. Взагалі яких дві шклянки холодної води натщо може нераз добре прочистити жолудок.

М у д р і д у м к и

Як що на дні сосуда є хоч маленька дірочка, то вся вода з нього вийде через цю дірочку. Так само як що у віруючого є хоч невеличка прихильність до вигід мира цього, то вся його духовна робота сходить до зерна.

Кожен може, а навіть повинен бути співробітником в видавництві „Післанця Правди”. Для сього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось таке, щоби потішило й зміцнило багатьох віруючих читачів нашого часопису. Потім надіслати на слідуячу адресу: **Szymon Biliński, Poznań, ul. Małeckiego 5.**

Всяку кореспонденцію, що торкається „Післанця Правди” як рівнож і передплату просимо керувати на слідуячу адресу: **Szymon Biliński, Poznań, ul. Małeckiego 5.**

Redaktor i wydawca **W. Gutsze.**

„Я ДОРОГА И ПРАВДА, Й ЖИТТЕ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 6

Червень 1927 року

Рік 1

Зелені свята

Єванг. Йоана 14, 23-31.

Син Божий перебував щоденно як чоловік з своїми учнями. Через Сина були те ж злучені з Отцем, бо Син говорить: Я і Отець одно. Тепер залишив Син землю і пішов до Отця. Чи та благословенна єдність мала би устати? Навпаки мусіла би бути ще стислійшою і тривальшою. „І до него прийдемо і оселю в него зробимо” (Йоан. 14, 23).

Замешкати — означає не хвилиний, але сталий побут, тривалу і повну ласки єдність. Син Божий мешкав також в тілі між нами, але се замешкання було тільки часове; правдиве, тривале мало настати. І настає. — Ісус хоче увійти в душу вірних з Отцем Своім, аби в них замешкати.

Коли ближче приглянемося цьому прибуттю — то є прибуття Сотворителя до свого сотворіння. Той, Котрий чудові духи в небі сотворив, Херувими і Серафими — Він прибуває також до душі людської і наповнює її життям, запалює в ній святість і красоту.

Є то прибуття необмеженої любови. Любов, яка небо і землю сотворила і наповнила її великими дарами — та любов прибуває, аби душу людини наповнити святим жаром, силою. То є прибуття необмеженої святости. Бог сам є святість. Є Він безмежно чистий. Духом своєї чистоти хоче переняти душу, хоче усіяку її думку і почуття очистити і освятити, аби і вона була сьвятою.

Є то прибуття нескінченної щасливости. Господь є повним щастям — є повним жерелом його. І прибуває до душі, дотикає її почуттям чудово вічного життя.

А тому, коли Син до Отця відходив — був то тільки видимий відхід. Отець і Син вертають, аби до милих своїх наблизитися в спосіб невидимий, але сильніший.

То є невимовне з'єднання Бога з людиною, а виконується воно через зіслання Святого Духа, памятку чого сьогодні обходимо.

„І сповнились усі Духови Святим і почали розмовляти іншими мовами, як Дух давав їм промовляти” (Діян. 2, 9).

Від тої хвили огорнула їх сила Божа, міц любови Божої відновила їх серця, так що тепер вільні від страху, злучені сердечною братньою любовію загорілися повним відваги запалом. Так прибули Отець і Син в Дусі св. до нас і мешкають від того часу в душах віруючих. Усі віруючі суть мешканням Божим, святиною Духа Св., Богові посвящені і на ново відроджені.

Є щось великого в тій спільности з Богом в Духу Св. Але як людина може дійти до такої спільности? Ясним є, що спільність з Богом через зіслання Св. Духа є подарунком добровільним, ласки Божої. Не може людина його заслужити, а тим більш вимусити.

Двох річей однако від людини вимагається, без яких єдності з Богом не може бути — любови і послуху — це умови получения людини з Богом в зіслання Св. Духа. Ця спільність є добровільною і як її Господь офірує, так теж людина добровільно прийняти мусить. В спільности з Господом, в єднанню з ним суть різні стопні; і не усі в однакоїй мірі з Богом злучені бувають. То залежить від здібности прийняття Св. Духа, від любови і прагніння, з яким його приймається.

Є душі, котрі до Бога звернені в любови, але разом тримаються світа — мира. Розділені між Богом а миром, тому прихід і замешкання Св. Духа не може бути досконалим. Є душі, знов, котрі нераз чуються високо піднесеними в Божих ласках, але їм брак вірности і витривалости; коли мир своїми принадливими річами перемаже ласку Божу, забувають про Бога і поринають в світським життю. Хто цілком Богові не належить, той ще живе в боротьбі і спокою не має. Мир йому ще усміхається, а правдиве життя в Господу ще далеке від него. Наколи б дійшов до того, аби віддався ласці Божий, провадив би не знане дотепер життя, мир став би йому, як говорить апостол — гноєм.

Спільність з Господом може рости, збільшуватися і може зменшуватися. Вона повинна завше збільшуватися, але грішна натура людська стоїть на перешкоді. Прагнення виконувати волю Божу нажаль триває недовго. Коли якесь самолюбне повстане бажання, душа слабне, не зараз в спосіб грішний, але поволі стає обонятною у відношенню до Бога. Починається боротьба, аби повернути до єдності з Богом, але світські прагнення роблять своє діло. Тоді легко може прийти то, що душа гадає, як би погодити любов до світського життя з любовію до Бога, бажає віддати Богові, що Боже, а мирові, що мирське. Це є та скеля о котру ба-

гато душ розбивається. Потяг до миру побільшується, душа щораз більше до світських річей прив'язується, а Бога забуває.

Якже низько спадає з височини! О, дав би Господь, аби кожна душа віруючого підносилася до гори, бо ніхто не може зістати на місці — може або до гори підноситися, або у низ спадати. Ворог прецінь ніколи не спить. Хто трівало бореться вже йде вперед, хто уникає боротьби, поступає хоч поволи, але стале назад. І так існує мешкання Боже в душі людини, освящення душі Духом Св. В цім полягає велика гідність і піднесення людини.

Але існує щось цілком і протилежного — існує мешкання сатани в душі цілком йому відданій. Страшний стан, коли усе добре умірає, а зле розростається.

В ті свята зіслання Духа Св. маємо найліпшу нагоду сконтролювати себе, свій поступ до ліпшого чи гіршого.

О, дав би Господь, аби усі діти Божі плече в плече, рука в руку йшли вперед — до любови, до красощів, до добра.

С. Білінський

Мертві мухи

„Мертві мухи псують запах пахучої масти у мироварника; те саме чинить і мала дурнота в поважному чоловікові з його розумом і честю.* (Екл. 10, 1).

Аптекарь і християнин.

Аптекарь зготовив пахучу масть, уживаючи добірні матер'яли, роблячи усе як найкраще, тільки позабув закрити баньку. Пахучий запах масти привабив мух, котрі попадали до баньки і зіпсули масть.

Звичайний покупатель заходить і питається масти, але побачивши мертві мухи, відмовився від куплі. Ані розмова про ціну, ані балачки про добрість та добір першорядних складових частин нічого не помогли. Покупатель бачив мертві мухи. Коли він відійде, то аптекарь — як що він розумний чоловік — буде вистерігатись мертвих мух і пильнувати, щоб банька була завше закрита.

Чи ж не повинен християнин, дійсно народжений від Св. Духа, зробити більш, ніж аптекарь в разі, коли знайде в своїм житті мертві мухи, котрі не дозволяють йому мати повну спільність з Богом, не дають сили в молитві, перешкоджають йому свідкувати своїм приятелям і спричинюються до того, що масть віддає неприємний запах? Як

що він не звільнить себе від мертвих мух, то вони зроблять те, що він відвернеться від Христа, Котрий все ж таки любить його.

Нехай Господь дасть нам побачити, що таке є мертві мухи, та зрозуміти їх властивість, а тоді шукати найбільшої чистоти та просити Бога, щоб земна посудина была наповнена Духом Святим і так прикрита, щоб жадна муха не могла туди влізти.

До кого не стосується наш те́кст?

Наш текст не стосується до невіруючих, бо вони знаходяться в їх звичайному становищу. По натурі ми є мертві для Бога (Еф. 2, 1-5) і вже осуджені (Йоан. 3, 18). Бог проголошує: „Коли хто не народиться звиш — не може видіти, або вступити в царство Боже.” Хоч би ми були й добрі, культурні, поступові, навіть релігійні в практиці, то все ж ми не маємо жадного права на царство Боже. Духовне рождення є так само необхідне, щоб дати нам духовне життя, як тілесне рождення є необхідне, щоб дати фізичне життя. А це все може статися тільки через прийняття Ісуса Христа яко свого власного Спасителя (Йоан. 1, 12; 3, 16), бо тільки він один має право привести нас до Бога і дати нам вічне життя. „Се є Дух, що оживляє” (Йоан. 6, 63).

Сей текст не торкається тих, що провадять нерозсудне і грішне життя, йдучи дорогою широкою, що провадить до загибелі. Той же, хто в Христі, той нове сотворіння: старе минуло, тепер стало все нове” (2 Кор. 5, 1).

Чоловік може говорити що він є християнин, що належить до церкви, може думати, що до самої правдивої церкви, але Бог каже: „Хто робить гріх (то значить веде гріховне життя), той від диявола” (1 Йоан. 3, 8).

Не має найменшого значіння наше становище перед людьми, або наше релігійне узнання; все залежить від того, як Бог говорить про наше становище перед Ним.

Наш текст не стосується до тих, що не мають жадного прагнення святости в життю, бо нам сказано: „Дбайте про впокій з усіма і про святість, без чого ніхто не побачить Бога” (Жид. 12, 14).

Коли ж нам ще сього всього треба, то значить згублене треба знайти, з смерти перейти в життя, присвоїти Божий викуп за гріхи. Нам треба тоді Спасителя та Його спасіння, а Він стоїть готовий спасти нас, як що ми з покірним визнанням своїх потреб захочемо шукати Його милосердя (1 Йоан. 1, 5-10; Жид. 9, 12-14; Йоан. 3, 14-18; 5, 24; Діян. 2, 21).

Мертві мухи у християн.

Наш текст однак стосується до тих, що є спасені, але можуть мати в своїм життю гріхи та випадки, котрі псуять

їх свідчення. Пригадаймо невизнаний і непростений гріх якого-будь виду, бо: „Коли говоримо, що спільність з Ним маємо, а в темряві ходимо, то не говоримо по правді і не творимо правди.” Бог є світло і ми не можемо з Ним жадної спільности мати, аж поки ми не позоставимо темряву та прийдемо у світло. (1 Йоан. 1, 6).

☞ Удержування при звичаєх та звичаїв, що стоять під знаком питання. Хотіння тіла суть противні духові. (Гал. 5, 15-16).

☞ Гостру розмову, чи темперамент. Вони псують домове життя, шкодять приятелям, засмучують Духа Св., відіймають радість і дуже шкодять свідченню.

☞ Недоторкняне, дражнюче відношення до других, котре легко відчуває кривду тоді, як другі говорять, або роблять щось. Те все є великою перешкодою для духового зросту християнина.

Охоту до розмови про немочі других. (Мат. 7, 3-5).

Суперечки та поділ в дому Божому, котрі є ознакою тілесности, але ніколи не глибокої духовности. (1 Кор. 3, 1-4).

Єднання з невірющим через женіння, чи справи товариські, чи в соціальнім життю.

Оддавання часу на світські розривки, замість того, щоб використовувати час для слави Божої.

Пожадання багатства та роскошів, котрі провадять людину до осуду. Зажерливість Бог називає „ідолослуженням.”

Брак вірности в розмові, або чесности в справах з другими людьми. „Нікому нічим не задовжуйтесь, тільки любовю один одному.”

Духовні гордощі, або охоту критикувати та судити других.

Непотрібний звичай сміху та жартів, котрі є негодні високого поклику християнина. (Еф. 5, 4).

Нехай же Дух Святий покаже кожному з нас те, що перешкоджує нам мати Його повноту та силу і веде нас через обмиваючу воду та очищаючий огонь аж поки мертвих мух зовсім не буде.

Побідителі.

Чудові нагороди має наш Господь для побідителів, але ні одної Він не має для членів Лаодикійської церкви, котрих Він виплюне з уст Своїх в день приходу.

„Хто побідить, дам йому сісти зо Мною на престолі Моїм, яко ж і Я побідив, і сів з Отцем Моїм на престолі Його.” (Одкр. 3, 20). Хіба ж то не є велика та поважна річ сидіти з нашим Господом в Його славному наступаючому царстві, та з Ним царювати?

Ми можемо побіждати, бо Бог ніколи б не обіцяв нам такої нагороди, якої б ми не могли досягти і не казав би нам робити щось таке, чого б Його ласка не успособила б нас зробити.

Христос зробив се можливим, а Дух Святий прийшов і робить це дійсним. Це приходить дорогою хреста, на якому наш Господь вмер замість нас і за наші гріхи. Але се приходить тільки тоді, як ми самі хочемо бути з'єднаними зі смертю нашого Господа і похованими з Ним по то, щоб через Його Духа увійти в Його воскресше життя і силу. (Римл. 6, 1-6). То є дорога смерті, хреста, переступу, але zarazом і дорога благословенств і сили для тих, хто ходить нею. Чи ви пробували ходити нею? То єдина дорога через котру Бог може мати діло не тільки з нашими гріхами й немочами, але й з нашою старою зіпсутою натурою, з котрої усе те виходить. Так довго, як джерело буде нечисте, так довго й потік буде нести ту нечисть. Тайна життя є тайною смерті, бо „Коли ж ми вмерли з Христом, віруємо, що й житимемо з Ним.” Чи ви вірите, що Він вмер замість вас і за вас? Добре. Чи ви так само вірите, що Бог бачив вас умираючим там і з Ним, щоб Він міг вас визволити із старої, Адамової, зіпсутої природи і з'єднати вас з Ним — новим Адамом (1 Кор. 15, 45-49; 6, 17); з'єднати вас з новим Божим життям і пробуванням Духа Святого в вас, приспособити вас жити цим святим життям так просто і натурально, як колись ви жили старим, зіпсутим, самолюбим життям. (Рим. 6, 7-8). „Гріх бо над вами нехай не панує.” (Рим. 6, 14).

Ми пробували знов і знов задушити зло, ніби то побіждали самих себе і знов робились невільниками призвичаєнь. Побіда не приходить цим шляхою. Бог знав, що ми безпорадні і Він заніс наше старе життя на хрест з Христом (Римл. 6, 6). Ми не можемо самі умертвити нашого старого тілесного чоловіка, а уважаємо тільки, що це вже зроблено через Христа і з Христом і, як що ми так чинимо, просячи Бога зробити се дійсним в нашім життю — то Дух Св. се зробіть.

Гріх стратив свою владу, як ми вмерли. Будемо просити, щоб Дух Св. зробив наше з'єднання зі смертю Христа дійсним так, щоб ми були поєднані також з Його воскресшим життям. Пильнуйте кожний гріх, кожне упущення, кожному неміч, ваше власне життя і усе, що перешкоджує вам мати спільність з Богом, як умерлих і одмовляйте їм давати найменше місце у Христі; тоді прийміть Дух Св., щоб узяв владу в своїм храмі (Римл. 12, 1-2), то значить віддайте ваше життя, щоб Він працював з середини і зверху і Він поведе вас в місце спокою, відпочинку і побіди в Христі.

Бог має лікарство для нас від мертвих мух, а хто з нас їх не має? Він хоче чудово змінити наше безплідне життя, нашу безмолитвенність, наше безсилля, наше формальне та безплідне свідчення. Ся переміна приходить через кров дорогою хреста і наше об'єднання з Ним. Вона приходить через очищення словом та сповнення Святим Духом. Для

чого ж не просити Його і не довіритись Йому сьогодні, уважаючи самих себе вмерлими для гріха та для самих себе і зростати для Бога через Ісуса Христа Господа нашого.

Майте діло з Богом ясно і окреслено, і просіть Його во ім'я Ісуса Христа через Духа Святого, взяти цілковитий контроль над вашим життям і сповнити Його обітници для вас і через вас, і Він се зробить.

Переклав з англійського І. Гордіюк.

Г. Тимчук.

„Віра і Наука“ ч. 10.

День матері

Платить же їй після того, що її надбали руки;
Славить її у громаді за її вчинки.

Прип. Соломонові, 31, 31.

Кожного року в маю місяці обходять євангельські християне день матері.

Я яко син доброї матері бажаю говорити до вас, християнські браття і сестри, про гарні християнські матері.

Мати є безкоронна королева в світі. Її трон, де вона сидить, се є її дім, чи цей дім є багатий, чи бідний.

Ця мати на своїм троні колише дитя, котре має царювати на світі; — цей матерній трон є тронем, на котрім все полягає. Цей матерній трон є найбільший трон в світі. Дім це є осередок людскости.

Порухайте провінцію, в той час ви зрушуєте політичний світ; порухайте шкільну частину, в той час ви зрушуєте просвітний світ.

Але порухайте дім — то в той час зрушує людскість.

Дім не є тільки осередком світа, але дім є фундаментом цивілізованого світа. Цивілізації дано ім'я для царства Божого на землі, — люде мають так жити, як Бог вимагає від них.

Царства Божого не буде до того часу, доки ми не будемо мати добрих гарних домів, добрих гарних християнських матерей.

Через всі віки матерна любов є всесвітна любов. Кожна добра християнська мати дала своїй дитині натхнення до великого поступу — до поважності і справедливости.

Добра, гарна християнська мати дає гарне товариство всесвітови; мати зрушує короля і найбіднішого чоловіка.

Кожна добра християнська мати має великий вплив на будучу генерацію в світі.

Вплив доброго гарного вчителя на своїх дітей, що їх учить, не може бути знищений. Великий є вплив того проповідника чи священника, що за помочою Святого Духа справляє людські душі до вічності.

Але найбільшим проповідником в теперішнім світі є добра, гарна християнська мати.

Матерна проповідь не має великих слів, але вона є найдовшою в пам'яті. Добрі, гарні християнські матері виховали найкращих, найгарніших проводирів світа.

Бувший президент Злучених Держав, Линколн, сказав: — „Тепер що я є, або чим надіюсь бути, я завдячую своїй любій матері.“

Генрі Бічер сказав: „Серце моєї матері було моїм шкільним домом.“

Вашингтон, бувший президент Злучених Держав, сказав: „Моя мати дала мені спроможність бути президентом. Починаючи працювати над своїм народом яко президент, я молюся до Бога через Христа так, як моя мати молилася.“

Апостол Павло пише в другім посланню до Тимотея 1, 5: „Згадуючи нелицемірну віру твою, яка вселилась перше в бабку твою Лоїду і матір твою Евникію, певен же я, що ця віра є і в тебе.“

Все на світі може приходити і відходити — сварка, ворогування, розлука. Але добра мати все позістає доброю, вона вірить, що її дитина все прибуде до неї.

Коли дитина говорить до своєї матері негарні слова, то в той час вона калічить свою маму.

Добрі, гарні християнські матері все моляться до Бога за свої діти, щоби вони були гарними дітьми; вона все стараєсь визволити свої діти від злого.

Нема любови як матерна любов, нема надії як матерна надія, нема уповання як матерне уповання; матерна любов це є Божа любов.

Як Божа любов не опускає своїх дітей, так само матерна любов не лишає свої діти.

Подивімся на любов матері Ісуса. Всі відійшли від Ісуса, але його мати стояла під хрестом так довго, доки її Син порухував своїми устами; вона поховала свого Сина з добрими людьми.

Божественна любов не рахувала кошту для своїх дітей, тільки щоби вони мали вічне життя. Так само можна б сказати про добру матір, про її любов до своїх дітей.

День Матері повинен бути памятным днем — бо є сказано: „Шануй отця твого, шануй матір твою.“

Хвалить свої матері своїм серцем, бо вони були добрими матерями для вас.

Отець небесний чекає, щоби ви дали Йому свої серця, любили Його, бо Він бажає вас тримати в своїй опіці.

Так само добра, християнська мати чекає на свою дитину, котра відійшла від своєї матері блукаючи в світі.

Добра, гарна, християнська мати є найлучшою матерею в світі, де би вона не була.

Матерна любов до своїх дітей є чистою, гарною любовю. Добра мати у своїм домі тримає ключ до душі дітей; вона тримає печатку на людський характер; вона тримає людину так, щоби не була поганином, але щоби була християнською людиною.

Один поважний християнський чоловік сказав:

Найбільше слово в світі є: Бог;

Глибоке слово є: душа;

Довге, гарне слово є: вічність;

Скоре слово є: час;

Близьке слово є: тепер;

Темне слово є: гріх;

Недобре слово є: гіпокризія;

Широке слово, добре слово є: правда;

Сильне слово є: право;

Осторожне слово є: любов;

Солодке слово є: гарний дім;

Дороге слово є: — дорога, гарна мати.

КУТОК МОЛОДІ

З КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДІ,

яка відбулася дн. 14-15 травня б. р. в м. Брестю н/Б.

Що молоде — то росте і розвивається. То могли ми на власні очі оглядати, коли молодь християнська почала зібратися на наше урочисте свято.

В суботу рано біля год. 10 місцевий проповідник бр. Дзекуць-Малей розпочав зібрання, читаючи слово Боже і ним витаючи молодь. Приступлено потім до зголошення делегатів, яких було 40 з усіх кутків Польщі, від чотирох народностей: української, польської, російської і чеської; далі пішли обради так однастайні і звичайні, як взагалі буває на конференціях: ставили внески, підносили руки, опускали, знов підносили. Тривали обради цілий день, з перервою на обід. Наслідком було ухвалено багато гарних точок, з яких подаємо деякі:

1) Вибір комітету:

Брат Білінський — голова; брат Кужава — заступник; бр. Мельничук — секретар; с. Карлювна — касієрка. Члени ком.: бр.: Венский, Олишко і Підгорецький.

2) Вибір трох подорожуючих місіонарів:

1) Підгорецький — українські гуртки; 2) Кужава — польські гуртки; 3) Венский — російські гуртки.

3) Справа кутків молоді, статуту молоді і т. и.

Неділя принесла багато гарних незабутних хвиль. По обіді відбулося торжественне богослуження молоді. Співи Бреського хору, який може не повстидатися і в Варшаві навіть виступи чинити для слави Божої, зворушили не одно серце, деклямації, промови в чотирох мовах — усе витворювало неземську атмосферу. Належить підкреслити гарне вражіння, яке виклакала укр. деклямація: „Адам і Єва”, говорена бр. Олишко, в якій то так характеристично була висвітлена натура людська в своїм упадку.

О годині може 10 прийшли до кінця, прощаючи громаду, бр. проповідника, самі прощаючись, дякуючи в горячих молитвах Господу за Його велику ласку і любов, яка об'явилася над нашою християнською молоддю.

О дав би Господь, аби ті молоді серця в наших гуртках могли ще велику користь принести для ближнього свого, а радість для Господа Ісуса. Будемо завше молитись за молодь, бо в ній наше майбутнє.

С. Б.

Усі гуртки молоді в особах своїх керуючих, або секретарів мусят звертатися в своїх справах до Бюра Комітету: **m. Łódź, ul. Sienkiewicza 53, Kurzawa.**

ОРИГІНАЛЬНЕ ОГЛОШЕННЯ

Приношу ширу подяку моїм відвідувачам за їх дбалу за допомогу і одночасно оголошую, що отримав новий запас одбірних горілок і всяких спиртних напоїв, котрими буду побільшувати число бідних, п'яниць і волоцюг. Мої напої будуть роздратовувати до всякої бучі, крадіжи, бійок, навіть до душогубства; і також будуть нищити достаток, побільшувати видатки, скорочувати життя. Я рекомундую їх з запевненням, що вони будуть помножувати несщасні випадки і смертні хвороби. Вони любим способом лишат — кого життя, кого тями, всіх доброго їмя і душевного спокою; навернуть отців у нечувствених катюг, матерей зроблят жорсткими, жінок вдовами, дітей сиротами, всіх бідаками.

Мої напої навчатъ молодих людей всяким порокам, брехні, ледарству, гульні; старих заженут у гроб раніш часу, і огулом будуть множити смертність. Цим способом я буду служити громаді, ціною, може, моєю власної бесмертної

душі. Але що ж робити? Мені треба утримати сім'ю, моє діло вигідне, люди цим не гордують, а, навпаки, підтримують. А як не я, то хтось інший візьметься за це діло. Я знаю, що слово Боже говорить: „Не вбивати меш”, і звіщає: „Горе тобі, що подаєш ближньому твоєму напій з домішкою твоєї злоби, і упоєєш його, щоб бачити сором його!” Аввак. 2, 15; і „Горе тим, що хоробрі до пиття вина, й сильні в приправі впиваючих напійків” Ісаїї 5, 22. Знаю, що воно приказує мені не давати братові спокуси, Рим. 14, 13, і говорить, що п'яниці царства Божого не наслідують, 1 Кор. 6, 10, але я не дивлюсь на це все, бо мені подобається сей легкий спосіб нажити гроші і я рішив збирати користь несправедливу і багатіти, нищити ближніх. Отже я стану продовжувати щиро мою торгівлю, і знаю, що вона буде процвітати по мірі вашої темноти і нездержливости. Я вживу всіх сил, щоб перешкодити моральному ширенню, чистоті звичаїв і благочестю. Коли ви непевні у моїй здатності, будьте так ласкаві — удайтесь за довідом до богодільні, до заставників, до шпиталю, до поліцейського дому і в'язниць, де багацько моїх відвідувачів. Нарешті, я прошу вас, ви пройдіть по вулицям і зобачите: „У кого ламент? у кого стогін? у кого сварка? у кого горе? хто раниць без причини? в кого червоні очі? У тих, що при вині сидять довго, у тих, що в напійках дошукуються аж гущі приправи.” Прип. Сол. 23, 29-30.

Погляньте на них і ви переконаєтесь, що я вмю тримати слово. Що обіцяю, те і сповнюю. А на доказ моєї прихильности я видаю моїм сталим уживателям слідуочі премії:

1. Уживателям „міцного” — даремний вступ до жовтого дому і смирительну сорочку.
2. Любителям „очищеної” — хоробу серця, переродження печінки і рак у животі.
3. Прихильникам „полинівки” — по припадку падучої, раз у місяць.
4. Тим, хто часто напивається — кожний рік пробувати у шпиталю.
5. Запеклим п'яницям — даремне помешкання у в'язниці.
6. Сталім п'яницям — певна, нехвальшива біла горячка.
7. Всім п'яницям — рання хирня, бідота або самогубство — на вибір.

Всі перелічені премії ствержені медичною академією. Ще раз запрошую вас подивитись на моє вино, як воно червоніє, искриться в чаші і лицяєця рівно. Хоч воно потім укусить, як гадюка, мов гаспід, — Припов. Сол. 23, 31-32. Я цілком певний, що чим більше ви будете пити мої напійки, тим більше вас буде до них тягнути і, напившись, ви забудете все на світі: стид, сім'ю і навіть себе.

Можу вам привести ще тисячу доказів про ті подвиги, котрі робить самогонка. Ніякий мор, чума, голод і ніяка хвороба не забірає стільки жертв, скільки мої напої. Вони забірають у людей мільйони грошей, розум, здоров'я і честь.

Хто буде так горливо кілька років відвідувати мене, тому я з радістю дарую всі перераховані вище премії, а після смерті вічне пекло.

Пер. Ф. К. Юзва, Чикаго.

ГОРОБЕЦЬ

(Приклад для проповіді)

Я вертався з польовання і йшов стежкою садка. Пес біг передо мною.

Нараз він зменшив свої кроки і почав крастись, як би зачув перед собою якусь дич.

Я глянув на діл і побачив молоденького горобчика з жовтиною навколо дзьобка і пухом на голові. Він упав із гнізда і сидів непорушно, безпомічно розпостерши ледве зарослі крильця.

Мій пес помалу зблизився до нього, як вмент зірвався з недалекого дерева старий горобець, камінем упав перед самою його мордою і весь розкудланий, з розпуки і жалю скочив в керункові зубастой, відчиненої пащі.

Він кинувся рятувати. Він заслонив собою своє дитятко, але все його маленьке тіло тряслося від страху, голосок змінився і охрип; він завмирав, він жертвував собою.

Мій Бобик став, потягнувся... Видко, і він признав цю силу.

Я чимскоріш відкликав пса і відійшов, побожно.

Так, не смійтеся... Я відчув побожний настрій перед цею маленькою героїчною пташкою, перед любовним її поривом.

„Любов, думав я, сильніша смерти. Тільки нею, тільки любовю держиться і движиться життя.”

„Над усім же сим любов, котра єсть союз звершення”
Кол. 3, 14.

„... любов покриває множество гріхів” 1 Петра 4, 8.

„... більша ж із сих любов” 1 Кор. 13, 13.

„... любов бо, як та смерть, кріпка” Пісня Пісень 8, 6.

Читачу! а чи одягнений ти в святу любов? Кол. 3, 12.

З МІСІЙНОЇ ПРАЦІ

В останні часи поширили нашу місію приймаючи до активної праці бр. бр. Олишко і Домашовця. Минуло біля трьох місяців, а овочі тої праці вже показуються. Повіти Тернопольський, Стрийський, Кам. Струмилова почали будуватися до нового життя.

Наступаючі короткі відомости з поля праці уможливят

Гурток молоді в Познаню.

нашим читачам довідатись про ширення св. євангелії серед нашого народу.

С. Кобиля. Праця поширюється. Після бурі звичайно гарненько сонечко засяє. Так і тут. Після напливу п'ятидесятників, яку то наступ громада мужно витримала — лагідний спокій і радість панує. Бр. Огороднік з веселим серцем споглядає уперед і працює для слави Божої.

Близькість м. Тернополя насуває давно вже думку почати там працю. Сподіваємося в короткому часі післати там одного працюючника, аби оброблював ту ще не управлену ріллю.

Пов. Камінка Струмилова. Бр. Домашовець зі своєї праці пише: По ранішнім зібранню в Забірю де з великим захопленням неслись пісні в честь нашого Господа і Його могутнього воскресення, сумно було роставатись з громадою, але Господь говорить: „ідіть і сповістіть других”

(Мат. 28, 10). Тому коло 12 год. виїхавши ровером на гостинець, удався в подорож.

Проїхавши 65 кіл. дороги, зустрів свого любого брата І. Савяка, котрий мене очікував з декотрими близькими до слова Божого. На другий день в селі Товмач Господь допоміг потішувати серця прягнучі спясіння. Пополудни запросили нас до читальні Просьвіти, де хотіли довідатися, що це за нова віра. В довшій бесіді виясьнював їм, що віра наша не нова, а стара, но лише серця нові, в котрих звучить. Ефес. 4, 4-6. При кінці звернув увагу, що лише слово Боже є одиноким жерелом, котре веде до життя вічного і спокою людства. Після узяли напрямок до Таданя, де удалось відвідати декотрі дома і потішити словом Божим.

На третій і четвертий день Господь допоміг іще побути в селі Батятичі, де вже слово Боже має місце. Є надія що Господь і в тім повіті скоро збудує свою живу церкву, котра буде славити Господа.

Дорогі браття і сестри! Не забуваймо на наших колінах благати Господа Ісуса Христа і за цей повіт, щоби нашому народови далось вирватись з неволі і віковічних кайданів.

Г. Домашовец

* * *

Дорогий брате Білінський.

В коротких словах хочу вам передати про нашу працю в Раві Рускій. Здавалось, що діявол пошкодить нам у нашій праці, але слава Богу, Господь наш Ісус побідив діявола; Він і нам дає побіду. Наша праця йде досить успішно вперед. Вороги правди Христової стараються всіма силами нам зашкодити, але все даремно, бо слово Боже далі шириться і в майбутнім часі принесе плід. Ходив постерунковий до де котрих, що почали читати слово Боже і грозив сурово, що вигонять їх з державної праці, як що вони приступлять до штундистів, але вірний покликів брат відказав: „Аби мене Христос не вигнав.” Знов говорить, що тобі треба покропитись свяченою водою. Але брат відказав, що ми свяченою водою не тільки кропимось, але також і пємо її. Тоді він вилаявся і пішов далі.

Інший поважний випадок мав місце також тут в Раві. Брат Рудий почав ходити в зібрання і Господь відкрив його серце для прийняття слова Божого. Сам брат Р. віддавна працював у князя С. стельмахом. Брат Р. зацікавившись євангелієм, ідучи до праці, взяв з собою слово Боже, щоби в вільну годину читати його. Коли брат Р. читав біблію, зауважили інші працюючки у дворі, тай собі почали читати ту святу книгу. Нарешті про це довідались матечки в тому ж

таки дворі. Они зробили ревізію у Р. і на чому б то не стало постановили біблію сконфіскувати. Замість біблії дали читати якусь історію, але брат зажадав свою біблію назад. Коли побачили, що брат стоїть твердо і не боїться їх погроз, вони взялись в інший спосіб, і постановили зараженого єретика вигнати з праці. Справа пішла до пана-князя, котрого під той час не було дома. Згаданого брата держали під опікою, щоб ще інших не заразив. От же пана поінформовано листовно про цю справу. Скоро наспіла сувора відповідь: „Все инше простив би, але цього простити не можу.” — Брат цього пана є єпископом в одному з більших міст у Польщі. — Таким чином брата Р. викинуто з праці, але він позостав вірним покликові Христовому. Потім брат постарався про євангелію католицького видання і поніс до матечок, чи дозволять її читати. Але вони і тої не дозволили читати. „Тобі не вільно читати євангелію,” — сказали вони.

Довший час брат Р. позоставався без праці. Скоро після цього цей пан переїздив потягом з одного міста до другого і по дорозі сильно захворів. Зараз післав листа до дому, щоб брата Р. взято знов до праці. Один з поставників прийшов до брата і питає: „Ну, а чи вже надумався залишити?” Брат у відповідь питає: „Що залишити?” — „біблію” — Брат Р. відповів: „ні!” Тоді поставник говорить: „То приходить до роботи.” — І тепер брат Р. знов при праці далі читає слово Боже. Разом з тим старасться і іншим оповісти про ту велику правду, що відкрила йому очі.

Так опікується рука Бога над всяким, хто цілком своє життя передав у Його руки. Хай Господь кріпить дорогого брата у дальшій праці для Його святого імени.

„Будь вірний аж до смерти, і дам тобі вінець життя.”
Одкр. 2, 10.

В. Перетятко

З ЖИТТЯ МОЛОДІ

Заклик Молодого Християнського Гуртка Молоді організованого 14 лютого 1927 р. з молодих членів громади Єв. Християн Баптистів в Озерянці.

Читачу! Ми не знаємо, хто ви; ми не знаємо ваших переконань, але постановили сказати вам про правду, котра була утаїна сотки літ від многих народів.

Наша ціль говорити вам про живого Бога, про Його любов до нас. „Так бо полюбив Бог світ, що Сина Свого єдинородного дав, щоб кожен віруючий в Него, не погиб, а мав життя вічне” (єв. Йоана 3, 16).

Багато людей живуть без Бога на цім світі, а це тому, що дивляться на несправедливість неморальних осіб, котрі були великою гальмою для цілого загального життя, і не постарались прослідити волю Божу, але з погордою відпи-хали все святе і говорили: „ми боги.”

Читату! Може і ти в такому положенню? Жиеш без Бога, не маєш ніякої ціли в житті і нігде не знаходиш спокою.

Приятелю дорогий, дивись на Голгофу. Божий Син ви-сить на хресті, за твій гріх. З Його голови, рук і ніг текла кров. Природа не могла дивитись на цю картину смерті. Сонце померкло, земля затрусилась і скали порозпадались.

Чи відіпхнеш жертву Христа? За гріх твій і мій помер Він. Склонись перед Його страданням, і кров Ісуса Хри-ста обмиє твій гріх. В Нім ти знайдеш ціль твого життя. Тоді навіть смерть для тебе буде радістю.

За Комітет Гуртка Молоді І. Семенина

БІБЛІЯ В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДАХ

Друга лекція — Наш небесний Отець.

8. Пит. Хто був Божим заступником на землі?
Від. На землі Божим заступником був Ісус.
9. Пит. Де ми знаходимо вірш про це?
Від. Ми знаходимо в Мат. 3, 17.
10. Пит. Скажи той віршик?
Від. Се мій Син любий, що я вподобав Його.
11. Пит. В який спосіб Бог показав своє вподобання в Ісусі?
Від. В словах, ділах і визнанням яко Свого Сина.
12. Що сказав Ісус в відношенню до свого Отця?
Від. Я і Отець одно. Йоана 10, 30.
13. Пит. Коли учив Ісус своїх учнів молитися і як про-висловився?
Від. „Отче наш, що на небі.”
14. Пит. Де це написано?
Від. Мат. 6, 9.
15. Пит. Хто з ніжністю старається о своїх дітях?
Від. Наш небесний Отець.
16. Пит. Як ми можемо статись дітьми Божими?
Від. Вірувати в Його імя.

Всяку кореспонденцію, що торкається „Післанця Правди” як рівнож і передплату просимо керувати на слідуочу адресу: **Szymon Biliński, Poznań, ul. Mateckiego 5.**

Redaktor i wydawca **W. Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas” Łódź, Sienkiewicza 53.

„Я ДОРОГА И ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 7

Липень 1927 року

Рік 1

Христос і терпіння

Життя — то терпіння. Справджується це в повній мірі на земному життю Спасителя. Ціла тайна воплощення і відкуплення обнята законом терпіння. В життю Месії терпіння переважує над радістю, о скільки взагалі була ця остання. Не перший раз на хресті став Він мужом болізни, знаючим неміч (Іс. 53, 3), лише був ним від першого до останнього свого тху. Коротко і ясно можна сказати: „Ціле життя Христа було хрестом і мукою.”

Вже в яслях є Він Агнцем Божим, що бере на себе гріхи і терпіння світа. Дитинство Його зістало захмарене убожеством, переслідуванням і прогнаннем. Молодечі літа прожиті в Назареті, видаються раєм нічим незаколоженої втіхи; однак в дійсності був то тихий, безкровний, лише безгранично в терпінню великий вступ до муки. Був то час приспособлювання себе не лише до публичної діяльності, але теж до кровавої муки і смерти, з цілою ясністю ума предвиженої, найживіше відчуті і в глибині душі завчасу перетерпленої. —

Надходить час публичного життя і діяльності Христа. Окрес цей є також захмарений цими самими хмарами: затверділість умів, запізнання, невдячність і злість людська. Його терпіння внутрішні і ті, що Його ще чекали в майбутньому, поглибили болізню Його душі до того ступня, що більше майже вже знести не може. „Хрещенням же маю хреститись, і як мені важко, доки це скінчиться!” (Лук. 12, 50). Очевидно, перед душою Його відкрилась мука, значно раніш, ніж Його діткнула рука ката. Терпіння душі відбиваються на життю тіла, серце що знаходиться в муках витискає кров через пори тіла, і воно покривається кривавим потом. —

Тіло Спасителя, не затруте гріхом, хоробам тілесним, здається, не підлягало. Однак зате в часі муки Спаситель дізнає терпінь і болісних мук так великих, що не щадили

вони Йому ані одного члена. З кривавого бичовання вийшла ще ціло голова. Однак приходить на гадку жовнірам страшний жарт: хатять Його укоронувати як Царя терновим вінцем, що задає голові і обличчю Його тортури, ранючи їх криваво. Муки розп'яття в тисячу разів перевищують всякі муки смерті. Прошили вони ціле тіло палячим болем, наповнили всі члени невимовною мукою. —

В цім надмірі тілесних мук, болізн̄ душ̄ сягає також найвищого верха, що виявляється з крику опущення, який Спаситель видав на хресті. З відси можемо зробити висок, що солодка свідомість Синівства Божого і почуття власної невинности не принесли пелегнення терплячому. Взяв Він на себе не лише терпіння людськості, але — що є нескінчене болізн̄шим — гріхи людські, які Його окружили якби повіом зарази, окрили ніби струпами. Терпіння Його були в суті річі терпіннями за гріхи! —

З повисшого ясно виникає, що терпіння і болізни в справі відкуплення пасідають очевидно велике значіння. Земне життя Спасителя уявляється як збір і получення всіх болізн̄ей тіла і душ̄.

Терпіння позостало найбільш характеристичною рисою в життю Спасителя. Образ терпін̄ Його ввійшов найглибше в пам'ять людськості. Тільки терпінне висунуло Його постать на чоло людськості і спрямувало до Нього співчуття, любов і довірє всіх терплячих. Хрест — це окалічене, обдерте з листя і мертве дерево — панує від часів Голготи над цілим терплячим світом, як символ в терпінню, як правдивий знак найбільшої болізни, однак болізни zarazом відкупуючої і відкупленої. —

Що хрест і мука хрестова будуть освічувати такою красою і силою, приповів це Сам Спаситель: „І я, як буду піднятий від землі, всіх притягну до Себе” (Йоан. 12, 32). А щоб ми видко зрозуміли, що слова ці відносяться до вивищення Христа в вічній хвалі, Євангелиста додає: „Се ж глаголав, означуючи якою смертю має вмерти.” Всячи на хресті, взяв Він на Себе всякий проклин і всяку кару за гріхи, зібрав в собі всі терпіння і болі людськості; тепер рани і кров Його кличуть до терплячої людини: „Прийдіть до Мене всі знеможені та отягчені, і Я упокою вас” (Мат. 11, 28) охолоджу через моє співчуття, моїм видом і прикладом.

Христос спасає через терпіння і спасає само терпінне. Бере на себе недуги і болізни наші (Іс. 53, 5), а через це робить наші терпіння знаряддям спасення і вливає в них міць спасенну. Терпіння Христове не було лише простим терпінням, підчиненим зношенню і витревалости болізни, але було воно найбільш сильним, добровільним, повним життя чином і діланням. Ніколи Христос стільки не зділав і не

доконав, як був прибитий за руки і ноги, завис на хресті; був то Його найбільший чин як Відкупителя, як схиливши голову сконав, а життя своє, якого ніхто би Йому не міг відібрати, Сам віддав, і цим учинив як би ужиток з цієї влади, силою якої міг своє життя положити. (Йон. 10, 17 і слід.). —

Не звільнив Він своїх ісповідників від терпіння, лише тільки переіменив його в очевидну міць, в силу патверджууючу і утримуючу життя. Станувши на чолі терплячої людскости, домагається від неї, щоби Його наслідувала, передусім в двиганню хреста. Кличе Він: „Хто не візьме хреста свого, і не піде слідом за Мною, не достоєн Мене” (Мат. 10, 38). Проте заохочуючи і закріплюючи, говорить: „Можете пити чашу, яку Я пити му?” (Мат. 20, 22). —

Спаситель вимагає від своїх ісповідників, від всіх, які хотять мати уділ в овочах відкуплення — співчуття і співтерпіння. Є то вимагання, яке ставить перед кожним, і від сповнення якого ніхто не може бути звільнений. Кожний повинен, як апостол, виконати в своїм тілі те, чого бракує страданням Христовим (Кол. 1, 24). Муці Христовій самій в собі на нічим не збуває, є вона докраною і цілковитою офірою поєднання. Однак, щоб могла бути для нас корисною, ми повинні наші власні терпіння лучити з терпіннями Христа. Його терпіння мусять стати нашими. Св. Августин каже: Ісус Христос витерпів те, що мав витерпіти. Піднесений на хресті закликав: „Сповнилося!”, то значить, що нічого більше не бракує з надміру моїх терпінь. Отже терпіння Христові суть цілковиті, докрані, лиш тільки ніби в голові: треба ще, щоби тіло і члени взяли уділ в терпіннях Христа; власно ми є тілом і членами Його. —

В спосіб собі властивий починає євангелист опис останнього прибуття Христового до Єрусалиму: „А Ісус, випередив їх; і вжахнулися вони; і ідучи за Ним, лякалися” (Мар. 10, 32). Мабуть передчували, до якого страшного призначення з такою рішучістю прямував Учитель, ведучи їх за собою. Так само з ваганням, іде за Спасителем християнин по дорозі хресній. Однак чим уважніше приглядається Спасителеві, чим пильніше Його наслідує у всьому, міцніше бажає стати Йому подібним, чим сердечніше до Нього біжить, тим більше на собі досвідчає, скільки то потіхи, сили, благословенства і життя зливає Розпятий на цих всіх, що хрест свій в слід за Ним двигаютъ.

Наслідуваннє Христа, в яким містяться всі обовязки християнина, полягає згідно з точними вказівками Спасителя; „Хто не візьме хреста свого, і не піде слідом за Мною, не достоєн Мене” (Мат. 10, 38). Злука з життям і любовю Христа, є переважно злукою з Його терпінням. В Його школі

хреста і терпіння суть також ступні, по яких ступнево поступаємо. Дорога провадить з Гетсемани аж на гору Табор, на яку можна ввійти вже в цій життю дочаснім, хоч тут нема осідку на місце сталого замешкання. Вперед треба поклати страх, опір і не охоту натури відносно терпіння. Лучитися з Спасителем через наслідування Його взнеслого мовчання і тихого піддання себе, вчиться душа терпеливого зношення хрестів, потім напружує волю своєю, щоб сказати: Не моя, тільки Твоя хай буде воля!

Г. П.

Гординя

„Боюсь, щоб... не знайшов у вас пихи.“ 2 Кор. 12, 20.

Певного разу володар пекла — диявол прилетів з землі в дуже поганому настрою й казав дзвонити у всі дзвони пекла, аби зібрати усіх злих духів на нараду. В одну мить зібрались усі сили пекла і зі страхом чекали, що то буде. Володар темноти з вогнем в очах, трімтячим голосом почав: „Панове, нашому царству на землі загорожує небезпека, і наколи ми не винайдемо якогось противного засобу, утратим там останнє місце. Ця вістка так налякала злих духів, що вони в один голос закричали: „Що сталося? Говори далі!“ Володар пекла продовжував: „Сам Син Божий посіяв там насіння любови, воно зійшло і росте. І коли то насіння любови стане деревом і огорне увесь світ, тоді нашим впливам на землі прийде кінець. Ні членів родини, ні кривних, ні сусідів ми вже не будемо в стані посварити. Ніхто тоді не буде ані обманювати, ані красти. Про інші гріхи теж ніхто не згадає.“

Тут злі духи перервали його мову і запитали: „Що то за насіння любови?“ Позаяк про любов вони нічого не знали. Голова пекла пояснив: „Панове, в пеклі цього насіння немає і не може бути, бо це насіння небесне. Воно приносить в людське серце впокій, згоду і небесну гармонію. Але досить про це. Хто хоче піти і знищити це насіння?“

Виступило багато духів з ріжними пропозиціями, але й одну з них диявол не уважав певною. Останнім виступив якийсь підозрілий і дивний дух, дуже подібний до самого цара цього злого царства. Імя йому було: „Гординя.“ Він учинив поклін перед володарем пекла і сказав: „Я піду і буду мати велике поводження.“ По збаданню плянів Гордині, диявол сказав: „Дійсно ти будеш корисним в цій ділі. Ти

умієш дуже скоро під покришкою невинності усюди пролізти. Іди! Я передбачаю твоє велике поведження.”

Після цього дух гордості при гучних оплесках усього злого царства з скорістю блискавиці злетів на землю.

Коли дух гордині досяг землі, він побачив учнів Ісуса, які сиділи і мирно вели бесіду. Вони так були захоплені любов'ю свого Учителя, що кожен з них бажав виконувати діло як найменше і служити іншому. Дух гордині видючі це, дуже розгнівався, мало не закричав зі злости, але пригадавши свою місію, підліз до Петра і почав шепотіти до уха: „Петре, ти зовсім не така звичайна людина, як тобі здається. Коли Ісус утвердить своє царство, ти конечно будеш Його першим міністром. Тиж не такий слабенький як Йоан і інші. Навпаки, ти самий сміливий і завсігди так енергійно виступаєш. Пригадай но собі, як першого разу ти визнав Ісуса Сином Божим. Тебе навіть було похвалено за то.”

Цього було досить.

Потім „дух гордині” звернувся до Йоана і почав вихвалити його смиренність, любов. „Ти є ліпшим від усіх, тому що не денервуєшся, не робиш помилок, як інші. В царстві Христа тобі належить перше місце. Тиж любий учень Ісуса і завше лежиш на Його грудях.”

Після цього „Гординя” підійшла до Томи і Филипа. „Ви наймудріші з усіх учнів Ісуса. Бо усе розважаєте розумно і з критикою. Ті інші в порівнанню з вами як діти. Коли б вас не було, хто б ставив Ісусу різні питання? Завдяки вашим питанням і інші вчать з тих відповідей, які дає Учитель. Ісус безумовно відчуває як ви дорогоцінні в царстві Христа. Вам як зіркам мудрости належить перше місце.”

Таким робом „Гординя” обійшла і усіх інших учнів, кожному вказуючи і над міру побільшуючи його добрі риси і дала піставу лічити себе вищими над других. Що ж сталося?

Учні почали сваритися, хто з них має бути більшим. (Єв. Луки 22, 24).

Донесення „Гордині” про перше поведження викликало в пеклі велике торжество, так що важким було змусити злих духів до тиши. Пан пекла виразив своє задоволення.

Заохочена нагородою князя темноти „Гординя” продовжувала свою руйнуючу працю. Вона зруйнувала щасливі родини, цвітущі громади і навіть великі і сильні держави. Дух гордині підліз і до віруючих церкви Христової: в недільних школах, в гуртах молоді, музикальних гуртках — усюди почав працювати.

Дух гордині явився в хорі, підійшов до регенка і сказав: „Ти маєш великий талан в керуванні, ти можеш цим гордитися. Як би ти залишив працю — хор розвалиться. Потім дух гордині підійшов до одного з співаків і почав шепо-

тіти: „Ти цілком не помічаєш, що твій голос багато кращий і сильніший від голосів інших співаків. Як слухачі задоволені, коли ти співаєш! Коли б ти перестав співати, усі б це зараз відчули і запитали би, чому ти не співаєш? Ти мусиш цінити себе і знати свої здібности. Ти повинен зайняти перше місце серед співаків. Ти мусиш мати рішаче слово. Коли в хорі не по твоєму чиниться, або коли регент тобі не подобається, то ліпше відкажись співати і оголоси страйк, аж поки інші тебе не перепросять, не понизяться перед тобою і не захотят уважати за світило хору.”

З тим самим дух гордині пішов до усіх співаків, вихваляючи їх здібности. І в хорі замість єдності запанувала незгода страшна. Співаки почали співати не в покорі для слави Божої, а в гордості, аби виставити лишень себе.

Дух гордині зайшов і до недільної школи; і там керуючому сказав: „Ти як би родився завідуючим і ніколи не відмовляйся від цього становища.” Далі обійшов усіх учителів і спіткавши відповідного говорив йому: „Ото ти дуже здібний, а стоїш без жадної уваги. Найсправедливішим було б, коли би ти був завідуючим недільною школою, або в крайнім разі тобі доручили найстаршу, найбільшу класу, де б ти міг виявити свої здібности, а в дійсности тобі дали якихось молкососів. Ти мусиш показати своє право і здібности. Інші підтримають тебе. Коли б це не удалося — відмовся в співпраці. Тебе будуть просити, але ти не згоджуйся, поки не допнеш свого.” І недільна школа розкололась і там праця почала гинути.

Сь о г о д н і

Сьогодні — це є найповажніше слово у всіх мовах — є єдина правдива власність, котрою ви володієте на сім світі. Сьогодні є ваше і то є певне, а більш нічого певного немає. Що ви думаєте, робите і чим ви самі є сьогодні — то є ваше. Вчора вже більше не існує. Нема такої річи, як завтра. Усе ваше життя є одно сьогодні. Уживайте його, думайте про нього, працюйте в ньому; то є усе, що ви маєте.

Сьогодні є хвилина в часі — вічність за нею і вічність перед нею. Час ніколи не мав початку — то є певне. Повіки і віки взад вас час тягнеться. Час не може мати кінця. То є безумовна правда. Ми маємо вмерти, сонце захопонати, кожна зоря згаснути, але час ніколи не щезне.

Держить це велике слово сьогодні у ваших думках завше. Не обманюйте самих себе привидами того, що може трапитись завтра. Не ослабляйте себе непотрібним жалем

по тому, що було вчора. Говоріть завше: „Не було вчора, ніколи не буде завтра. Тільки сьогодні я буду робити це.”

І маленька думка, котру хочеться позоставити для вас є, що сьогодні є вам можливість посвятити своє життя для служення Господеві. Сьогодні є час відійти на бік самим собою і просто відчинити усе своє серце для того ласкавого, любячого, милого, співчуваючого Спасителя вашого. Він же ж так довго, терпеливо, пильно чекав на вас, щоб ви опам'ятались. І сьогодні ви напевно оддасте своє життя, свою любов і усе своє йому. І коли ви маєте солодку втіху, що не може не виплинути з такого товариства, то для вас буде радістю жити й працювати, бо ваша душа буде завше в згоді з найповажнішою річю, котра прийде і в ваше життя — познанням любови Ісуса Христа.

Переклав з англійського І. Г.

— —

Милий читачу! Подумай же тепер, скільки ти часу змарнував до сьогодні. Ти все снув чудові мрії про щасливе завтра і забув звернути увагу на сьогодні. А тепер оглянись взад на те вчора, що було тобі колись завтра та придивись, де твої найкращі мрії? Лежать, побиті в порох дійсним життям. Як що справді хочеш кращого завтра, то починай робити сьогодні, а інакше — то й не сподівайся. Як що ти живеш в гріхові, то сьогодні сама пора його залишити раз на завше і сьогодні ж прийти до Спасителя. Сатана може не раз шептав нишком до твого серця, що ти ще й завтра здолиєш це зробити, але знай, що він є брехун та ворог твій і Божий. Він знає, що як йому вдасться вмовити в тебе, щоб ти його послухав сьогодні, то завтра ти може вже ділитимеш з ним його долю в вічних муках. Скажеш, може, що вже не раз пробував покинути грішне життя та не міг побороти гріха? Надаром ти пробував боротися сам з гріхом, та з його привідником сатаною. То ж Спаситель твій сьогодні хоче допомогти тобі, сьогодні протягає до тебе руку Свою. Ухопись за неї. Хиба гордощі та самолюбство тебе удержують. Покори їх, та приходь скоріш до Христа. Двері відчинені тільки сьогодні — завтра ж можуть бути зачинені. Що ж ти тоді робитимеш?

Дорогий брате і сестро! Ти, котрий пізнав любов Христа та милість Божу до людей, як ти дивися на те сьогодні? Сьогодні тобі дається для праці. Сьогодні є великі жнива, бо поспіла велика нива. Сьогодні вже багато перестоялих колосків попадало і що ж за це скаже тобі Господар, Которому ти обіцяв вірно служити? Ось глянь, скільки душ навколо тебе не знають ще Христа і Його ласки. Не вже ж твоє серце не огортається жалем за них? Скажи ж їм сьогодні про любов Христову, бо завтра де-які з них будуть

жалітися на тебе перед справедливим Суддею, що не почувли від тебе ані словечка про Нього. Ото ж тобі сьогодні конче треба це зробити.

Ще є одно, що ти мусиш учинити сьогодні і то зараз. Заглянь у своє серце та роздивися пильно, чи там нема чогось такого, що не подобається твоєму Вчителеві, одним словом того сміття і пороку, що з сього світа. Не подумай, що Бог не бачить його тому, що воно заховане в найтемнішому куточкові твого серця. О, Всевидячий бачить усе і стидно тобі буде як Він покаже те усе перед усіма людьми. Ото ж зараз винеси його на Голгофу до ніг умираючого Христа. Хіба не досить того, що ти зневажав Його в попередні часи свого життя? Чи хочеш і далі його зневажати? Ти ж уже знаєш, який смак у гріхові і що заплата за його — смерть. Не вмовляй в себе, що це не варто уваги. Ти ж знаєш, що велике дерево росте з маленького насіння чи з невеличкого корінчика і дуже можливо, що, як ти сьогодні не викинеш того дикого насіння, або не вирверш гіркого корінця, то до завтра виросте таке дерево, що ти його ні в який спосіб не вирвеш. Ти говориш що любиш свого Спасителя. Доведи на ділі, що ти Його любиш і не соромися відкрити Йому ціле своє серце, а Він, яко добрий лікар вилічить тебе з твоїх хвороби. Він очистить і зітре усі плями твоєї духовної одежи. І це тобі треба зробити сьогодні.

Дорога душо! Знай, що той Ісус, Котрий сьогодні є Спасителем кожного, хто до Нього з вірою приходять — завтра буде Судією тих, котрі не прийняли сьогодні Його спасіння. Вибирай, що тобі подобається. (5 Мойс. 28, 15. Пр. Сол. 27, 1. Як. 4, 14).

І. Гордіюк

Куток молоді

Ніколи не затримуй плуга, щоб зловити мишу

Орач, хлопець і четверо коней — всі байдикують на цьому образкові з-за однієї маленької мишки.

Скільки ж людей, роблять те саме, що наш орач на образку! Перед ними нераз лежить праця, над якою повинні б скупчити всі свої сили, а вони замість цього марнують час на суперечки неварті і фунта клаків. Хлібороб передовсім не повинен ніколи марнувати не тільки свого часу, але і часу коней своїх.

На першім пляні завше належить ставити річі найбільшої ваги. Аджеж ніхто не спалить своєї хати, щоб винищити каралюхів, ані заб'є вола, щоб нагодувати котів.

Коли би наш пекар вибрався на тиждень до ліса по гриби, що би ми усі їли на сніданок? Важко навіть уявити, щоби робилося по великих містах, колиб робітники при водотягах пішли ловити рибу.

Не так давно наш проповідник сказав до мене: „Іване, колиб ви належали до комітету якого-небудь з наших товариств, мусіли б завше дивитись на безкорисне полювання на мишей. Не тільки комітети, але цілі громади християн кидають корисну працю часто з зовсім незнаного поводу.“

Добре християнське товариство не раз розлітається з-за якоїсь суперечки або формальної квестії, в той час, коли навколо великі маси душ гинуть з браку євангелії. Марна, мала мишка, на яку жаден кіт не звернув би уваги, відривас їх від праці на ниві Божий! Люде інтелігентні будут марнувати цілі місяці і видавати великі суми грошей на розв'язання ріжних заплутаних питань, в той час, коли цілий світ лежить відлогом. Що ж їм до того, що люде гинуть, аби тільки вони самі могли провадити свої суперечки. В річах великої ваги, повинно уникати всякого, хоч би найменшого марнування часу, найменшої нерозваги. Нишмо, забиваймо мишей, коли вони нам з'їдают хліб, але не віддаваймо на сю річ цілого життя. Де нас можут заступити коти, або пастки, там нам невільно стратити ані одної думки.

Це саме торкається марности цього світа. Цілою душею віддаваймося річам і справам найголовнішим: ширенню слави Божої, здобуванню душ для Ісуса, справі власного спасення. Досить є немудрих людей на світі!

Хай же люде християнського духа не побільшують їх кількості.

Працюй далі над обробленням землі, Іване; я ж буду навчати, а коли придуть жнива, зберемо овочі, коли непорушно будемо триматись кожен свого завдання. —

„Пісня, яку співала моя мати“

Не так давно підчас проповіді в однім зібранню Господь діткнув словом Своім серце певної театральної співачки, котра то сталася живою християнкою.

Від хвили навернення вона не могла вже займати свою стару посаду і тому звернулася до директора театру з проханням звільнення. Але останній і слухати не хотів про це. Він сказав: „Ваша умова зв'язує вас з моїм ділом, і я перестерігаю, аби ви дотримали свої зобов'язання.“

Молода пані володіла чудовим голосом і була любима усім провінціоальним містом. Вечір, в який вона мала співати скоро наближався і наповнював її душу страхом і тремтінням. „Невже ж я знов мушу показуватися перед цим охочим розривок тлумом і співаті легкі романси?“ — питала сама себе, виходячи на сцену.

Гучні оплески спіткали її, але — ні! Вона не в стані співати старе! Раптово звертається до піаніста і ознаймує, що буде співати сама, без акомпаніменту. І так почала своїм міцним, чистим голосом співати одну з християнських пісень:

„Благодатна скеля мені спасення дає.“

Присутні аж здеревеніли! Духовний гимн на цій сцені і з тих уст? Як це можна собі уявити і чим витлумачити? Директор страшенно гнівався; він ледво зтримував себе, аби не кинутися на сцену і не вигнати звідтіль співачку. Але останній тепер вже о ніщо не ходило. Вона з натхненням співала про скелю спасення, об'явлену в Христі Ісусі, а на салі не було чути ані одного голосу незадоволення. На впаки, як доносили денники: „якась урочиста тиша панувала на салі.“ З усіх сторін споглядали бліді, перелякані тварі.

А співачка далі і далі в чудовій пісні виславляла Господа. Коли при кінці дійшла до слів: „Я прийшов до Тебе, Боже; я був нагий і Ти одяг мене“ — в перших рядках крісел встав якийсь мужчина і на цілу салю закричав: „Боже, я цього не знесу! То ж та пісня, яку співала моя мати“ — і при цих словах вибіг з салі. Багатьох послідовало за ним.

Коли пісня скінчилася і співачка зійшла з сцени, директор дав волю своїм учуттям. і гніву, і наприкінці вигнав з театру.

Співачка спокійно узяла свої річі і пішла на приватне мешкання, де схилилась перед Богом па колінах і подякувала за то, що Він їй так чудово допоміг. В цей вечір вона чулася найшчасливішою співачкою на цілім світі. Ми в цім не маємо сумніву. В цілім місті тільки про се й балакали, а той пан, який крикнув: „то ж пісня, яку співала моя мати”, став іншою людиною, віддав серце своє Господу.

Дорогі молоді браття і сестри! Нехай і на наших боці окіяну поміж вами знайдеться не одно серце, готове цілком віддати свій голос, свій талан, свої сили і засоби на служіння Богові і ближньому. Будемо молитися, аби Господь пробуджував і в наших краю молоді співацькі сили, гарні пісні котрих могли би dokonати внутрішній перелом в багатьох згублених душах.

З праці на ниві Божій

Немає більш вдячної праці, як праця над з'єднанням душ для Христа. Кілька разів підкреслювали ми вже широкий і великий поступ в євангельському рухові у нас в Галичині. Наші борці-місіонари працюють не покладаючи рук. Господь признається до їх праці. Одним з таких працюючих є бр. Підгорецькій, який працює в Томашівському районі. Хоч не довго там працює, але овочі праці вже показалися в постаті 23 душ, які віддали своє життя Ісусу Христу. З слідуочної кореспонденції довідаємося про торжество хрещення, яке відбулися в с. Сагрині.

12 травня відбулося радісне зібрання у с. Сагрині. Було це як раз у зелені свята православні, коли люди пдикрашують свої доми зеленню. По цім люди знають, що це Зелені свята. Є це дуже гарний звичай. Всякий чоловік любиться цею гарною украсою. Но віруючим ставиться запитання, чи властиво хати мають бути украшеними, чи щось инше? Слово Боже нам говорить: „Хиба не знаєте, що тіло ваше храм Духа Святого, що живе в вас, котрого маєте від Бога, і ви не свої?” (1 Кор. 6, 19). Если це так, то потрібно украшати не доми муровані та деревляні, покриті соломною, а властиво повинні украшати ті доми, в котрих хоче мешкати святий Дух. Послідний є далеко і то дуже далеко важніший від дома, в котрім замешкує чоловік. Деревяний дім може бути украшений найгарнішими і найзеленішими прикрасами, но коли внутрішній дім чоловіка запушений і забруджений, то поверховний вигляд чоловікові мало що допоможе. Треба украсити серце, а коли серце буде вчищене, тоді замешкає в нім Дух Святий.

В неділю рано відбулося зібрання в домі одного брата, а після полудня вибралися браття і сестри на ріку, де відбулись мало хрещення. До ріки було до п'ять кілометрів дороги: одні пішком, другі фірами, так що на ріку прибули на другу годину. День був погідний. Сонечко освічувало береги, де вже на нас чекала публика. Богато з них перший раз в своїм життю мали нагоду зобачити, як ми віруючі уділюємо хрещення. Браття і сестри почали відспівувати духовні пісні, після чого брат І. Підгорецький виголосив проповідь на тему хрещення. Після проповіді мало місце коротке слово брата Перетятка до кандидатів, котрі вже на, біло прибрані, чекали тої великої хвилини у своїм життю. Ми, помолившись на березу ріки, приступили до діла, котре нам Господь Ісус припоручив. „Ідїть же навчайте всі народи, хрестячи їх в імя Отця, і Сина, і Святого Духа.” Мат. 28, 19. По молитві 23 душі, віддаючись Господеві, засвідкували свою вірність Ісусові аж до смерти. Була це займаюча картина, котра нам напам'ятовувала нашого Господа Ісуса, як Він ийшов до Йоана Хрестителя аби виповнити ту велику волю Божу в ріці Йордані. По хрещенню і короткім слові ми вдруге повклякали і вознесли подяку Ісусові, що велів нам так чудово радуватися.

Вернувшись до дому відбули вечірне зібрання, де рівнож вспоминалисьмо страждання Господа Ісуса, як Він віддав своє святе тіло і кров за гріхи наши. Тут же многі показались і прийняли Ісуса, як свого особистого Спасителя.

Так діти Божі закінчили день труда для свого Спасителя. Радувались не в ділах цього світа, а в тих наслідках, які отримано за праці.

В. Перетятко

* * *

Брат Олишко з своєї праці пише:

17 травня відвідав я наших братів на кольонії в Хлівчанах. Та кольонія складається з самих віруючих, котрі зіхалися з ріжних місцевостей на парцеляцію. Всіх братів там буде по верх двацять родин. Наоколо них росте високий ліс. Біля них в віддалі п'ятьсот кроків стоїть вісім хат, котрі належать до села Кулишкова. З Кулишкова також дві цілі родини і дві молоді дівчині зачали ходити на зібрання до кольонії. Батько одної з тих двох дівчат дуже противний євангелії, но вона вірно віддалася Христу і відповіла, що за Христа готова умерти.

16 травня відбували католики богослуженне в честь свободи (скасування панщини) коло хреста який стоїть біля тих вісьми хат. Прибув туди священник і багато людей з села

Кулишкова. Спостерігли селяни, що меж ними нема баптистів і узброївшись в нозі і дручки, зачали виганяти їх до „хреста на свободу”, грозили їм, що если не відрічуться євангелії і не навернуться до католицької віри, то буде кров литися з них. Так то вірні католики навертають людей до католицької віри.

22 травня рішив відвідати наших братів в селі Київці. Тільки опустил залізничий двірець в Пісочній, аж тут двох постерункових забрали мене на постерунок, щоби переглянути мою валізку. Комендант хотяй декодував свою стіну ріжними образками і хрестами, в грубих словах звернувся до мене, опісля забрав валізку, а мене лишив в селі заночувати і сказав, щоби взавтра рано зголоситися і він відставить мене до староства в Жидачеві. На другий день був змушений 19 кільометрів іти на піхоту разом з поліцаєм до Жидачева. Прибулі ми до Жидачева, старости вже не було, один з урядників казав, щоби на другий день рано зголоситися до него. Так і сталося. Прийшовши до Староства, самого старости небуло, тільки його заступник Поремба. Той відчинив валізку, знайшов там біблії і иньші книжки і декілька трактатів. І не даючи мені сказати ані слова, сам виговорював, що для голошення євангелії є ксьондзі. В кінці вислав одного урядника зі мною, щоби той списав протокол. Приходжу до одной канцелярії, де було чотирьох урядників, котрі, коли довідалися, хто я такий, почали дебатувати зі мною.

Один з них спитав: „Як ви посвячуєте пасху?” Я відказав: „Наша пасха є Христос, то ми не потребуємо посвячувати, бо Христос є святий.” Він знов спитав: „Ні, ні, я хотів спитати про те, що печеться і вариться, як наприклад хліб, мясо, яйця і т. д.” Я відказав: „Що до посвячування яєць, то се без потреби, бо люди і так з того не користають: беруть лупину посвячену кидають на землю, а те не свячене їдять.”

Вони розсміялися і знов один спитав: „А для чого у вас не хрестять малих дітей? Коли воно виросте нехрещене, то що з него буде, хиба бандита, злодій, та піяк, а більше нічо?” Я відповів: „Перепрошую, а хто сидить тепер по тюрмах, хто шукає по чужим кишнях, хто розвалює людям голови, то хиба нехрещені? Так, то все роблять хрещені!”

На се відповіді вже не дістав, и тільки один до другого сказав: „Не знаю, що їх так манить до тої біблії, я її вже переглядав, но там нічого не знайшов такого займаючого, а тільки все сухе.” Я на се знов відіззався: „Се дуже сумно, що Святе Письмо будучи жерелом християнства, а майже усі не знаходять там нічо такого, щоби їх манило до себе, а на місце Святого Письма читають: ріжні Поцєнглї, Боцяни,

кабарети і сонники.” Один з них відказав: „З поценгля то є з чого насьміятися, а з біблії не.”

Списав протокол, книжки сконфісковали, а я пішов тільки з порожньою валізкою, но серце було повне радості, що хотяй трохи посвідчив о правді Божій.

28 травня поїхав до села Ценява в Карпатах. Верхи гір взносяться, що раз вище. Ріка Лімниця широко і сильно журчить по каміннях, но ті каміння не рушуться з місць своїх. Подібні тим камінням — серця тих людей, не рушать їх слова Христові. В селі Ценяві лише одна молода сестра. Сама одна як Лот в Содомі. Хотяй докучають її, навіть каміння кидали її до вікна, но вона стоїть непохитно. Вже приєднала собі одну родину з котрою діляться словом Божим.

30 травня удалося мені відвідати перший раз, бо ще досі не знаних нам братів в селах: Слобідка і Перевозець. В тих двох селах є по кілька душ, котрі увірили від ческих братів з Чехословачинни. До сеї пори вони про нашу працю в Польщі нічого не знали. Перейняли деякі звичаї котрими собі багато пошкодили. Мають тільки де кілька чеських пісень. Я їм розказав про нашу організацію і просьпівав їм декілька пісень, якими вони дуже зацікавилися і просили, щоби їм привезти пісенники і знов їх відвідати, що я обіцяв їм зробити.

Звідси шістьдесять кільметри пішов на піхоту в напрямкові Київца, де є моя квартира. В Київці є тільки 15 членів і декілька приближаючих. Та громадка хотяй маленька, але є центром Жидачівського, Долинського і Калушського повіту. Помагають мені багато в праці на ниві Христовій і завсігди по трудах знаходжу у них солодкий відпочинок.

З Київця з одним братом пішлисьмо до Миколаєва і там зробили зібрання, де Бог благословив нас. В Миколаєві є один щирий брат, котрий служив якийсь час в монастири за монаха, но тепер віддався щиро Ісусу Христу зі своєю родиною. Відступив свою хату на зібраннє і щиро запрошує до себе гостей, щоби ділитися з ними словом Божим.

Звідси удався я на спочинок до свого дому. Дуже я вдячний Отцю небесному, що Він всюди зі мною був присутній і всюди мене благословив.

Петро Олишко

* * *

Брат О. Козак з Америки до нас пише:

Возлюблені во Христі браття! я пишу вам — радуйтеся в Господі і ще раз кажу радуйтеся, що ваші імена записані на небесах і серця ваші багатіють в любов Божу. О, як велика радість серцеві моєму, що ви післали так любого

„Післанця”, якого кожний брат як zobачив, то з радістю прийняв і зі слезами в очах. Ми тішимося, що наші дорогі браття по вірі Божій борються з гріхом, за правду, світло і любов вічну, за ту, що нам приніс наш дорсгий Спаситель Христос. І я вам всім вдячний і всім, котрим є дороге діло Боже, за те, що ви нам післали так дороге діло і ми стараємося і будем старатися всіма силами спільно працювати, а Господа Бога рука нам допоможе. Тепер я збираю всіх братів і сестер, аби ані одна душа віруюча в Господа не осталась позаду, но щоби всі підтримували новонародженого слугу Правди, як ту в злучених Стейтах так і Канаді. Сердечний привіт вам і всім любящим Господа. Ваш найменший брат О. Козак.

З денника Біблії

15 січня. Цілий тиждень пролежала і ніхто мене не рушив. В перші вечера на початку року мій господар читав мене пильно, а тепер здається він за мене цілком забув.

2 лютого. Сьогодні з мене, як і з інших річей стерли порошок, потім поклали на старе місце. По обіді господар офірував мені декілька хвилин, шукаючи якесь місце Св. Письма. Потім була в недільній школі.

1 березня. Стерли порошок й поклали на стере місце. Після подорожі до недільної школи, весь час лежала в передпокою.

2 квітня. Горячий день. Мій господар мав керувати якимсь зібранням і йому потрібним було знайти декілька паралельних текстів. Але минуло багато часу, аж мене знайшов, хоч я лежала на старім місці.

5 травня. По обіді увесь час на колінах бабуні — вона ту в гостині. Її слези падали на Кол. 2, 5-7.

6 травня. По обіді знов на колінах у бабуні. Більш за усе цікавили її місця: 1 Кор. 13 і 15 голови останні чотири вірші.

7, 8 і 9 травня. Кожен день по обіді на колінах бабки. То вона читає мене, то розмовляє зі мною.

4 червня. Сьогодні поклали в мене листок клеверу.

5 липня. Разом з іншими річами покладено мене до скрині. Здається поїдуть на літниско.

7 липня. Все ще на дні скрині.

10 липня. Ще на дні скрині, хоч інші річі повиймовано.

15 липня. Знов вдома і на старім місці. Мене забрали

зі собою в якусь подорож, хоч не знаю пощо властиро мене взяли.

1 серпня. Горячо і душно. На мені лежат дві газети, роман і старий капелюх. Як би хотіла, аби се зняли з мене.

10 вересня. Витерли порох і знов поклали на старе місце.

16 вересня. Сьогодні Маринка узяла мене на декілька хвилин. Вона писала листа до своєї приятельки, у котрої помер брат. Вона потрібувала декілька віршів для потіхи.

Доти денник біблії. Дорогий приятелю! Щоби сказала твоя біблія, кали б уміла говорити?

БІБЛІЯ В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДЯХ

Третя лекція — Христос, наш Спаситель.

1. Пит. В яким місті народився Христос, наш Спаситель?
Від. Христос народився в Ветлеємі.
2. Пит. Які слова отримав Йосиф від ангела?
Від. І даси йому імя Ісус; бо Він спасе людей своїх від гріхів їх. Мат. 1, 21.
3. Пит. Які самі перші слова виказав Ісус Христос?
Від. І рече Він до них: Чого ж шукали мене? хиба ж не знали, що в тому, що єсть Отця мого, треба бути мені?
4. Від кого прийняв Христос хрещення?
Від. Від Йоана Хрестителя.
5. Пит. Скільки Христу тоді було літ.
Від. Христу тоді було тридцять років.
6. Пит. В якій ріці?
Від. В ріці Йордані.
7. Пит. Які слова сказав Бог при хрещенню?
Від. Се мій Син любий, що Я вповодив Його. Мат. 3, 17.
8. Пит. В якому місті зробив Христос перше чудо?
Від. В Кані Галилейській.
9. Пит. На якій горі преобразився Христос?
Від. На горі Өаворі.
10. Пит. По якому морю ходив Христос?
Від. По морю Галилейському.

Всяку кореспонденцію, що торкається „Післанця Правди” як рівнож і передплату просимо керувати на слідуочу адресу: **Szymon Biliński, m. Mikołajów nad Dniestrem.**

Redaktor i wydawca **W. Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas” Łódź, Sienkiewicza 53.

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 8

Серпень 1927 року

Рік 1

Пекло

Правдивість його існування, що це за місце і як його уникнути.

Проповідь Р. А. Торея. — Перевів Ф. К. Юзва.

„Коли ж око твоє праве блазнить тебе, вирви його, й кинь од себе; бо більша користь тобі, щоб один із членів твоїх згинув, а не все тіло вкинуто в пекло.” (Мат. 5, 29).

На сей раз моя тема — пекло, правдивість його існування, що це за місце і як його уникнути. Правда, щоб мені запропонували вибрати яку тему на проповідь, я би ніколи не вибрав би цієї теми. Я завжди не охоче і з жахом торкаюсь цієї бесіди. Думка про пекло наводить на мене жах; но служитель Божий не має права вибирати собі теми, а повинен йти за нею до Бога. І я маю внутрішню тугу, щоби сьогодні казав на сю тему, страшенну тему. Якби мені хотілось не вірити в існування пекла, т. е. хотілось би мені вірити тому, що всі люди прийдуть до покаяння і приймуть Христа, і що на сі основі, пекло перестане бути потрібним. Ясно, як довго люди будуть грішити і отвергати Сина Божого, я не можу не признати правдивості існування пекла і кінечности його, поки вони будуть уперто не піддаватись Христу. Коли люди охоче грішат, це буде доброта для світа і на славу Богові, що знайдеться місце, подібне пеклу, куди їх можна буде посадити, но я від всего серця хочу, щоби люди покаялись і цим зробили пекло непотрібним, наскільки воно торкається рода чоловічого. Все ж таки, я не хочу цьому вірити, бо це неправда. Я волю краще вірити правді, котра неприємна, проповідувати її, ніж вірити брехні, котра приємна і проповідувати її, вводити людей у приємний блуд.

Як би не здавалось страшним, но я все ж прийшов до того переконання, що пекло існує. Був час коли я від всего серця вірив і вчив, що всі люди, і навіть діявол, в кінці покаються і що таким робом пекло перестане бути. Но коли я заглянув до слова Божого, котре доказує, що подібна наука

не згідна з наукою Христовою і Його апостолів. Мені прийшлося вибрати одно: або відмовитись од біблії, або од мого блуду. Я не міг перевертати біблії. Я переконався, що біблія є слово Боже. Я не міг крутити по своєму її науку і рівняти її до того, в що мені хотілось вірити. Як чесній людині, мені прийшлося одно зробити, зріктися теорії, що всі люди в кінці прийдуть до покаяння і спасуться. Я добре знаю, що коли чоловік стисло держиться слова Божого, науки Христової і апостолів і сміло це виявляє, його назветь вужким, лютом, жорстоким, немилосердним. Що торкається до вужкості — я не хочу бути ширшим Ісуса Христа, а що торкається до жорсткості, то хіба то є жорстокість говорити людям правду? Ні! Буде це скорше сердечним відношенням до людей. Перестерігти їх про наміри Божі і показати їх небезпечне становище.

Уявіть собі, що я йду залізницею і чую далеко позаді мене доганяє потяг, повний щасливих людей, котрі їдуть на гуляння за місто, мужі, жени і діти, радісні, безклопотні.

Підійшовши до місця, де я думав найти міст, котрий був положений через великий і глибокий рів, я зауважив, що його нема, він розбитий. У мене проходить думка: „я повинен вернути назад чим скорше і щоб то не коштувало зупинити потяг.” Я біжу з усієї сили, щоб його зупинити; вбігаю до вагонів, кричу до людей, котрі їдуть, і завідомляю, що міст розвалений і їм грозить страшна небезпека. Я порушую їх спокій і веселі думки замінюються страшенними.

Чи ж я поступив жорстоко? Міг би я поступити більше по чоловічому? Уявіть собі по друге, що я дійшов до місця, де був міст розбитий, і постановив так: „Ці люди, які їдуть на гуляння такі щасливі; неможливо щоб я розігнав їх веселі думки і потривожив їх серця; це буде дуже жорстоко. Я ліпше сяду ту і буду чекати поки прийде потяг.”

Я спокійно сижу, а потяг біжить дуже швидко і литить, не упереджуваний у страшне провалля, звідки скоро донесуться очайдушні крики і стогіни поранених. Деж ту любов до ближнього? Не було б це самим жорстоким учинком з мого боку? В моім краю за такий учинок карали б мене як душегубця.

Милі приятелі, я йшов цею дорогою. Я думав, що є міст через провалля. Я прийшов до переконання, моста нема. Я знаю, що багато з вас щасливі і радісні тепер; біжете вперед не упереджені про страшну долю, котра чекає вас. Я вернувся знов, щоб перестерігти вас. Може, при сім потривожу ваші думки, но з Божою помічею спасу вас од гибелі.

Можна цей учинок назвати жорстоким? Чи не буде це добрим ділом, що я учинив? Я ліпше погоджуся, щоб мене називали жорстоким, за мою любов до ближнього, чим до-

брим, коли на ділі я буду жорстоким. Самий жорстокий чоловік у світі є той, котрий, знаючи про усе, що Бог говорить у слові Своїм о великих наслідках гріха за гробом, мовчить о них, бо цю правду неприємно говорити людям.

Я не буду ширитись з моїми поглядами о тім, що буде по смерті з непокаяними грішниками. Мої погляди самі по собі не мають ціни.

Всі людські теорії, которі торкаються сего питання, нічого не варті. Бог все видить, ми знаємо про це стільки, скільки Богові було угодно одкрити нам. Будемо слухати Його. Одна капля Божого одкриття, яке торкається нашої будочини, вартіща нашого цілого відра думок. Тепер ви багато почуєте з усіх боків: „я так і так думаю про будучність.” Що ж з того, що ви думаєте? Все питання полягає у тім, що Бог думає про це.

Ви знайдете вірш, котрий я вибрав для сьогоднішньої бесіди з вами у євангелії від сьв. Маттея, 5 гол. 29 ст.: „Коли ж око твоє праве блазнить тебе, вирви його й кинь од себе; бо більша користь тобі, щоб один із членів твоїх згинув, а не все тіло вкинуто в пекло.” Зауважте, що я вибрав стих із нагорної проповіді. Я беру його з нагорної проповіді бо маю дві причини: — перше, тому що він підходить для мої бесіди; по друге тому, що багато в наші часи кажуть, що, хоч вони не признають усієї біблії, однако признають нагірну проповідь.

Так то я вибрав мій стих з тої части біблії, котру всі признають. „Но”, ви скажете, „цей стих иначе говорить.” Добре, хай буде так. Но його значіння є таке, що терпіти навіть найгірше на землі, є ліпше, як попасти у пекло, а це як раз є то, о чім я хочу говорити сьогодні. Все друге ліпше, як попасти до пекла.

Бесіду свою я ділю на три розділи. Перший — дійсність існування пекла; другий — що це є пекло; і третій — як уникнути його.

І. Дійсність існування пекла.

Безсумніву є певним, що пекло існує. Многі у сім місті скажуть вам, що всі вчені богослови перестали вірити у пекло. Це не є правда. Це тільки любий довід людей, котрі чують небезпечність свого положення і хотят утишитися, опираючись на думках вчених. Це правда, що декотрі богослови не вірят у пекло, але вони не думали добре над грецькою мовою, т. е. не вдумувались у грецьку граматку, або не вдавались за наукою до Нового Завіту, аби вивчити його.

Но щоб то була правда, що всі богослови відріклись би од віри в існування пекла, цього би ніхто не удовіднив.

Кожний, хто вчив, або знакомий з історією церковною, знає, що од часу до часу всі образовані люди одкидали науку, котра у кінці стала правдивою. Ніхто в часи Ноя не вірив, що буде потоп, а він був. Ніхто в часи Лота не вірив, що Бог знищить Содому и Гомору. Еремія зі своїм товаришом вірили одні на цілий Єрусалим, що приходить час, коли це місто буде зруйноване Набуходоносором. Всесвітня історія така ж вірна, як історія біблійна. Вони учат нас, що багато річей сповнилося таких, які вчені не признавали за певні.

Всі учені теолоґи за часів Ісуса Христа: фарисеї, садукееї, іродіяни насміхались над наукою і над тим, що Христос пророкував відносно Єрусалиму, но історія говорить, що все збулось як Христос сказав. Не було ні одної школи за часів Гуса і Лютера якаб не откидала науку, що вірою чоловік оправдується, но Гус, Лютер і їх товариші збудували нову школу, котра повинна стояти за правду Божу. Тепер ми видимо, що Лютер мав слушність, а всі університети у Німеччині, Франції, Англії і Шотландії помилялись. Так щоб всі вчені проповідники на землі откидали науку про пекло, цим ви не можете доказати, що його нема.

Я кажу, що пекло існує. На якому ж доказі: Перше, що Ісус Христос говорить так і всі апостоли. Сам Бог говорить так.

Коли ви хочете, щоб Ісус Христос потвердив це Своїм словом подивіться до Маттея 25, 41: „Тоді скаже Він і до тих, що по лівіці: Ідіть од Мене, прокляті, у вогонь вічний, приготовлений дияволу та ангелам його.” Коли хочете довідатись од апостола Павла, послухайте, що він каже 2 Сол. 1, 7-9: „А вам горюючим, одраду з нами в одкриттю Господа Ісуса з неба з ангелами сили, в огні поломянаму даючи відомщенне тим, що не знають Бога і не корять ся благовістю Господа нашого Ісуса Христа. Вони приймут муку, погибиль вічну від лица Господнього і від слави потуги Його.” Коли хочете довідатись од апостола Йоана, Одкр. 20, 15: „А коли кого не знайдено записаного в книзі життя, то вкинуто його в огняне пекло.” Коли хочете почути од апостола Петра, послухайте, що він каже: 2 Петр. 2, 4. 9: „Бо коли Бог ангелів, що згрішили, не пощадив, а кинув їх в окови пекольної темрави, і передав, щоб хоронено їх на суд; то й знає Господь побожних з покуси вибавляти, неправедних же хоронити про судний день на муки.” Коли хочете почути од апостола Юди, от що він каже: Юди 14-15 ст.: „Ось, йде Господь із тисячами сьвятих своїх, зробити суд над усіма, і докорити між ними усіх безбожних, за всі діла безбожності їх, що безбожно накоїли, і за всі жорстокості, що говорили проти Него грішники безбожні.” Коли ви хочете переконатися ще словами Ісуса Христа, Которий

пішов по смерті Своїй в підземілля і знов вийшов, вознісся і сів по правиці Отця (Він знає о чім говорить, бо Він був там), то ви найдете це в Одкриттю 21, 8: „А боязким, і невірним, і огидним, і душегубцям, і блудникам, і чарівникам, і ідольським служителям, і всім ложникам часть їх в озері, паляючому огнем і сіркою, що єсть смерть друга.”

Я кажу, що існування пекла є правдиве, бо оперте на слова Ісуса Христа і апостолів Його, бо Бог говорить так через них. Одні богослови в своїх мислях і поети в своїх мріях откидають пекло. Слова Христа витримали девятнадцять століть і завше оставались правдивими. Ніяка школа богословська не витримала навіть девятнадцять років, і коли зрівняти науку Христову з наукою богословською, то не трудно рішити по яким боці правда.

Подруге, я кажу, що існування пекла є дійсним, на підставі того, що практика, нагляд і здоровий розум доказують, що пекло не є видумка. Адже це є незаперечений факт, провірений досвідом кожного чоловіка, що-де є гріх там мусить бути страдання. Ми всі це добре знаємо.

Другий незаперечаний факт ми бачимо в тім, що чим довше чоловік пробуває в гріху, тим глибше він грузне в нім, сором, гибиль, очайдушність послідує за гріхом. Милі слухачі, ми окружені зо всіх боків і тисячами людьми, котрі тепер у дійсному пеклі, і пекельне становище погіршується з кожним днем. Ви може не знаєте, як погодити страдання цих людей з наукою, що Бог є любов, но не один розумний чоловік не відкидає поставлених правд на тій підставі, що не може пояснити їх на ґрунті філософії, то ж і то о чім і я кажу є незаперечаний факт. Коли ця справа все більшого погруження в гріх, сором і очайдушність буде довжитись, коли час можливого покаяння пройде, а воно повинно пройти коли-нибудь, — що ж останеться, як не вічне пекло? Проти цього встають тільки поети в своїх снах і згадані філософи у мислях своїх. Коли я маю з одного боку здобути наглядом досвід і здоровий розум, а по другим боці, тільки мрії філософів і сні поетів, мені не приходитьсь довго зупинятись над рішенням, кому я повинен вірити. Коли по стороні нагляду, досвіду і здорового розуму, у його боротьбі з думками філософськими, стоїт найпевніша наука — слово Боже, то воно бере перевагу.

Пекло є. Існування пекла є дійсним, як то, що ви, лягаєте сьогодні спати, пробудитесь завтра рано. Може ви пробудитесь, а може ні; існування ж пекла безумовно правдиве. Або коли ви купите книжичку, хоч би вона була і гарно написана, або підете почути лекцію, де гарно оповідав оратор, що пекла нема — то знайте, що ви потратили доляр або два, щоби бути отуманеним. Пекло є.

(Далі буде).

Покайтеся, наблизилось бо царство небесне (Мат. 4, 17).

Таке було перше слово Ісуса Христа, коли почав проповідувати до людей. Наколи кожне слово, як вийшло з уст Божественного Учителя, мусить бути предметом поважного розважання, тим більш перше слово. Покайтеся...

Яке ж то царство небесне? Є то власне то, чому Ісус Христос прийшов научити. Царство небесне то правда, добро, справедливість. Вони разом з Ісусом Христом зійшли на землю, бо Він є правдою, яка нас освіщає, дорогою справедливості, яка керує нашими кроками. Царство небесне наблизилось до вас, треба, аби ви до него нахилилися, бо ви ще не є в нім. Дорога до него важка, бо то дорога покаяння. Немає іншої тільки та. Ото перше твердження, яке вимовив Христос до людей і яке завірає в собі правду про наше життя. Коли у всі попередні часи то слово було гідне уваги, то тим більш тепер в сучасні, коли світ напружує усі сили, аби то твердження відкинути. Сьогодні переживаємо часи, в які світ напроти царства небесного ставить своє царство культури, поступу, цивілізації. Даремно бажали б уникнути спіткання з його впливами, світ впливає і на серце і на уяву. Ми жисмо на світі, як рибаки є оточені його хвилями. Коли не сховаємося на саме дно лодки, хвилі нас обмочат.

Увійдім на саме дно лодки, яка несе нас через окіян життя і його хвилі, пізнаймо найглибші тасмниці віри і її підстави. Там то наш розум і уява, наше серце найдуть безпечно схоронище.

Як ми сказали царство небесне — то правда, добро і справедливість. Хто ж би того не жадав? Де є людина, яка би відкинула то світло, то тепло? Кожна людина на світ народжена прагне цього. От же коли є так, коли кожна людина прагне добра, правди і справедливості, то чи не можемо сказати, що тим самим прагне і царства небесного? На нещастя не є так. І хоч усі люди бажать добра, правди і справедливості, мало і дуже мало прагнуть і шукають царства небесного. Чому ж то так? Де ж льогіка? Причиною усього є блуд серця і розуму. Люди шукають правди, шукають добра не там, де вони властиво є. Правда і добро є в небі, а їх шукається на землі, вони є у Бога, а їх шукають у людей. Таким чином на місце царства небесного кладеться світ, і царство життя замінюється царством смерти.

Від хвилі як та заміна сталася, а зайшло то ще в раю, від того часу ті два царства видирають собі людину. Одно тягне у свій бік, друге у свій. Одно і друге промовляє, але іншим язиком.

Царство небесне говорить: „Я є далеке, але наближаюся, увійди до мене.”

Царство світа: „Я є близько, але утікаю, лапай мене.”

Перше каже: „Коли бажаєш прийти до мене, будь витривалим, бо важка є то дорога і вузька брама.”

Друге каже: „Коли хочеш наслідувати мене: співай, танцюй — широка, весела дорога.? Одно говорить „кайся”, друге „їж і пий, бо завтра помремо. За сто літ не буде нас.”

Така то є різниця між цими двома царствами. Її можна окреслити в двох словах. Царство небесне голосить: „умираємо, аби жити”, царство світа і темноти: „жиємо, аби умерти.” Там то є першим словом Спасителя, а друге є остатнім словом світа. „Жиємо аби умерти” — то зміст усіх фальшивих наук, які нам світ подає, то є його моральність, віра і надія. „Жиємо аби умерти.” А що потім? Чи ж може людина погодитися з цим? Ні. Істота, яка живе, хоче і далі жити. Кожне життя відчуває в собі потребу існувати завше і не тільки не зносить смерті, але і не розуміє її. Ми знаємо що жиємо і умремо тілесно. І християнство то розуміє, але не можемо твердити нерозумно, що жиємо аби умерти. Християнство учит, що були сотворені ми для вічного життя, через гріх стратилисьмо усе і умираємо, але завдяки любові Божій умираємо, аби жити вічно. •

Смерть тіла не є кінцем усього. О, ні, там є вічність, там є життя.

В тім переконують нас багато річей. По перше переконує нас в цім Святе Письмо, Новий Завіт. Воно нас учит, що в кожній хвили, при праці і при забаві, в щастю і нещастю, встаючи рано і кладючись до ліжка увечері, ми повинні пам'ятати, що земське життя є тільки приготуванням до іншого життя. На хресті Ісус сказав до розбійника: „Сьогодні зі мною будеш в раю.” Сам розум учит нас, що душа не умирає. Вона є в тілі, але є одмінною від него істотою. Тіло складається с кліточок, котрі без перерви змінюються.

Так що по кількох роках (7) в нашім тілі нічого не має з того, що було перед сімома роками. Однак душа зістає та сама. Кожен з нас знає, що є тою самою істотою, якою був перед 10-40-60 літ. Хоч вже інша кров тече в його жилах, інші мускули порушають його члени. Одно тільки зістає незмінно, т. е. істота, яка мислить, чує, прагне, тішиться, плаче і кохає. Яка до пізних літ старости почуватється відповідальною за те що учинила в молоді літа.

Чи та істота має загинути, коли тіло умирає? Ні! Вона має своє буття власне, вона тільки в тілі замешкує. Коли хата, або каменниця починає старітися і хилитися на бік, мешканці звичайно перепроваджуються, але не гинут під

каміннями. Так діється і з душою. Вона мусить вийти, коли тіло розпадається.

Ще одно почуття є в душі нашій, яке учить нас про існування несквртельности. Ото усі ми прагнемо здобути щастя цилковитого, нічим не заколоченого. А такого ніхто в цілім світі не знайшов і знайти не може. Чим більше людина посідає, тим більше прагне посідати, тим більш йому потрібно щастя, тим більше мучат його неповодження, яких не знає, ані бідний, ані навіть дитя.

Ніхто і ніколи не заспокоїт в цім життю прагніння щастя. Усі потіхи і радости, які ми собі винайдемо затруває нам та певність, що їм колись прийде кінець. О, дійсно, коли б не було ліпшого світа і життя, був би часовік найнещасливішою істотою на землі. Людина прагне щастя, того прагніння ніколи не заспокоїт на землі. Тільки за гробом, в життю повним щаславости, з Христом.

Як же то учинити? Як переступити поріг вічности? Христос нам дає відповідь на се: „Покайтеся.” То речення є мудре, правдиве, певне скероване до нашого розуму і серця. Коли так, то нехай душа наша прийме його. Покайтеся, — то є той поріг до вічности.

Дорогий читачу! Чи зупинявся колись над тим, яким шляхом маєш йти ту в життю, аби осягнути царство вічне, небесне. Чи знаєш, що то є покаяння, що є любов? Чи шукаєш спасення у ніг Христа? Коли вірим Ісусу Христу, молимося до Него, любим Його, то і повірим тим словам, які Він говорить: „Покайтеся, наблизилось бо царство небесне.”

С. Б.

КУТОК МОЛОДІ

ШТУЧНИЙ РАЙ НА ЗЕМЛІ

Од непамятних часів людскість в почуттю своє біди і смутку старалася завше винайти якісь засіб, за допомогою якого могла би потішатися. Усі такого роду наркотики мають далеке в старовині своє походження. Від якої хвили чоловік живе на землі, від тої датується початок алькоголю. Вже Нояг упав жертвою цього налогу.

Сьогодні, після справоздань учених не має народу на цілім світі, який би не служив алькоголеві, за винятком народів магометанських, які хоч не уживають алькоголю, то однако нищать самих себе в сторазів гіршому „гашишу.”

З усіх трутин найгіршою є опіум. Вона навіть є знана і в літературі. Опіум в малих порціях ділає передовсім на

жолудок, гамуючи його працю. В більших випадках впливає руйнуючо на нервову систему і легені. При частім уживанню цеї трутини наступає цілковите знищення організму. Так що людина виглядає як скілет. Найбільше розповсюджене опіум є в Індіях, Хінах і Манджурії. Особливо же в Індіях Голендерських. На виспі Яві опіум їдять, а не палють. В Хінах противно опіум палють в файках. В Хінах не уміють застрикувати опіуму під шкіру. В Америці змодернізовані хіньчики вже застрикують його під шкіру. Одинокий тільки край оперся цьому злу — Японія. Там уживання опіуму карається страшенно.

Рука поколота шприцем, через уживання морфину.

Налоговець опіуму

В Європі уживається опіуму в цілях лікарських. Але зато є дуже розповсюджене уживання певної одміни опіуму — морфину. Сильна та трутинна лагодить біль і терпіння. Вона ще більше як опіум ділає на нерви людини, викликаючи піднесений настрій, який помагає йому забути про журбу і біль, а утворити хвилиний рай на землі. Число морфиністів є страшенне. Морфина нищить нервову систему. Морфиністи здібні на найбільшу збродню, коли ужиють перед цим трутини.

Більш небезпечною трутиною від опіуму і морфину є гашиш, який виробляється з індійського лену. Зкоштувавши цеї трутини людина має галюцинації, в яких видить чудові садки, птиці і т. п. Менше знаною, однак страшною трутиною є екстракт з мухомору — гриба, який дуже росте у великій кількості на Сибіру. Люди північної Сибірі з мухоморів роблять таку трутину, що від одного віддиху затрутого

чоловіка, другий може затрутитися. Найстрашнішою від усіх перелічених є трутина—кокаїна, яка добувається з листя певного дерева в Америці. Кокаїна знечуляє біль. В цим ціли вона ліпше ділає, як хльороформовання. Але згубна її діяльність є страшна. З посеред кокаїністів рекрутуються найбільше злочинців. Тому цілого світа поліції переслідують страшенно приватний гандель цею трутиною. Найліпший зарядний засіб це — спорт. Вище згадані трутини руйнують людскість. Де шукати порятунку? У ніг Христа ми скажемо. Шукати треба правдивий рай, вічний у ніг Спасителя, а не хвилеві, переходячі вражіння, збудовані на поденервованню нервів.

Наші образки представляють: перший — руку поколоту шприцем, через уживання морфину, другий — налоговця опіумом знищеного. Колись був сильний, молодий, радісний, повний життя і утіхи, а тепер живий труп, ходяча смерть. Дивись на него і вчись.

Нехай цей образок промовить більш як сі слова. Може і ти, приятелю, належиш до тих, що шукают рая в алькоголю, опіуму, морфині і т. и. То твоя майбутня — живий труп. Зупинися, поки ще час, поки не пізно.

С. Б.

ТАЄМНИЦІ ЩАСТЯ

Як рослинка пнеться до сонця, і квітки свої звертає до проміння його, так душа людска тужить, прагне і шукає щастя. Для щастя вона є сотворена. — Однак мало є тих, котрі то правдиве щастя найшли і мають його, а то тому, що не знають таємниці того щастя. Хто ті таємниці хоче пізнати і статися щасливим, той нехай слухає, що говорить сам Ісус в словах Своїх:

„Просіть а буде вам дано” (Мат. 7, 7).

Це перша таємниця. Ісус Христос говорить до людей, які знаходяться в бігу за щастєм: „Просіть, а буде вам дано”; не висловлює ту Христос о що маємо просити, тільки говорить коротко „просіть.” То значить: „Я всьо маю і все можу. А все що маю, хочу і вам дати, але ви ото мусите просити, а не задовго буде і вам дано.” — Ту є таємниця, о котрій так багато людей ще нічого не знають. Прагнуть, але на дармо, шукають тай не знаходять, стукают до не одних дверей, але їм ніхто не відчиняє. Дорогий брате, знайшов і зрозумів ти вже ту таємницю щастя? Если не, то проси і буде тобі дано. — Другою таємницею щастя є зрозуміння слів:

„Хто має, тому буде дано” (Мат. 13, 12).

Хто просив, стукаючи до дверей милосердя Божого, хто шукав і знайшов то велике жерело в особі Ісуса Христа — то щастє правдиве і вічне, той може разом з ап. Петром тїшитися, говорячи: „Яко ж усе до життя і побожності дароване нам Божою силою Його, через познаннє Покликавшого нас славою і чеснотою, чим найбільші і дорогі обїтницї даровані нам, щоб через них були ви спільниками Божої природи, ухилиючись від тлінного хотїння що в світі.” 2 Петр. 1, 3-4.

Хто має Ісуса і не оцїнені дари Його, той буде мати ще більше. Тому, котрий шукав найперше царства Божого і правди його, тому также все инше буде додане. Дари Божї такі, що щоденно побільшуються. Ані один банк не може платити такі проценти якї дає Господь Бог.

Брате, проси а буде і тобі дано, отримаєш скарби не оцїнені, вічні, котрі тобі побільшуватись будуть без кінця, бо гаслом в царствї Божїм є: „Хто має, тому буде дано.”

3) Трета таємниця:

„Давайте, а буде вам дано” (Лук. 6, 38).

Є люди і серед християн, котрі думають, що єсли собі щось надбають хитрістю, або силою, то зістануть багатими і щасливими ту на землі. Але нетак; ми можемо нераз переконатися, що люди якї других кривдять, тим найменше самї мають.

Жерело тільки тоді є широке і чисте, коли багато води відпливає. Так є і з кожною людиною, а переважно з християнином. Чим більш живе для Бога, тим більше має життя, чим більше працює для Бога, тим більше має сили. А чим більше дає на царство Боже, тим більше і має...

Браття, возьмїм ті слова до сердець наших і обернїм їх в дїло. Зрозумїймо, що коли ми не маємо, то тільки Господь наш може дати. Просїм його про се. А коли маємо, то не забуваймо, що мусимо і давати. Це суть таємницї щастя.

Гринь Періг

3 праці на ниві Божій

ВЕЛИКІ ЖНИВА

Грибовичи, біля Львова. Дня 16 липня Господь поміг мені відвідати нашу церкву в Грибовичах, майже в 9 к. від Львова. Рїжні думки приходили до голови, коли проходив цей простір. Входячи до села запитав, де мешкає бр. Ур-

бан, „коло церкви, далі...” була відповідь, „а бр. Чорний?” питаю, „Теж коло церкви.” Ну думаю, що се вони усі коло церкви умістилися. І дійсно цікаве село, цікаві люде, а особливо історія розвитку нашої деномінації. Про те колись інше. Неділя принесла багато радісних хвиль. Слово Боже розігрівало серця, співи радісним почуттям наповняли душу. Помешкання досить широке було заповнене слухачами. Бр. Чорний проповідує слово Боже і працює над вихованням і зміцненням усіх віруючих. Належить підкреслити з узнанням поступ у цілім життю, як духовнім так і громадським. Одним словом є то, що на цілім світі вже давно ствержено: з нами поступ і цивілізація. Мусимо їх показати в хатах наших, в обходженню, в праці нашій на славу Богові і на пожиток ближньому свому.

Межи іншими обговорювали справу початку праці місійної у Львові. Господь поклав на серце важність цієї справи усім братам, які обіщали попертя. Сподіваємося, що вневдовзі спільними силами наша місія пічне самостійну, незалежну працю у центрі нашого краю. Просимо про молитви за церкву Божу в Грибовичах і за початкуючу працю у Львові.

с. Озерянка. Дня 30 липня завітав з Божою поміччю до бр. Семенини в с. Озерянці, пов. Зборів. Не знаю чи де інше так страшною була хвиля переслідувань, яка перейшла через громадку дітей Божих. Однак витривали до кінця. Тепер дякуючи Господеві усе минуло, хоч ще не так давні ті часи, коли усе навколо гуділо, як у вулюю. Бр. Семенина витривало стоїть на сторожі, яко слуга Божий в повіренім йому ділі. Служили разом словом Божим через неділю, потішаючися ласкою Божою, При прощанню бр. С. доручив мені листа, якого отримав від селян сусідного селі; читаючи цього листа наші читачі зможут набрати більшого усвідомлення в яких умовах ми мусимо працювати.

Лист.

„Мій пане.

Ви приходите до нас до Гримної і до Плавучої і хочете нам принести свою фальшиву віру. Зачинаєте говорить людам такі річі, що за них можна піти до криміналу. Ви вже сиділи напевно в криміналі, то вам то не новина, а ми є порядні люде — християне католики і не дамося звести вашими немудрими бесідами а ні грішми. Нам наш отець духовний вже усе розповіли і мудрі люди урядили аби усі присягли, що не відступим від віри католицької. І всі ми присягли в церкві: діти, хлопці і дівчата, чоловіки і жінки — усі присягли. А тепер вас остерігаємо, аби ви до нас не приходили, ані нікого не посилали, бо хлопці мают наказ бити вас палицями і так гнати зі села як псів. І не присилайте жадних книжок ані газет, бо ми палимо їх не читаючи.

Ще раз остерігаємо вас, коли вам миле життя і коли хочете мати цілі кости — не заходьте до нас, а гиньте в тій Озерянці. Кости поломаємо і ноги повідбиваємо, коли ще хоч раз покажетеся у нас. Це посилаємо при свідках, аби ціла громада знала що з вами зробити, коли прийдете.

Іван Гуменний, Іван Кватюра, Семко Днавар і ціла громада.”

Коментарі зайві. Де ми живемо? Більше науки, освіти, світла Христової євангелії можемо сказати. Ред.

Хрещення в Раві Руській

Місяць липень приніс нам жнива, як на ланах широкополюх, так і на ниві Божій. Цей рік є особливо благословенним для нашої місійної праці. Хоч труднощі бувають усюди, хоч піт льється з чола, а сатана кидає каміння і патики під ноги, однак Господь дає своїм побіду. Немає жадної нашої громади віруючих, де би Господь не придав, не побільшив членів своєї церкви. Нехай йому буде за усе слава і подяка.

Рава Руська. Хрещення. 24 липня в місті Раві Руській в присутності товпи людей відбулося велике торжество святого хрещення в ріці Раті. Причём 13 душ вступило в завіт з Ісусом Христом. Було то перше з ряду хрещеннє в Раві Руській, де Бог чудно благословив. На місце торжества прибули браття і сестри з Забіря і Гійча. Підчас хрещення

сонце стояло серед полудня. Хор відспівав кілька пісень, виголошено проповідь о значінню святого хрещення. По хрещенню повернули всі на місце зібрання де відбулася вечеря Господня. Аби Бог всемогучий благословив то велике діло спасення душ людських в Раві Руській.

Одна з охрещених тоді сестер пише:

Мир вам браття і сестри!

Хочу поділитися з вами тою великою радістю, яка наповнює моє серце. О, це радість велика, якої нігде не можна знайти, як тільки у ніг Христа. Слава нашому Спасителю, що Він мене покликав, може найменшу порошину у світі, до своєї ласки. Цар любови діткнув мого серця. О, як добре, як солодко бути з ним. Дорогі! Не відкладайте на пізніше, аби не було пізно, аби двері ве замкнуто перед вами.

Так хотіла би вам, дорогі віруючі, написати декілька слів про св. хрещення, і про той найгарнійший день в мому життю, яким була неділя, в яку я стала членом живої Христової церкви. Серце повне утіхи, Дух Сьв. окружає нас і наповнює. Зрозумілою можу бути тими, котрі пережили уже то що я в ту велику хвилю. Вірю, що Господь багато душ покличе до Себе у нас в Раві. Він є милосердний. Він так полюбив світ, що Сина Свого віддав, аби кожен, хто в Него вірує не загинув, але мав життя вічне. Віруй сестро і брате. Радуйся — Господь з нами. Моліться за нас молодих християн у Раві. С. Мариня.

Кольонія Баптистів. Хрещення. Це нова цілком наша громада. З багатьох місцевостей наші віруючі виїхали на парцеляцію біля села Хлівчан. Так повсталася кольонія. Хоч коротке її існування, але овочі їх духовної праці вже показуються. 7 серпня відбулося велике торжество на кольонії баптистів повіту Равського, де п'ять душ на берегу ріки вишло перед Богом, Його ангелами і багатьома свідками, що через кров Ісуса отримали спасення, слюбуючи, що вже жити будуть з Христом, в Христі і для Христа. Щоби зобачити кольонію баптистів зійшлися браття і сестри з різних місцевостей: з Гійча, Салашів, Забіря і з Куляви, а навіть з Київця прибув один брат і чотири молоді сестри; їхали і ішли на піхоту 20 миль. Та подорож їх свідчить о їх великій ревности до діла Божого. В присутности наших дорогих гостей брат Перетятко виголосив проповідь о хрещенню Ісуса Христа в ріці Йордані, Мат. 3, 13-17. Прибуло таксамо п'ять ворогів, котрі хотіли нам перешкодити, но не мали сили, поздіймали шапки і спокійно стояли. По хрещенню повернули на кольонію і в тіні дерев відбулася вечеря Господня. Опісля на короткий час розійшлися і за дві години зійшлися знов, щоби кріпитися словом Божим. О, це першу велику

хвилю радості пережила колонія баптистів, котру належить записати золотими буквами в історії.

Слава Богу, праця на ниві Божій розвивається з великим успіхом. Алілуя! Браття, не забувайте нас в молитвах своїх.

П. О.

с. с. Кулява — Любеля. Хрещення. Покликаних і обмитих кровю Христа, які в білих одежах стали над Йорданом, було 17 душ. Багато людей. Мальовничі околиці. Серце радувалося і до Бога з вдячністю зверталось.

Бр. бр. Перетятко, Домашовець служили словом Божим. Перший з них виконав діло Боже після слів Господа Ісуса Христа, Марка 16, 15-16.

Дав би Господь, аби ці нові душі утвержувалися в новім життю на славу Божу, а усім віруючим на радість велику.

Ред.

ДО ШАНОВНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ І ЧИТАЧИВ НАШОГО ЧАСОПISУ

Дорогі брати і приятелі!

Вже минуло пів року, як ми з слабенькими силами, але з сильною вірою почали видавати наш П. П. Важкі то були початкові хвилі. Але чим скрутніше було становище, тим більше ми молилися до Господа. І Він, святий Отець наш відповідав завше не молитви нашій.

Як ми поглянемо назад, вже більше маємо віри і надії що дальше праця буде ще кориснішою.

Ми знаємо, що наш часопис маленький й слабенький, але рідненький. Скільки він приніс радості ту в ст. краю і за кордоном. Скільки душ потішив. Найліпшим доказом є то, що до повного задоволення передплатників нам бракує 200 примірників. Це є найясніше свідоцтво тому, яку роль відіграє наш часопис. Минуло пів року. Дякуємо Господеві за усе, що сприяло нашому розвиткові і зміцненню. Але перед нами ще пів року напереді. Тому і тепер ми в братній любові хочемо пригадати, що наколи усі наши шановні читачі вирівнують свої передплати ми вже пережиємо гаразд і то друге півріччя.

З великим узнанням і подякою ми звертаємося до тих, котрі виповнили свій християнський обов'язок. Ми дякуємо громадам і поодиноким особам за жертви, бо се велике діло є гідне подяки.

Однаковож і тим, котрі цього не учинили по невідомим для нас причинам, бажаємо показати наш бідній нарід в гріхах, його сум і недолю, його тягар душі. Хто ж його потішить? Де найде спокій і радість? Перед ким вилляє свої слези? Перед Христом, якого ми проповідуємо, чи то мовою, чи сло-

вом друкованим. От же не відмовно в тім, що для него можемо учинити — дати йому слово правди про Христа.

Ми маємо багато гарних утворів в рукописях, ми перекладаємо на нашу мову книгу „Ісус іде!“. Ми приступаємо до друку трьох книжок, які би висвітлювали блудні науки: руселітів, суботників і пятидесятників. Їх впливи шкодять розвиненю євангелії на землі.

Бр. бр. Кіндрат і Юзви приобіцяли поміч, надсилаючи відповідний матеріал, але ми усіх бажаючих просимо допомогти нам. Ми переживаємо великий історичний час. Галичина і Волинь йдуть під берло Христа. Чудесні відновлення образів, вода не помагає. Нарід прозріває. Найдім засоби, аби ми могли дати йому світло правди. Як се учинити? Помолитись, а потім узятись до виконання постанови: усе для Христа, частину для П. П. Коли не вип'ємо кави з молоком, або коли не поїдемо фіактром або самоходом, а підемо піхотою, нам нічого злого не станеться, але коли не виповнимо свого обовязку у відношенню до П. П. учинемо собі шкоду і ближньому своєму. Тому ошадність нехай перейме нас усіх і бажання офірувати.

Дух жертви є в багатьох серцях: його тільки треба відновити. З усіх боків отримуючи листи нераз маємо з них велику потіху. Один з них:

Дорогий в Господі Брате Білінський. Мир вам!

Дорогий Брате і робітнику П. П. Я отримав Вашого листа і дякуємо Богові і Вам за Ваше поздоровлення. Ми живимо Вам від нашого Спасителя повного благословення в духовній праці. Я Вашого листа перечитав перед нашою церквою. І хоч у нас також нужда, однако ми постановили прийти Вам у Вашім великім ділі з помічю. Ми зібрали суму на 27 примірників Вашого часопису. Я висилаю Вам чеком. Хоч у нас самих є велика нужда матеріяльна, але ми бажаємо помогати в розришенню правди в тім темнім світі. Хай наш Господь і се прийме на славу Собі. Йому нехай буде завше велика слава. Амінь. І. Панасюк.

Ми дякуємо Громаді в Hellertown і бр. Панасюкові, як рівнож і іншим громадам і братам за братню поміч у такім святім ділі. Ми просимо молитись за нас, аби Господь ще більше дав нам сили і мудрости в праці на ниві Його.

З вдячністю і пошаною С. Білінський.

Всяку кореспонденцію, що торкається „Післанця Правди“ як рівнож і передплату просимо керувати на слідуочу адресу: Szymon Biliński, m. Mikołajów nad Dniestrem.

Redaktor i wydawca **W. Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Sienkiewicza 53.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 9

Вересень 1927 року

Рік 1

Пекло

Правдивість його існування, що це за місце і як його уникнути.

Проповідь Р. А. Торейя. — Перевів Ф. К. Юзва.

(Тяг дальший)

II. Що за місце пекло.

По перше, пекло є місце страшених тілесних мук. Це видно з науки Нового Завіта. Найбільше уживаються при виясненню долі непокаяних грішників слова „смерть” і погибиль.” Що це значить смерть і погибель? Бог попрацював над тим, щоби висловитися ясно. Ви знайдете Його вияснення погібелі в Одкр. 17, 8; 19, 20 і 20, 10. В 17, 8 говориться, що зьвір піде у „погибель.” Коли можна довідатись куди піде зьвір, то ми дістанемо вияснення Самого Бога о тім, що таке погибель. Загляньте до Одкр. 19, 20. Ви зобачите, що зьвір і ложний пророк були вкинути у озеро, „горюще огнем і сіркою.” Загляньте до Одкр. 20, 10, і ви довідаєтесь що минуло 1000 років після як був кинутий зьвір і фальшивий пророк у цей огонь — горюче озеро. Сам Господь поясняє, „погибель” знаходиться в озері вічних мук. Це пояснення ви знайдете в Одкр. 21, 8: „А боязкім, і невірним, і огидним, і душегубцям, і блудникам, і чарівникам, і ідолським служителям, і всім ложникам часть їх в озері, палаючому огнем і сіркою, що єсть смерть друга.” Таким чином Бог говорить, що „смерть” має спільність „в озері палаючому огнем і сіркою,” то саме пояснення, котре Він дає і „погібелі.”

„Но,” — хто нібудь скаже, — „все це дуже алєгорічно.” Дуже добре, я не хочу входити у сварку за це на цей раз, но не забудьте, образи Божі малюють факти. Де котрі читають Біблію і знаходять місця, котрі їм не подобаються, кажуть, що це образи. Ви дуже милитесь, називаючи образом. Що таке образ? Бог не може бути брехуном і Його образи не прибільшують дійсности; у всякім разі, наведене місце го-

ворить ясно, що пекло є найстрашніші тілесні муки. Не забудьте і того, що у будучім життю ми не будемо істнувати як безтілесні духи. Теорія ся не є що инше як Платонова філософія, але не наука слова Божого. Біблія вчит нас, що в віку будучому викуплена душа має тіло, не таке тіло, як теперішнє, воно буде зовсім инше, відповідне до викупленої душі, котра живе у ньому. З другого боку, погибша душа також одягнеться в тіло, не то, у котрім вона тепер находиться, но відповідне погибшої душі, котра живе в ньому, і буде спільне з нею у всіх її муках. Навіть у теперешнім життю ми бачим, як гріх душі чинит видимими тілесні муки. Як много кругом нас теперь терплят тілесні муки, зроблені невидимим їх гріхом. Я раз одвідав шпиталь, де біля 1200 людей мучились в тілесних муках. Головний лікар сказав мені, що всі ці 1200 страдальців були доведені до цього положення одним особим гріхом. Приятелі мої, пекло — шпиталь де вже не перериваються муки і не гояться.

2. Хотя там істнує тілесне страдання, но це мала частичка пекла. Пекло є місце згадування і гризоти совісти. Пригадайте образ багатого в пеклі, намальований Христом, коли Авраам каже багатому: „спогадай“ (Лук. 16, 25). Небагато поніс з собою багач того, шо придбав на землі, но одно він поніс — він взяв зі собою память свою. Ви, котрі грішите і думаєте провести вічне житте в пеклі, нічого не понесете зі собою, з того чим орудуєте тепер, но одно ви возьмете с собою — вашу память. Ви, мужчини, будете згадувати женщин, котрих життя ви розбили і згубили, а ви, женщины, будете згадувати життя, котре стратили в забавах сьвіцких, коли ви могли б жити для Бога. Ви будете згадувати Христа, Которого відріклися, і ті нагоди, коли могли бути спасеними. Нема найгіршого мордування для чоловіка, як гризота від згадування, котре сьвідкує проти него. У мене в канцелярії були видадки, коли я бачив, як люди повні сили плакали як діти. Що ж сталось з ними? Згадування воскресли у них. Я був сьвідком того, як чоловік великого зросту впав на підлогу і з плачем валявся там. Що сталось з ним? Згадування воскресли. Часто, коли кінчиться зібрання, до мене скоро підходили люди з слухачів з білими лицами, стиснутими губами, з жахом, просили щоб вділити пару хвилин для бесіди. Що ж таке? Згадування набігли хвилию. Память піде з вами; память і совість, котрі не осягнувши спокою в теперешньому життю, чрез кров Христову, котра очищує нас від гріхів, ніколи не заспокояться. Пекло є місце, де люди будут переслідуватися згадуваннями і муками.

Раз Д. Муді попросив мене проїхатись з ним; проїхали ми трохи, він повернув в поле де було жито і, спинивши

коня, сказав: „Це є те місце, де все сталось!” — „Що сталось?” спитав я. „Хиба ви не памятаєте історії”, — відповів він, — „котру я вам розказав, коли ми були в Чикаго, і ви просили мене показати вам місце, де все то сталось. От, — продовжував він, де це було.” Д. Муді, коли ще був юнаком, робив на полі з пристариковатим робітником. А нараз робітник став і почав бити лопатою по камінню. Великі сльози капали по його лицю, він сказав: „Коли я був молодим, як ти, я покинув родичів своїх, і пішов блукати.” Дом стояв на горі, і Муді показав рукою на нього. „Коли я виходив з дому, мама дала мені Новий Завіт і сказала: „Син мій, шукай перш царства Божого та правди його; се ж усе додасться тобі.” „Я пішов у сусідній город, — продовжав він, — у неділю рано пішов я до церкви. Проповідник вийшов для казання слова Божого. Він говорив з євангелія Маттея 6 гол. 33 ст. Дивлячись просто на мене і вказуючи рукою, він говорив: „молодий чоловіче, шукай перш царства Божого та правди його; се ж усе додасться тобі.” Робітник продовжав свою бісиду: „Я вийшов з церкви, но у мене була вилка боротьба в душі, мені здавалось, що всі слова проповідника торкалися мене. Ні, я постановив, — я перше заведуся багатвом і поправлю своє життя, а потім стану віруючим.” Він говорив дальше: „Я роботи там не найшов і поїхав у друге місто; там дістав вже роботу. У мене був звичай кожної неділі ходити до церкви. Раз знов проповідник виступив на проповідь і казав на ст. 33, 6 голови від Маттея: „шукайте перш царства Божого та правди його; се ж усе додасться вам.” Уважайте, сказав робітник, мені здавалося, що проповідник просто показує на мене пальцем і каже: „молодий чоловіче, шукай перш царства Божого та правди його; се ж усе додасться тобі.” Я вийшов із церкви і пішов на цвинтарь і сів на гріб своєї мати. У серці була війна, що робити? Він скінчив помало свою бісиду і додав: „З того часу і по сей день Дух Божий покинув мене і я став зовсім байдужий про своє життя.”

„В той час, — додав Д. Муді — я цього не розумів. Я сам ще не був віруючим. Я поїхав в Бостон і там навернувся. Тоді я зрозумів цей випадок. Я написав до своєї матері, аби вона дала мені знати, що сталось з тим чоловіком, і вона відповіла так: „Двайт, він божевільний тепер.” Раз я відвідав ті місця і заїхав до того божевільного дому де був цей чоловік. Коли я підходив до него, він витріщив свої божевільні очі на мене, показуючи пальцем, проговорив: „молодий чоловіче, шукай перш царства Божого та правди його; се ж усе додасться тобі.” Тоді я не міг зробити нічого для него. Я знов поїхав в Бостон. Пройшов якийсь час, я знов вернувся до дому і спитав про того чоловіка. „Ах”, отвітила моя мати: „він у себе в дома тепер, але стан його

безнадійний.“ Я пішов до його дому і застав його, сидячим на стільці, — посивів як старий дід. Як скоро я появився, він показуючи на мене пальцем, проговорив: „Молодий чоловіче, шукай перш царства Божого та правди його; се ж усе додасть ся тобі.“ Згадування його переслідувало.

Приятелі, є дім божевільних вселенної, де люди будут переслідуватися згадуваннями, дім цей — пекло.

3. Окрім сего, пекло є місце невгамовних, лютих бажань. Спогадайте, що говорить нам Ісус про богача в пеклі. Богач каже: „Пішли Лазаря, нехай умочить кінець пальця свого в воду та прохолодить язик мій; бо я мучусь у полонні сьому“ (Лук. 16, 24). Яке нам пояснення дає тут? От яке: на той сьвіт ви заберете зі собою ще де що: ви понесете свої хотіння, на котрих ви будували своє життя у сему сьвіті; в пеклі будут існувати в великій мірі пекучі жадання і страсті, для котрих там не знайдеться задоволення. Ви, люди, котрі живете у гріхах і гонитеся за пихою сего сьвіта, до чого схиляється ваше життя? Ви розводете у ваших думках страсті і жадання, котрі панують над вами, а жадного на тім сьвіті не задоволите; куди ви хилитеся? Щасливий той, у которого мислі у сім сьвіті заняті горнім, а не догодою тілесних річей, котрих не можемо взяти на той сьвіт, куди ми йдемо. Бідна та людина, котра переповнена річами сего сьвіта.

4. Дальше, пекло є місце стиду. О, люті муки, нанесені стидом, розбивають життя чоловіка! В Америці у банку робив касиєр, котрий, хотів збогатіти: з цею думкою він став уживати фонди банкові, думаючи скоро їх вернути назад. Но підприємство, в котре він вклав скарб, збанкрутувало. Йому вдалося довго вести так книги, що ревізор не міг дослідити. Но все ж таки, прийшов день, коли ревізор замітив. Він призвав касиєра, і той мусів признатись у крадіжці. Його арештували, судили і посадили в тюрму. У нього була дуже гарна жінка, котра мала гарненьку дівчинку-дочку, як ангелик. Скоро після його арешту, маленька дівчинка вернула додому, расплакана. „Ах, мамо, — заголосила дівчинка, — я більше не піду до школи. Пошли туди по мої книжки!“ „Доню моя“, — відповіла мати, думаючи, що це лишень дитячі вередування, — „ти мусиш вернутись знов до школи.“ — „Ні, мамусю“ — продовжувала дівчинка, „я більше ніколи не піду, пошли за моїми книжками!“ „Що це сталось з тобою?“ спитала мати. „Одна з учительок сказала мені сьогодні, що мій отец злодій.“ О, який немилосердний удар! Мати, звичайно, зрозуміла, що дитині неможливо вертатись до школи. Нанесена їй рана була смертельна. Ніжна квіточка почала марніти. Прикликали лікаря, но все було марно. Дівчинка продовжала сохнути і,

наслідок, лягла в ліжку, лікар повинен був сказати матері: „Добродійко, я повинен признатись вам, що цей випадок не посилі мені лічити. Серце дівчинки не витримало цього удара. Ваша донька присуджена на смерть.“ Мати вийшла у кімнату до доньки і спитала: „Мила моя донечко, чи нема в тебе щось такого, що б я могла тобі зробити перше як ти вмреш?“ „Ах, так, мамочко! — сказала дівчинка — пошли за татом. Хай він прийде і знов положить свою головку на мою подушечку, де я лежу, як він перше це робив.“ Но хотіння дівчинки не могло збутись, бо її отец сидів за залізними кратами. Мати послала до голови міста, но той сказав: „я не в силі це діло виконати.“ Послали до головного начальника вязниці і цей так же відповів, що не має права на таке діло. Но серця многих людей до того були зворушені, що написали до головної палати і тільки тоді випустили отця під стражею до дому. Він прїїхав додому пізно у ночі і вийшов до кімнати. Лікар чекав його. „Совітую вам, — сказав лікар, — сьгодні піти до доньки і zobачити її; я боюсь, що вона не дожие до ранку.“ Отец підійшов до дверей кімнати доньки, відчинив їх. Дівчинка скоро обернулась. „Ах, татусю, — промовила вона, — я знала що це ви! Я знала що ви прийдете. Милый татусю, підійдіт ближе до мене і положіт вашу головку на мою подушечку в поруч з моєю головою, як ви бувало робили перше.“ Дужий чоловік склонив свою голову на подушку, і дівчинка ласково пригорнулась до нього і вмерла. Вмерла жертвою ганьби. Приятелі, — пекло місце зневаги, де всі будуть принижені.

5. Пекло є місце, де найгірша громада людей. Хочете познакомитись із громадою пекла? Почитайте Открит. 21, 8: „А боязким, і невірним, і огидним, і душегубцам, і блудникам, і чарівникам, і ідольским служителям, і всім ложникам часть їх в озері, палаючому огнем і сїркою, що єсть смерть друга.“ От яка громада пекла. „О, скаже хто-нибудь, коли багато образованих і знатних ідут туди.“ Може бути і так, но послушайте: чи багато треба для того, щоби найліпшому і найзнатнішому чоловіку попасти до такої громади? Ходімо в Чикаго. Я вас поведу у найнищі місця і покажу людей, котрі колись то були дохторами, присяжними повіренними, засідателями у конгресі, професорами, банкирами і навіть проповідниками, а тепер живут з блудниками, чарівниками поганими і бридкими. Як опинились вони там? Вони помало стали падати.

У 1864 р., коли Г. Маклелен був вибраний демократичною партією президентом Злучених Держав, мій отец був делегатом на з'їзд до Чикаго. Тоді ми жили в Н.-Йорку. Він нас, дітей, забрав з собою і залишив нас близько в ма-

лім містечку в Мачибгану, а сам поїхав на з'їзд, звідки вирнувшись назад за нами, поїхав з нами на схід. Поїзд був повний проводарями політичного руху. Доїхали до одного місця, де ми мусли пересісти на пароплав. Пароплав був повний проводарями демократичної партії, і ми мали політичне зібрання, котре тяглоь годинами. Один за другим виступали великі оратори, но межі всіма був один дуже гарний оратор. Коли він говорив, то всі як німі були од його мови, т. е. чарував всіх.

Минули роки з того часу. Один раз я вийшов на гуляння на беріг. Бачу, лежить на березі щось таке, покрите брудом, заспане і хропе, подібно свині. Коли я підійшов блище, я зобачив, що це чоловік, і ова! той самий чоловік, котрий в той вечір чарував всіх людей на пароплаві. Він впав. Він потім вмер в домі божевільних від уживання алкоголю і тютюну.

В час нашої сьвітової ярмарки, для витання гостей вибрали декілько пань. Одна, яка стояла близько пані П. Палмер, предсідателька жіночого комітету, чарувала своєю красою і бистрим умом.

Незадовго до мого відїзду з Чикаго, коли я збирався обїхати сьвіт, де котрі з моїх товаришів проповідуючи в закутках Чикаго, шукали людей, котрі були покинуті і котрім хотіли помогти, зустріли одну бідну женщину, запатлану і брудну як зьвір. Лице її було брудне, розпилехана, невмита, пів одягняна. Прі бесіді з нею виявилося, що вона є та пані, котра стояла коло пані П. Палмер в час сьвітової ярмарки. Вона впала так глибоко бо стала вживати кокаїну.
(Кінець буде).

„Ніхто не може служити двом панам“ (Мат. 6, 24).

Цей вірш св. євангелії оповідає нам сььогодні о двох людях цілком противного духа і успособлення. Кого би до них порівнати? Йосифа опікуна нашого Спасителя і Ирода ворога і гонителя нашого Господа. І нині суть люди подібні одні до Йосифа, другі до Ирода. Одні бо йдуть за голосом Божим і служат І. Христу вірно і витривало, другі улягают наказам диявола. Однак так цілком добрих як і цілком злих Християн на світі маємо небагато. Більша половина людей — то християне, котрі ділят своє серце на дві часті; з одного боку бажаят служити Христу, з другого сатані.

А чиж можемо заразом служити Богові і дияволу? Ні! Спаситель сам каже: „Ніхто не може служити двом панам...”

Кожний слуга оглядається при виборі праці на три головні річі. Передовсім довідується він котрий з панів ліпший, потім яку роботу буде виконувати, а прикінці яку платню отримає. І ми коли хочемо довідатися кому ліпше служити Богу чи сатані, розважмо сьогодні питання: хто з тих двох панів ліпший, яку роботу будемо мати і яку нагороду?

I.

Коли вже наша така доля, що жиючи на землі мусимо комусь служити, то пригляньмося тим двом панам, які нас до своєї служби запрошують. Один з них то Бог, всемогучий сотворитель і властитель усіх річей. Усе, що оглядаємо очима, від величавого безчисленними зірками засіяного неба, аж до зернятка піску; від великанського моря, аж до дрібної капочки роси, — усе то є ділом рук Божих і Божою власністю. Пророк Єремія, подивляючи ту нескінчену могутність Господа каже: „Ой, Господи Боже! Ти сотворив небо й землю великою силою Твоєю і простягнутою рукою твоєю: в Тебе нема нічого неможливого.” (Єрем. 32, 17). Коли так, то дійсно Бог — це правдивий Пан — могучий, багатий.

Однако не лише могучим Паном є Бог; Він є також Паном мудрим і милим. Усе гарне, миле і приємне, що бачиш на землі, є тільки слабим відблиском, є тінню красоти Божої. Яка велика мусить бути красота Бога, если ап. Павло, подивляючи тільки красоту сего світа, яко діло рук Божих, кличе з захопленням: „О, глибино багатства і премудрости і розуму Божого” (Рим. 11, 33).

Не лише могутним, не лише мудрим і милим Паном є Бог, але також добрим і щедрим Паном. Хто ж нам дав тіло і душу? Хто дав здоровля і життя? Хто обдарував нас таланами і силою? Хто запалив сонце, аби світило? Усе це учинив той щедрий Пан.

А коли чоловік согрішив, коли кинувся на дно погибели — хто витяг його з безодні? Хто видав Сина свого на муку і смерть, аби нас вибавити від вічного осудження? Ото знову той самий добрий Пан Господь. Чиж не варта служити такому Пану? Чи ж не має права Він від нас домагатися служби? Так є один Пан, можний і милий, добрий і щедрий.

Пригляньмося тепер другому. Имя його диявол, сатана, а спільники його називаються світ і тіло. Вони троє разом тримаються і до одного стрімлять.

Бог є Паном могучим, сатана є безсильним і то тільки може чинити, що Бог допустить. Бог є добрим Паном, а

сатана що доброго для нас учинив? Шкодив і шкодить без перерви, аби позбавити нас чесноти, спокою душі й благодати Божої.

II.

Слуга часто-густо для того до служби не вступає, бо боїться важкої праці. Він воліє меншу платню, аби мав легшу роботу. Розважмо, яку працю накладає на нас служба Божа, а яку служба диявола. Не скажемо того, що служба Божа так є легкою, що не вимагає ніякого труду. Та ж сам Ісус Христос вирязно говорить в св. євангелії: „Хто хоче йти за мною, нехай отречеть ся себе й візьме хрест свій, та й іде слідом за мною” (Марка 8, 34).

Однако не біймося, бо де є служба без праці?

Праця для Бога не перевищає сил наших. Бог є безмірно добрим Паном, то чиж міг би Він нам дати такі заповіді, які би ми не були в стані виконати?

Крім того з трьох боків приходить нам поміч в нашій праці: перше, сам Господь нам помагає; так як крила підносять птака з землі високо до неба, так благодать Божа на кождім кроці нас втирає, піддержує.

Далі осолоджує нам службу Божу приклад Ісуса Христа, котрий Сам більше працював і більше зносив, ніж від нас вимагає. Вкінці полегшує службу нашу Господеві то, що ми працюємо не виключно для хісна Пана, але і для нашого власного щастя.

Уяви собі, коли би який пан казав слугі своему садити щепи і прирік йому, що овочі з посаджених деревець будут його власністю — котрий би слуга не працював охочо? Так само чинить наш Господь. Він дає заповіді тільки для нашого добра, а заборонює тільки то, що могло би вийти на шкоду нашого тіла або душі. Чи гадаєте, що сатана в своїм царстві вимагає легшої праці? Навпаки його слуги більше трудяться, як слуги Божі!

Пригляньтесь напр. скупому, як він працює, аби узбрати трохи марного гроша. Ані хвильки немає спокою, найгірша непогода його не повстримає, найдальша дорога не відстрашить, скоро тільки зиск усміхається. Коли би Бог від того самого скуця вимогав тільки десятку частину тої праці, если б жадав регулярного відвідування богослужень і навіть в часи непогоди, або дальшої дороги, або іншої невигоди — напевно сказав би: „та жертва є за важка.” Але коли того вимагає диявол, тіло, або світ, тоді нічого не має важкого. Скільки ж людей марнують здоровля, сили, славу, час, майно в такій службі?

Дорогий брате, може й до тебе усміхається світ, може потягає до себе розкішне життя? Не є гріх мати, але гріх бути слугою того що ми маємо. Багацтво добра річ, коли

ми ним керуємо, але лютим ворогом нашим стає, коли тільки обертається в нашого пана.

III.

Розважмо при кінці нагороду, яку Бог дає своїм слугам і заплату, яку слуги диявола отримують від нього.

Коли би пан звернувшись до слуги, сказав: „Служи мені вірно якийсь час, а прийму тебе потім не за слугу, а за власну дитину і будеш вже відпочивати до кінця життя.” Котрий слуга не згодився би на таку службу? А ото Господь кладе нам ще корисніші умовини. Хто Богу служить вірно, тому Він за життя нагороджує службу — дає йому здоровля, щастя, спокій душі і совісти, внутрішнє задоволення, а по праці впроваджує його до свого небесного царства і каже: „Ви, други мої... вже більше не звувася слугами” (Йоана 15, 14-15).

Там садовить Бог своїх слуг побіч себе і напоює радощами. А та нагорода, ті радощі тривають не кілька місяців, не кілька літ, але тривають без кінця, так як Бог — на віки.

А тепер запитаймося, що офірує диявол своїм слугам? Це жебрак! Він небагато може дати! О заплаті по смерті або цілком мовчить, або говорить: „після смерти сон; хто знає чи то правда, що проповідується про позагробове життя?” Диявол обіцяє тільки дочасну нагороду. І яка ж це нагорода? Так як Спасителеві говорив на пущі: „Оце все дам тобі, коли, припавши, поклонишся мені” (Мат. 4, 9); так само і нам обіцяє. Що за облуда! Королівства світа не належат йому і він ними распоряджати не може. Гляньмо як дотримав обітницю своєму слугі Иродові? Вправді засідав Ирод на троні царства жидівського, однако щастя не зазнав до самої смерті. Хочете наочно переконатися, як тепер диявол додержує обітницю своїм слугам — придивіться розпустникові; йдучи за радою сатани, гуляє він, розкошує, аж в кінці прогуляє майно, знищить здоровля, стратить славу і загине в нужді. Або спогляньте на піяка. Якийсь час уживає він світа, провадить веселе життя, аж вкінці обдертий валяється по вулицях, жебрає у людей, щоб запитися на смерть. За коротку радість кидає його диявол у вічний плач. Так виглядає нагорода диявола. —

Пізнавши з повищого, якого пана, яку працю і яку нагороду будете мати, служачи Господу або служачи дияволу; нехай кожний з вас запитає самого себе: „Кому я служу?” Чи йду за волею Божою, чи за волею світа? Ёсли вам совість скаже, що ви від Бога відвернулися, а перейшли на бік Його ворогів, що ви перестали служити Ісусу Христу — о тоді чим скорше поєднайтеся в покорі з Богом, киньте ту небезпечну службу. Кличте з глибини

душі до Бога: „О, мій Боже! досить я вже наслужився світу і тілу; нічого я від них не зискав, крім горичі і розчаровання. Тепер я вже тобі віддаюся на службу вічну. Скріпляй мене.

„Один бо день у твою дворі лучший над тисяч де-не-будь.“ Пс. 84, 10.

С. Б.

К У Т О К м о л о д і

С О Н

Багато років назад певній людині снився чудний сон. Я не знаю, хто був цей чоловік, але його сон може бути пересторогою для нас. Йому снилося, начеб то він бачив сатану, який сидів у пеклі на троні в оточенні своїх підвласних злих духів, очікуючих його розпоряджень. Нагло з усї сатани почулося питання: „Хто піде на землю затрачувати душі?“

Один з духів першій з готовістю відповів: „Я піду.“ „Що ж ти їм скажеш?“ „Я скажу, що немає Бога.“ „Ні, з цього нічого не вийде“, сумно сказав сатана. Люди знають, що Бог є. Іноді вони перечать цьому перед іншими, але в глибині душі знають, що є Єдиний, перед лицем Якого вони стануть колись на страшнім суді. Часто люди стараються задушити в собі ці думки, але коли приходить хвороба, або смерть — не так легко це їм удасться. Ні, така річ не буде для них погібеллю!“

І знов запитав: „Хто піде на землю губити душі?“ „Я піду“ сказав інший. „Щож ти їм оповіш?“ „Я скажу що Бог є, але додаю, що Він такий святий, такий справедливий, а вони великі грішники, як же вони зможут прийти до Него?“

„І то не надасться“, сказав князь пекла. „Іх гріховність і пожене їх до Него. Крім того на землі є Біблія і вони читают про те, як Господь запрошує їх такими, якими вони є, великими грішниками і дає їм вічне життя. Мені потрібне щось ліпшого, штучнішого.“

Ще раз той чоловік у сні почув, як запитав сатана: „Хто піде на землю губити душі?“ Повсталала тиша. Нарешті вийшов наперед третій дух і сказав: „Я піду.“ „Чому ж ти будеш їх навчати?“ „Я їм скажу, почав дух поволі, що Бог є. Я заохочу їх слухати євангеліє, так часто, як тільки будет бажати. Я дозволю їм довідатися про любов Божу і про жертву єдиного Сина на хресті Голгофи за погібших грішників. Вони зможут свобідно читати про Сина

Божого, умершого за їх гріхи. Вони можуть слухати заклик: „Прийдіть.“ Я не буду чинити перешкод, аби вони не мали знати що спасення не набувається за гроші, або за добрі діла, а є дар Божий. Усе це вони можуть чути.

„Але як же ти їх думаєш погубити“, нетерпеливо перервав сатана? „Я їм скажу, що усе це правда, але (тут диявольська ненависть засвітилася в очах його), що вони ще мають досить часу, аби подумати над цим усім і прийняти Бога.“ Гучні оплески потрясли пеклом. „Іди“, сказав сатана — „ти будеш мати велике поводження.“ І сьогодні ця згубна думка шепчеться на вухо тисячам людей.

Чи то тільки сон? Безумовно ні. Ще задовго ніж чоловік, якому це снилося народився на світ, це питання як губити душі і як погубити твою душу були пляновані в пеклі. І коли ти почув вість про спасення і заклик до неба, чи не говорив тобі ворог душі твоєї „ще час; почекай.“ Зрозумій, життя вічне пропонується тобі сьогодні, а не завтра.

З праці на ниві Божій

ВЕЛИКІ ЖНИВА

Торжество св. хрещення в с. Грибовичах. — В суботу 13 липня почали з'їзжатися бр. бр. Перетятко, Білінський, Кубрин, Домашовець, аби прийняти уділ в так великім святі.

Іспит, який затягнувся до 3 год. ночі, скінчився прийняттям 13 душ, які Господь покликав до своєї церкви. Скоро перейшли реште годин до рана, а вранці о год. 10 розпочалося богослуження. Служили словом Божим згадані брати. Після чого по малій обідній перерві удалися усі за гору, аби виконати св. акт.

Маленький потік. Кандидати очікують, бр. Перетятко вже готовий. Вельми зворушені величністю хвилі усі присутні, особливо старенькі бабуні-кандидатки і один брат бувший фокусник — магік. Магія пішла геть — сьогодні він дитя Боже. Після промови бр. бр. Кубрина і Перетятка на темат хрещення, остатний вступив до води, а до него по черзі 13 душ омитих кровію Христа в білих одежах. Небо відчинилося, сонечко ласкавенько засяло, зелень навколо, гори і ліси здавалося радувалися, що Господь чинить таку велику ласку для людей. В тиши повітря носився промінь любови Божої — і як тоді над Йорданом відчували мив серцях наших любий, солодкий голос Божий: „То є син мій любий“...

Остатнім мав слово пишучий ці стрічки, після чого усі понад 75 осіб через левади удалися зі співом і радістю до дому зібрань. Там знов почалося богослуження, на яким обходили переломлення хліба, пригадуючи терпіння і смерть нашого Спаса Ісуса Христа. Увечір розійшлися усі по хатах, дякуючи Господу за так радісно в повній ласці Божій пережитий день. В понеділок повернули кожен до свого обов'язку, до праці. Спомини про Грибовичи і урочистість хрещення надовго залишаться в душі. А рівнож бажання молитися за нові душі аби їх Господь благословив на цих чудових шляхах, які обрали, йдучи у слід за Христом.

с. Київець. Хрещення. Минуло біля 5 днів від урочистости в Грибовичах, як Господь знов нову радість приготував у Своїм пляні, посилаючи хрещення в Київцеві дня 19 серпня на Спаса. З'їхалися з усіх кінців гості: з Забрія, Львова, Грибович, Миколаїва. Сила людей, велика радість. День випав гарний — Дністер замінив нам Йордан. Бр. бр. Перетятко, Олишко і Білінський служили словом Божим — після чого о год. 12—1 удалися з кандидатами до ріки. Треба було досить широкий простір перейти по мілкій воді. Отже усі — геть чоботи, черевики і босо до мети — Дністра. Стоїмо нарешті між лозами на березі. Три особи, одна сестра і два брати в білих одежах в центрі великого тлуму віруючих і гостей. Зближаються урочисті хвили: бр. Перетятко у воді — звучить питання: „Сестро, чи віруєш що Ісус Христос є твоїм особистим Спасителем? Чи віриш, що тобі прощено гріхи?” „Вірю” — брінить повна зворушення в голосі відповідь. О, що за великі незабутні хвили!

Після св. хрещення удалисьмося до бр. Папуги, де посилювалися обідом, а після на богослуження. Ціле торжество мало велике значіння маніфестаційне — отже у першій мірі для самого села Київця, де починається тепер велике пробудження, як рівнож і для сусідного м. Миколаїва, звідкіля прибули гості трома фірами, серед яких було багато приближених і симпатиків. Важко було на серцю, коли мусила прощатися. Багато братів і сестер — гостей на чолі з бр. Олишко залишилися до неділі, а у неділю рано усі разом завітали до нас до Миколаїва. Ту хоч усі були ще під впливом побиття вікон бр. Білінському, однако радість в Ісусі Христі переважила над усім. Неділя була великим торжеством. Хор з гостей в числі 16 осіб під керовництвом бр. Махніцького з с. Грибович веселив серця співами.

Дав би Господь, аби багато душ прийшло до Христа в тім новім місці нашої праці, де в початках вже відчувається протидіяльність сатани і слуг його. Першою зброєю в руках його — це палиця і камінь. От же, коли так торжественне урочисте зібрання відбувалося в с. Грибовичах дн. 14,

в Миколасві вибивалися темною силою вікна. Чотире каміня, вагою 2-3 кл. застано в помешканню; два на ліжкові, коли з женою ми вернули домів. Дяка Богові що і в тім Він стеріг нас. Звичайно виїзжаю сам, а тим разом поїхали удвох. От же помешкання було порожне. Князь тми боїтья про свою владу над бідним людом; бачить, що його царству приходить кінець — от же старим системом — як немає інквізиції і стоса — є каміння. „Бий їх, бо вони не так вірят, як ми.“ Слава Богові, що в тім подає нам досвідчення. Воно зміцнило вже богатьох слабеньких.

Комітет Звязку молоді.

Правда з нами, Господь з нами. З світлою надією споглядаємо уперед, бо відчуваємо, що велике діло буде там, де починається каміннями. „Чим гірше, тим ліпше.“

Молімся за наш край і за нашу працю. Господь нам поможе і николи не опустить вибраних своїх.

С. Б.

Радість в Карпатах

„Я, я сам — утішитель ваш.“ Ісаїї 51, 12.

В днях 24, 25 і 26 липня б. р. переживали громади віруючих в Карпатах велику радість в Господі. Причиною

цеї радості було прибуттє до нас двох братів: В. Перетятко і І. Підгорецького. Ці брати приїхали зі Львова дня 24 рано до Войtkови, де зробили одно зібрання, повне радощів і благословення Божого. Потім відправились пішки через високу гору до Середниці де повна хата зібраних дітей Божих на них очікувала. Тут затрималисьмося через одну добу. Праці малисьмо так багато, що не було часу і відпочивати.

Дня 25 відбувся шлюб молодої пари, в домі бр. С. Фіса. Радість велика і благословіння Боже було над нами. Слухачів слова Божого на наших зібранях в Середниці було так багато, що бракло мїсьця для них в хатї і на подвіррю. Браття і сестри зі шістьох сіл були присутні з нами, і всі славили Господа в духу і правді.

Цїле вінчання відбулося після слова Божого, у великій радості і святому спокою в тверезості. Це весїлле можна б порівнати з весїллем в Канї Галилейській, про яке говорить єв. Йоан. 2, 1-10. По укінченню ще того дня відїхалисьмо до Станькови. Там малисьмо ще одно гостинне зібрання у брата, котрий того дня одружився. Голоси труб і духовних пісень наповнювали хату, побільшуючи нашу радість в Господі. Після пішлисьмо на короткий відпочинок.

Дня 26, бадалисьмо кандидатів зголошених до св. хрещення, з котрих 13 зістало принятих. По короткій молитві удалися недалеко до невеликої ріки, де зійшлося небагато людей побачити св. хрещення. Коло води стояла громадка вірних, а при них 13 душ набїло убраних, готових чинити всяку правду. Перед хрещенням бр. І. Підгорецький виголосив промову на темат: Мат. 3, 13-17 і бр. В. Перетятко на темат: Рим. 6, 1-8. Після цього 13 осіб в білих одежах стали на берегу ріки і визнали горячими серцями перед многими сьвідками свою віру в Ісуса Христа яко свого особистого Спасителя і шлюбовали вірну службу Богу аж до смерти, а потім вступовали по черзі до води, де бр. Перетятко хрестив їх в ім'я Отця і Сина й Духа Сьвятого, занураючи їх до води по приміру Христа і Його насьлідників.

Після цього повернули ми від ріки до дому бр. Барни і там обходилисьмо з новопринятими членами церкви Христової, вечерю Господню, припоминаючи собі тяжку смерть на хресті Господа нашого Ісуса Христа. Серця наші горїли подякою Богові за те, що Він учинив для нас.

По укінченню цього торжества бр. Перетятко попросався з нами усїма, стискаючи наші руки в братерській любові і відїхав в дальшу подорож і працю місійну. Бр. Підгорецький лишився ще з нами на пару дн'в, а вірні браття і сестри розїшлися з radoщами і зі спокоєм сьвятим в ду-

шах до свої^х домів. Так Господь благословить і утішає усіх своїх дітей.

Ю. Кубрин

Що чувати в Миколаєві? 1927р

Від двох місяців тільки ту перебуваю, але подій вже перейшло перед очима стільки, що цілу книгу написати можна. Слово Боже засіяли ту бр. бр. Безушко і Папуга з Київця.

В останні часи перебував бр. Олишко. Господь пригнався до їх праці, бо маємо вже декілька душ, які прийняли до серця Боже насіння.

Не так давно і мене Господь привів сюди. І що ж побачив тут? Велике і чудове явище! Як і 2000 літ узад Господь у перше появився в людським тілі пастухам в Ветлеємі так і ту в Миколаєві — пастушкам уділилася Його свята сила і мудрість. Отже чудові гори лунають від співу, але якого? Не світських пісень, але Божих. Пастушки не кленуть, не б'ються, не сваряться, а маючи в руках „Пісні Паломника” разом з пташками співають на славу Божу. „Край рідний”, „Вже нове небо і землю” і інші пісні виходять з молодих сердець й йдуть до Бога. Це є чудове і гарне діло.

Але разом з тим почалися переслідування родин, дітей і усіх хто переступає поріг тої... бідненької хати, де відбуваються зібрання. Найбільша ж злість противника правди Божої була скерована проти тої особи, яка про се пише: В тиші Миколаєвських гір і лісів гадав укінчити укр. співанник, більше ще писати до духовних часописів нашого напрямку, та де — палиці б'ють по паркані, на вулиці крики до пізної ночі, погорожки побити вікна, (тепер вже діпали свого), розвалити голову і т. д. Одним словом пекло. А я гадаю собі: „це ще нічого, в Забірю, в Озерянці, в Молодятині було ще гірше.” Тому спокійно працюймо далі, а Господь відверне сам усяку небезпеку. Прихильних до слова Божого є багато. Очі людей відчинені на усе, сподіваємося, що вневдовзі вони нарешті узрят світло і залишат темряву.

Братів і сестер, приятелів і приятельок просимо молитися за нашу нову працю в Миколаєві; аби вона принесла пожадані овочі для слави Божої.

С. Б.

Брат Пилипчук з Філядельфії пише до нас:

Усім співробітникам нашого часопису упокій від Господа Спаса нашого Ісуса Христа. Бажаю і я пару слів написати до вас, браття во Христі і виявити вам вдячність свою за наш духовний часопис. Багато віруючих виявляють свою радість з того, що „П. П.“ приносить чисту духовну їжу для душі. Я очікую його як сонця з-за хмар після бурі. І коли прийде, то перчитаю раз, потім другий і третій. Шкода, що так довго треба чекати на него. Дав би Господь, аби він хоч два рази на місяць виходив і приносив ту благу вісточку про поширення праці у нас в Галичині. У нас в Філядельфії, слава Богу, робота духовна йде вперед. Брати працюють для слави Божої і для спасення грішників. Місяць тому ми відкрили зібрання на укр. мові. Було дуже багато слухачів-українців. Брат Бартків з Честер приїжджає і помагає нам будувати церков живу в нашій місті. У нас дуже важко переконати кого аби прийшов на зібрання. Усі летять за вигодами, самоходами, а слухати слово Боже годі — немає нікого. Тут в Америці коли люди наїдяться м'яса, а гроші маю в кишені, чого ж їм бракує? Так більшість міркує. І ні віщо не хотять вірити. Але ми не покладаючи рук мусимо оповідати їм про Христа умершого за них.

Нехай Вас, браття, Господь благословить, дасть вам мудрости в провадженню вашого діла.

Благодать Господа Ісуса Христа і любов Божа і присутність Св. Духа нехай буде з усіма вами.

Ваш брат в Христі Ісусі І. Пилипчук

Будемо молитися за розвиток і благословіння Боже для нової місцевости, де почалося голосити ся слово Боже в укр. мові. Молімся за Філядельфію. Ред.

Кожен може, а навіть повинен бути співробітником в видавництві „Післанця Правди“. Для сього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось таке, щоби потішило й зміцнило багатьох віруючих читачів нашого часопису. Потім надіслати на слідуочу адресу:
Szymon Biliński, Mikołajów nad Dniestrem.

Всяку кореспонденцію, що торкається „Післанця Правди“ як рівнож і передплату просимо керувати на слідуочу адресу: **Szymon Biliński, m. Mikołajów nad Dniestrem.**

Redaktor i wydawca **W. Gutsze.**

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 10

Жовтень 1927 року

Рік 1

Пекло

Правдивість його існування, що це за місце і як його уникнути.

Проповідь Р. А. Торей. — Перевів Ф. К. Юзва.

(Кінець)

6. Декотрі кажуть, що старо-грецьке слово „aionios” в перекладі „вічний”, зовсім не має цього значіння, но, кажучи це, вони або ніколи не старалися дійти до того, про що кажуть, — або кажуть явну брехню. Цілком правдиво, що воно не завше таки означає безмірність. Треба міркувати що значить це слово, девитись на звязок, який воно має в бесіді. В Мат. 25, 46, ми читаємо так: „і пійдуть сі на вічні муки, а праведні на життє вічне”, і коли у першому випадку воно вживається в розуміню без кінця, то, по всім правам толковання, воно мусить мати те саме значення і в другим разі.

Істнує ще грецьке слово, eis tous aionous ton aionon (по віки вічні), 20 раз ми находимо в Біблії, 8 раз відноситься до існування Бога і продовження Його царства, один раз до продовження блаженства праведних, а в послідних випадках торкається до кари зьвіра, ложного пророка і непокаяних. — Приятелі, я вивчив всю Біблію, хотів найти у ній хоть промінь надії о мертвих не покаяних людей, хоть просьвіток того, що ми могли б назвати промінь надії! При розглядані і виясненню місць Біблії, по всім правам законів вияснення, після довгих років, я не найшов, що ненаверненим дається яка небудь надія. Я знакомий із місцями, на котрі люди вповають, но ні одно з них не оправдує їх розуміння, коли розібрати їх річ, коли звязати з другими місцями, з которими вони звязані, а не старатись їх приладити до своєї теорії. Новий Завіт не дає ані одного проміння надії для тих, котрі вмирають без Христа. Той, хто пробує це твердити, робить то, чого сам Бог не зробив. „По вічні віки” — чується невимовкаючий голос бурливого огняного моря. От яке пекло, місце тілесник мук, місце мук

совісті, місце злої громади, місце ганьби, місце, де нема ніякої надії.

III. Як нам його уникнути.

Відповідь на це можна дати в двох словах. Спаситися од пекла можна лишень одною дорогою — прийняти Ісуса Христа за особистого Спасителя, признати Його своїм Господом і Вчителем, відкрито визнати Його перед світом і життєм служити Йому. Біблія цілком ясно говорить що до цього питання. Загляньте до Д. Апост. 4, 12: „Нема ні в кому другому спасення, бо й нема иншого імя під небом, даного людям, щоб ним спастись нам.” Йоан. 3, 36: „Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто не вірує Синові, не бачити ме життя, а гнів Божій пробуває на йому.” Мат. 10, 32-33. „От же всякий, хто мене визнавати ме перед людьми, того й я визнавати му перед Отцем моїм, що на небі. А хто відречеть ся мене перед людьми, того й я відречусь перед Отцем моїм, що на небі.” 2 Солун. 1, 7-9: „А вам горючим, одраду з нами в одкриттю Господа Ісуса з неба з ангелами сили, в огні поломяному даючи відомщенне тим, що не знають Бога і не корять ся благовістю Господа нашого Ісуса Христа. Вони приймуть муку, погибель вічну від лица Господнього і від слави потуги Його.“

Все питання доходить до того; чи приймете ви Христа сьогодні? Приятелі, пекло дуже страшне, щоб на один рік попасти туди; дуже страшне, щоб на один місяць попасти туди; дуже страшне, щоб на один тиждень попасти туди; дуже страшне, щоб на один день попасти туди. Доля усеї вашої і моєї вічності може рішитись в одній добі.

Дуже небезпечно відкладати це навіть на одну годину, небезпечно відкладати до кінця моєї проповіді. Прийміте Христа тепер. Я знаю, що де котрі з вас кажуть, або що нашептє вам (діявол) сатана. Він каже: „Не будь страхуном: вони хочуть тебе страхом присилувати покаятись.” Почуйте. Хиба це лякливість бути направленим розумним страхом? Хиба це заслуга кидатись у небезпеку без потреби? Уявім собі що ви йдете і бачите що хата горить. На верхнім поверху коло вікна сидить чоловік і читає книжку. Ви бачите всю його небезпеку і кричите йому: „Утікай, спасайся, дім горит.” Скоро цей чоловік виглядає через вікно і кричить вам: „я не страхун, ви не злякасте мене.“ Що він робит із себе, героя чи навіженого?

Один раз вечером я йшов до своїх родичів. Тепер вони на небі. Зійшовши з потягу, я пішов по залізничнім шляху, незамітивши що за мною йшов потяг дуже скоро. Чоловік, котрий був близько мене, крикнув: „Пан Торей, поїзд біжить, зверніт на бік!” Я не крикнув йому: я не страхун, ви не злякасте мене! Я не був таким дурнем. Я зійшов

з дороги, а щоб був не послухав, то не був би ту і не говорив б вам цієї історії. Приятелі, ви стоїте на подібній дорозі, на цій дорозі, неподалеку я чую грім і шум скорого ідучого гніва Божого, я кричу до вас: „Зверніте з дороги! Прийміте Христа сьогодні! Прийміте Його, не чекайте; а коли ви цього не зробите, то не героя ви покажете з себе, а навіженого.”

Т.

Шануймо час

„Як же прийде пан винограднику, то що зробить він виноградарям тим? Кажуть вони до Него: лютих люто погубить їх.“ Мат. 21, 40-41.

В нинішній євангелії оповідає нам Ісус Христос притчу о певнім господарю, котрий заложив винницю і, заосмотривши її у все потрібне, віддав робітникам, аби нею управляли. Коли зближився час плодів, господар вислав до тих робітників своїх слуг, щоби відібрали від них плоди їх праці. Тимчасом робітники не лише не виповнили бажання свого господаря, але ще зневажили слуг, а декотрих побили. Других слуг спіткав такий самий льос. Тоді господар посилав до них сина свого, думаючи, що опам'ятаються. Однак що сталося? Ото робітники і сина свого господаря не настрашилися, але випровадили його з винниці і убили. Ісус Христос, оповівши ту притчу, запитав жидів: „Як же прийде пан винограднику, то що зробить він виноградарям тим?” А вони відповіли: „лютих люто погубить їх.” Що ж означає та винниця в притчі Христовій? Вона означає наше туземне життя. Як довго живемо на землі, є робітниками Господа Бога, того небесного господаря, маємо працювати для нашого спасення. Однак, горе нам, если мине час нашого життя без нашої поправки, тоді бо сповниться на нас той страшний суд: „лютих люто погубить Він.” Що ж маємо чинити, аби уникнути такого страшного льосу?

Ото ж маємо добре користати з часу нашого туземного життя, бо час є дорогоцінний, короткий і непевний, а раз страчений вже більше відзисканим бути не може. Важні то правди і заслуговують на те, щоби ми ними цілою душею перенялися.

І.

Час нашого життя туземного є найдорожшим і найбільшим даром, якого нам Господь Бог уділити може. Час вигравася, або програє на віки! Час вічно чоловіка ущасливить, або у вічній погрузить розпуці!

Гляньмо на рільника, коли сонце весняне засвітить над землею і надійде час засіву, як же пильно береться він до праці, щоби з часу скористати; як рано встає, як цінить кожну хвилику! Гляньте на купця, котрий знає, що в певнім часі може продати корисно свій товар, з яким поспіхом біжить на торг, як усильно пораяється, запобігає, трудиться, щоби не стратити тої доброї спосібности заробку. І що ж тих людей чинить такими запобігливими? Що каже їм нераз забути про потреби відпочинку для тіла? Ото надія зиску, ото та гадка розсудна, що не користати з часу — то значть зістати без хліба.

Скажім же, чи не більше має цінити час життя християнин? Чи не з більшим запалом має братися до праці для своєї душі, коли знає, що тут іде вже не про хліб дочасний, не о зиски переминаючі, але о життя вічне, о зиски вічного щастя.

Спитаймося самих себе, як же ми користаємо з часу нашого життя? Чи цінимо той скарб як належить? Чи працюємо над спасенням своєї душі, чи чинимо добре ближнім нашим? Римський цісарь Тит, хоч і був обтяжений великими працями державними, але коли якого дня нічого доброго не учинив — жалював того і кричав: „День я стратив!“ Кличмо і ми так кожний день, коли не ужиємо його для Бога, для душі нашої, і одразу постановім инакше цінити вартість дорогоцінного часу життя нашого.

II.

Час нашого туземного життя є короткий, а при тім дуже непевний, кожда бо хвиля може його нагло, несподівано перервати, а перервати на віки. Св. Письмо порівнує наше життя туземне з цвітом, котрий скоро відцвіте (Іов 14, 1-2), з тінею, котра скоро переходить, з парою, котра показується на хвилику, а потім гине. (Яков 4, 14). І дійсно так є! Подивімся на наше життя — чи гріб не стоїть у самих дверей життя чоловіка? Чи не два тільки кроки від колиски до домовини? Чи смерть не спадає на нас нагло, несподівано як злодій, після порівнання самого Спасителя? Тут чоловік повний життя, тут цвіте молодістю і здоров'єм, тут кидається у вир праці, обчисляє зиски і снує золоті надії на будучність — але в одній хвилі, як би дмухнув на свічку, гасне то усе і западає в тишу гробову.

Тільки одну новину чути на світі: той умер, той утопився, инший упав при роботі. Такий то короткий і непевний час нашого життя; ніхто не знає з нас, чи дожіє до вечіра. Чи мислимо ми над тим? Один проповідник оповідав о певній 80-літній старушці, котра була дуже побожна і завше приходила до поблизького місточка на зібрання.

Нераз слота і болото, в зимі мороз, вітер, завіруха, сніг,

ще темно, а бабуня спішить на проповідь. Коли раз так прийшла у велику завіруху до дому зібрань спитав її хтось: „Для чого, бабуню, встаєте так рано і на так прикрий час ідете?“ А вона відповіла: „Спішно мені, мій дорогесенький, спішно мені дуже, бо для мене час короткий; хочу о 8 годині бути на зібранню, бо не знаю, чи доживу до 9-ої години?“ Що ж то за мудрі слова тої побожної старушки! Яка в них наука для усіх нас! „Спішно мені!“ — так повинен говорити кожен з нас, бо короткий час життя нашого, непевна година нашої смерті. Коли б хто нам сказав: дам тобі стільки поля, скільки ти за день обійдеш! Що ж, чи сказали би ми тоді: „сьогодні я не маю охоти?“ Чи вибрав би ся ти пізно? чи йшов би ліново? О, ні! Ти вже раненько вийшов би з хати, не мислячи навіть о відпочинку і їдженю, о забавах і інших працях, ти спішив би як найбільше скористати з того щасливого дня і посісти як найбільше обіцяного поля. А ото Бог говорить: даю тобі хвилю життя, хвилю коротку і непевну; чи багато ми в тій хвилі уйдем па дорозі чесноти; єсли нічого не уйдеш, будеш нещасливий на віки.

О, знаймо, що так чинючи, що живучи в лінивстві духовнім, відкладаючи думку о спасінню з дня на день, допускаємося страшного самовбивства, вбивства власної душі, бо час страчений тепер, вже ніколи відзисканим бути не може.

III.

Час туземного життя минає не лише скоро, але також безповоротно. Чай той — то бистра ріка, котра пливе скоро вперед, но назад не вертає; і легше небо і землю рушити з місця, як відзискати минувший час. Хочемо о тім пересвідчити, то ходім до умираючого грішника і спитаймо його, чого він собі в тій остатній хвилі життя найбільше бажає, він нам скаже: часу собі бажаю, хоть би хвиль кілька жити хочу, що б я міг примиритися з Богом. О, як мені жаль моїх літ на гріхах страчених! Єсли би мені Бог дарував здоров'є і продовжив життя, знав б я тоді, як користати з часу. Так то плачуть і нарікают умираючі грішники, — але усе надармо, час дорогий пропав для них безповоротно.

Ісус Христос є прикладом для нас в богоугоднім життю своїм і в добрім уживанню часу на цім світі. Ото наш Спаситель так відзивається: „Мені треба робити діла Пославшого мене, поки дня: прийде ніч; тоді ніхто не зможе робити. (Іоан. 9, 4). В тих словах Христа лежить Його завізвання до нас, щоби ми подібно Йому творили добре поки день, т. є. поки живемо. Кого з нас вони не опам'ятают і не будят зі сна гріховного? О, не одному з нас минуло вже половина життя, вже волося побіліло

на голові, а серце його лежить відлогом, кроку не поступив па дорозі до неба, і здається як би він мислив, що на тім світі буде жив вічно, що його не очікує суд Божий. Такий нещасний нехай хоть нині опам'ятається і пічне користати з дорогоцінного часу свого життя, доки смерть не перерве нитки його життя.

Запишім собі усі глибоко в серцях наших ті великі і страшні правди, що час нашого туземного життя є дуже дорогоцінний, бо в нім можемо собі заробити небо; що той час раз страчений, вже ніколи більше відзисканим бути не може. Не наслідуймо злих і зухвалих робітників в нинішнім св. Євангелію, щоби не статися учасниками їх страшної кари і погібелі, але будьмо завсігди добрими, пильними і вірними робітниками і слугами Божими, уміючими користати з часу туземного життя, а дочикаємося колись того, що Бог скаже до кожного з нас: „Гаразд, слуго добрий і вірний; у малому був єси вірен, над многим поставлю тебе. Увійди в радощі пана твого.” Мат. 25, 21.

Що є молитва?

Аби ліпше і ясніше пізнавати самого себе, т. є., хто я, або що таке є людина — один маємо засіб — це молитва. Християнська молитва є подвійна; одна з них вияснює людині його становище в світі; то є молитва тимчасова, така, яка йде за кожним його чином, контролює його, представляє його на суд Божий, коли людина питає Бога: Боже, скажи мені, хто я? Така молитва називається молитвою самотною. Вона дуже дорогоцінна. Вона уявляє людині її стан і тільки в ті хвилини виконується поступ людини вперед і до гори, т. є. ближче до Бога. Вище, т. зн. перехід з нижчої сходки життя на вищу, з життя світа до життя Духа і Правди.

Молитва є необхідний засіб побожності для душі людини, так як віддих для тіла. Хто не молиться, той не є християнином, так як і той, хто молиться інстинктивно. Молитися потрібно, молитва є для нас як лікарство для хорого, як дощ для рослин, як матірня потіха для дитини, як мудра рада для немудрого. Христос сам молився через ціле своє життя. Він вів бесіду зі своїм Отцем Небесним. І для нас лишив добрий приклад. Чи то перед початком місійної праці, чи коли Він був утомлений після денної праці — шукав покріплення в молитві. Безцільно Він ніколи не молився. Навпаки — Він суворо ганив тих, котрі молились на вітер. „Так і ви зверху являєтесь людям праведні, в середині ж

повні лицемірства та беззаконня." Мат. 23, 28; „Горе вам проводарі сліпі." Мат. 23, 16-19.

Рано вранці перед початком праці Христос молився: Марка 1, 35. Уночі після важкої денної праці Він молився. Луки 5, 16. Часом і цілими ночами молився. Лук. 6, 12. За ніч перед розп'яттям молився, Йоана 17, 26. В Гетсиманії молився за ворогів своїх, Луки 23, 34.

Друга молитва це стала — постійна: Це є боротьба з гріхами на дорозі до нового життя. Мусите народитися звиш. Йоан. 3, 7. Инакше не можете увійсти в царство Боже, т. є. родитися від Духа. Я розумію так, що людина мусить родитися звиш, т. є. звільнитися від гріха, від грішного життя, до життя правдивого, духовного. Для цього потрібно є молитва постійна, тому що в сталій молитві чоловік чується міцним, призиваючи імя невидимого Бога. І сила Бога перемагає в людині гріх, чинить його вільним. Пізнайте правду, а вона вас висвободить.

Один з бувших віруючих сказав: „Я багато разів читав слова в Євангелії о тім, що правда зможе учинити нас вільними, т. є. спасти від гріха. Я молився, аби не грішити, але в минулім тижневі я вкрав гвозді з фабрики, де працюю. В дюравім відрі не має місця для води, написано: „Чоловікові неможливо, а Богові усе можливо." Не в силі людина вирватися з гріхів, які набралися на протязі багатьох років. Чоловік підданий гріху. Тут і потрібна смерть для гріха, тут треба відтяти руку і вилупити око, які зпокушують до гріха. І треба чинити це кожен день, кожду годину і хвилию. А щоб бути здібним до цього, належить завше молитися. Молитва християнина це є його віддих, таємнича стежка, яка провадить його до притулку, очі його до неба. Вона є моток, яким християнин побіждає ворогів.

„Нехай прийде царство Твоє."

І. П. Сорокин

Божий виноградник

„І будеш ти, мов сад, підсичуваний водою, й мов криничина, що в неї вода ніколи не зсякає." Ісаїї 58, 11.

Підсичуваний водою і гарно обгороджений сад перестає одну з приємних красот на землі. Там цвітуть різного рода пахучі цвіткі, зріють овочі, приманюючі взір і усолоджуючі смак.

Но для Божого взора є більше приманююча краса духовного садку — серця, яке цілком віддане Йому і пре-

крашене дарами Святого Духа. Бог, по Своїй великій милості бажає, щоби кожне серце було Його садочком і щоби вся молодь християнська як Едемський сад питалась Його славною присутністю.

Коли я гляжу на овочеві дерева, як вони обвішені плодами для свого господаря і склонились аж до землі, як вітки на вкруги прикрашують своїми пахучими цвітами цілий сад, тоді стає мені перед очі та прегарна красота християнської молоді. Їх серця склонились плодами покори, а молоденький вік прикрашає їх молоденьке життя цвітами здібности до співу, охоти до праці на ниві Божій і побіди над гріхом.

I. Якую перемену робить сад під собою.

Той ґрунт, котрий тепер знаходиться під садом, колись був пустим місцем, наповненим каміннями і будяками.

Таке і природне серце. Каміння і будяки наповняють його. Тими каміннями і будяками є:

Непокірність. Самообман. Самодовольство. Байдужність. Шукання слави. Невдячність. Невірність. Нечестивість. Нерозкаянність. Самолюбство. Лукавство. Гордість. Зависть. Своя воля.

Ті всі лихі чувства в серці подібні камінням і будякам на тим ґрунті, перед тим нім він обернувся в сад.

II. Як облоговий ґрунт обертається в сад.

Прийшов властитель облога і сказав: „Я бажав бим мати тут сад.“ І став працювати. Так і Господь наш небесный Отець глянув з жалем на нашу гріховність і нечистоту і сказав: „О, бажав бим Я зробити гарний садочок в тих грішних, запущених і закамєнілих серцях!“ Він післав Своїх ангелів і пророків звістити нам о Своїй великій любові; і на кінець віддав Свого єдинородного Сина, щоби викупити нас від гріхів і покорити Йому наші серця, щоби Він міг обогатити і украсити їх для Свого мешкання і вічного блаженства.

III. Як був приготовлений облоговий ґрунт.

Високу траву прийшлося скосити, каміння всі вибрати і викинути геть, будяки виполоти, а землю розорати. І яка сталася перемена!

Так і для того, щоби наші серця були готові стати Божим садочком, внутрі нас мусить перейти велика перемена. Така велика, що тільки Бог може учинити її. Господь наш Ісус Христос мав її на ціли, коли говорив до Нікодима: „Істинно, істинно, говорю тобі: Коли хто не народиться звиш, не може видіти царства Божого“ Йоан. 3, 3. Та перемена переводиться в нас Духом Святим, і переходить тогді, коли ми віримо в Господа Ісуса, як нашого Спасителя.

Тоді сповняється обітниця: „І викину камяне серце з вашого тіла, а дам вам серце м'ясне.“ Езек. 36, 26. Так приготує Бог наше серце, щоби воно стало Його садочком.

IV. Як робиться сад.

По кошенню, вибиранню каміння і будяків і розоранню землі наступає сівба і садження. Господар сіє насіння і садить цвіти і овочеві дерева, тоді облогова земля стається садом. Так Дух Святий сіє в нашій серці слова Божої правди. Він відкриває нам любов, діло і славу Христа, відкриває мудрість Святого Письма і сіє в нас дари благодати, котрі украшають наш духовний садочок, садочок нашого серця.

V. Як стається сад гарним і плідним.

Над тим працюють: життя в насіню, благодать в росі і в дощі, сонішне світло і повітря. Ті чотири в союзі з землею приносять красоту і плід.

Так і в духовній садочку. Дух Святий зходить як дощ на скошену траву, а любов Ісуса в нашій серці, як соняшне світло з неба. Що соняшне світло для овочевих деревець і для цвітів, те саме Ісус для нас. Як сад потрібує очищення від каміння, будяків і різних шкідливих комах, так і ми повинні пильнувати, щоби не дати виростати наростям злих звичаїв і завсігди повинні обогачуватися життям Христовим.

VI. Як властитель саду радується з него.

Сад наповнений овочами і пахучими цвітами. Овочеві дерева обтяжені овочами склонилися низенько аж до землі, а господар проходиться поміже них, радується своїм садом, зігнувші гилі підводить, підпирає і очищає. Любується ніжними цвітами і приманючими взір овочами.

Так християнська молодь повна овочів для свого Отця. Покірні молоді серця клоняться в простоті, а небесний Господар проходиться помеже них і любується ними, підводить їх Своєю рукою, підпирає Своєю любовію, додає сили Святого Духа і очищає щоб більше овочу родила. Иоан. 15, 2.

Дорога молодь! Наслідуйте той садочок. Перебувайте в Христі, а зможете принести багато овочу для Свого Отця. Який же то овоч? То любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, тихість, вдержливість. Галат. 5, 22-23. Та коли всі наростя гріха вирвані з нашого серця, кожна цвітка або овоч, котрі Господь видить в нас наповняє Його серце радістю.

П. Олишко

КУТОЇ МОЛОДІ

С Л О В О

„За всяке пугте слово, яке говоритимуть люде, дадут відповідь судного дня.“ Мат. 12, 36.

Багато людей бажали б мати дар мови, дуже багато просят о тім. Ап. Павел так пише до братів в Колосях: „Молячись разом і за нас, щоб Бог відчинив нам двері слова проглаголати тайну Христову, за котру я і в кайданах, щоб явив я її, як подобає мені глаголати. (До Колосян 4, 3-4). Що може бути вищим і ґарнішим як проповіді нашого Спасителя. Навіть Ренан говорить: „Як би не були змінені догмати, Ісус залишиться в релігії основателем чистого поцуття; нагорна проповідь не буде перевищена.“ Але величність Христа полягає нетільки в тім, що Він сказав, але і в тім, що Він багато дечого і не сказав. А це приводить нас до того, що ще є один дар, о котрого належить просити, — дар мовчання там, де належить мовчати.

Людина в середньому обрахункові говорить три години денно. Лічучи по сто слів на хвилину, слова його, коли їх записати, займуть 19 сторінок на годину, що учинить на рік 60 книг по 300 стор. кожна. Яка велика бібліотека! Це тільки середне чисто. Скільки ж вимовлят балакуни і брехуни? А за кожне слово треба дати відповідь в день суду.

В снігових горах Швайцарії, в деяких місцевостях провідники попереджуют подорожуючих, аби не вимовляли ані одного слова, позаяк від найменшого порушення повітря, звисаючий сніг може відірватися і обвалитися в безодню, тягнучи за собою усе. Хто би міг подумати, що одно слово може потягнути за собою такі страшні наслідки. Однак моральне значіння наших слів це більше. В день суду прийдеться дати відповідь за усяке „пугте слово.“

Христос мовчав, коли його неправно обвинувачували, коли приводили ложних свідків. Цим Він бажає навчити і усіх наслідників його. Мовчати, де належить мовчати, а в розмові нехай слова наші будуть правдиві, звичайні, сердечні, добрі і повні любови. „Бо по словам твоїм оправдишся, й по словам твоїм осудишся.“ Мат. 12, 37. А ап. Яків говорить: „Хто не согрішає в слові, се звершений чоловік, сильний обуздати і все тіло.“

Хай і для тебе, дорогий приятелю, Христос буде прикладом в життю, слові і мовчанню.

П. Павлюк

ВІДПОВІДЬ БОЖА

на протести упертого грішника.

Я молодий і, як мені здається, ще довго буду жити. Зайвим є сьогодні думати про спасення своєї душі.

Господь говорить: „Не хвались завтрашнім днем, не знаєш бо, що той день уродить.” Прип. Солом. 27, 1.

Коли я умру, чи ж не усе кінчиться смертю?

„Умер же й багатир і поховали його. І в пеклі зняв він очі свої, бувши в муках, і побачив оддалеки Авраама і Лазаря на лоні його.” Луки 16, 22-23.

Але мені здається, що тільки в день страшного суду буде відомим, хто власне заслужив пекло.

„Хто вірує в Него, не осудиться; хто ж не вірує, уже осуджений; бо не вірував в ім'я єднородного Сина Божого.” Йоана 3, 18.

Але ж я більш-менш нічого злого не учинив; невже мене осудят?

Бог говорить: „Нема праведного нікого.” Рим. 3, 10. „Коли хто не народиться звиж, не може видіти царства Божого.” Йоан. 3, 3.

Прецінь Бог милосердний і я переконаний, що Він багато моїх гріхів не візьме в рахубу.

Він „карає несправедливість.” 2 Мойс. 34, 7. „Я звала вас, а ви не слухали, я руку простягала, та не було, хто б уважав; мою радою ви гордували й докорів моїх не прийняли. За те ж і я насміюся з вашої погібелі, і радити му, як найде страх на вас.” Припов. Солом. 1, 24-26.

Но я кожен день молюся і жертвую на діло Боже; безумовно це буде пораховано на мою користь.

„Многи казати муть до мене в той день: Господи, Господи, чи не твоє ж ім'я ми пророкували? й не твоїм імям біси виганяли? й не твоїм імям великі чудеса робили? І промовлю тоді до них: ніколи я вас не знав: ідіть од мене.” Мат. 7, 22-23.

Але пощо ж мене ставити на одну рівню з піяницями і іншими злочинцями?

Господь говорить: „Через одного чоловіка гріх у світ увійшов, а через гріх смерть.” Рим. 5, 12. „Всі ми блукали, як вівці, кожен ходив своєю дорогою.” Ісаїї 53, 6.

Я не вірю, що б я і який будь злочинець були рівні перед Богом.

„Кожний бо, хто увесь закон заховає, та згрішить в одному, станеться у всьому винуватий.” Якова 2, 10.

Коли так, то я узнаю себе винуватим, я згрішив. Що ж мені чинити, аби спастися?

„Вірую в Господа Ісуса Христа, то спасешся.” Діян. 16, 31.

Чи ж не треба мені самому щось учинити, аби придбати спасення?

„Не оправдується чоловік ділами закону, а тільки вірою в Христа Ісуса.” Гал. 2, 16.

Я вірую від дитячих літ, що Христос умер і воскрес, однак я не спасений.

„Коли визнавати меш устами твоїми Господа Ісуса і вірувати меш в серці твоїм, що Бог його підняв з мертвих, ти спасеш ся.” Рим. 10, 9.

Невже ж Господь любить мене, хотя я не спасен?

„Являє ж свою любов до нас Бог (у тому), що як ще були ми грішниками, Христос за нас умер.” Рим. 5, 8.
„У сьому пізнали ми любов, що Він за нас душу свою полюбив.” 1 Іоана 3, 16.

Іноді мені здається, що я за великий грішник, аби мені спасти ся.

„А тоді прийдїть — і розсудимось, говорить Господь: коли б гріхи ваші були, як багрянця — я, мов сніг їх убілю; коли б, як кармазин, були червоні, — обмию їх, як вовну.” Ісаїї 1, 18.

Алеж мені прийдеться багато офірувати, коли я стану ся віруючим?

„Що бо за користь чоловікові, хоч би світ увесь здобув, а душу свою занастив.” Мат. 16, 26.

Рівно ж я боюся, що не знесу насмівів моїх приятелів і товаришів.

„Я, Господь, покликав тебе на правду, й буду держати тебе за руку і берегти тебе.” Ісаїї 42, 6.

Коли я тепер прийду до Господа, то може пізніше відпаду від Него і загину?

„І я життя вічне даю їм, і не погинуть до віку, й не вихопить їх ніхто з рук моїх.” Іоана 10, 28.

Тепер я бачу, що мені нічого іншого не лишаєть ся робити, як тільки повірити, що Христос умер за мене!

„Се написав я вам, віруючим в імя Сина Божого, щоб ви знали, що маєте життя вічне і щоб вірували в імя Сина Божого.” 1 Іоана 5, 13.

„О, як це чудово, гарно бути спасеним вірою в Христа!”

З праці на ниві Божій

ВЕЛИКІ ЖНИВА

Нема більш радісної праці, як праця над спасенням погибаючих душ. Христос сказав: „Глаголю вам, що оттак радість буде на небі над одним грішником каючим ся, більше ніж над девяťдесять і девяťма праведниками, котрим не треба покаяння.” Луки 15, 7.

От же хочу подати ту велику радість до нашого „Післанця” аби і наші дорогі читачі могли з нами порадуватися тою радістю, котра була у нас дня 31 серпня ц. р. Була це спільна радість братів в Гійчу і Вільках М. В Гійчу передовим братом є бр. М. Притула, а у Вільках бр. М. Коростіль. Трудяться ці братя усердно при своїх зборах, де Господь їх труди благословляє, що увидим з понизшої поданої відомости.

Дня 21 серпня відбулося святе хрещення у Вільках М. в лузі. Раненько в неділю вже почали сходиться наші браття і сестри з ріжних зборів на це славетне богослуженнє. Були ту віруючі з слідуючих зборів: Рави Рускої, Камінки, Куляви і Гійча.

Перед зібранням малисьмо іспит над кількома членами, котрі і зістали прийняті до хрещення, після чого розпочали зібрання співом і молитвою. За тим наступила проповідь. Після проповіді десь около 12 години відправились всі разом на ріку, щоби виконати припоручену нам волю Божу. День був погідний. Сонечко осьвічувало ясно береги ріки, де публика була зібрана. Аж серце радовалось тею урочистістю, дивлячись на цю чудову картину. На березу ріки відсьпівано кілька пісень, після котрих бр. І. Підгорецький виголосив проповідь на тему: „Хрещення.” Опісля заняв місце брат П. зазначаючи важність хрещення, почим 19 осіб перейшло через Йордан св. хрещення. Програма була досить довга, бо тревала около три годині. По закінченю одправи на ріці всі разом повернули до місця, де мало відбується вечірне зібрання і Вечера Господня. Повертаючи до зібрання селом співали духовні пісні на славу Божу. — Тут хочу зазначити, що вже маємо більше вільности, бо можемо співати на вільнім повітрі. — На вечірнім зібранню на заклик проповідуючого многі віддались Господеві, обіцаючи служити Йому ціле своє життя.

О, щоби невіруючі знали, як багато вони тратять тим, що позістають без Христової радости. Дорогий приятелю, прийди чим скорше до Ісуса, а отримаєш ту велику радість, котрої в тім світі не знайти.

Слідуючої неділі, а це на 28 серпня ц. р. відбулась радісна урочистість у селі Забірю. Хочу сказати, що це було

зібраннє найбільше, як малисьмо до цього часу. Присутних людей було понад 400 осіб. Хрещеннє відбулося в селі Гійчу в ріці Роті. На цей раз рівнож малисьмо багато гостей. З Забіря треба було йти около 6 кіл. до ріки. Браття йшли всі разом і співали чудові духовні пісні. Дорога вела через поля. Коло ріки було сказано дві проповіді і за тим 12 душ визнали Ісуса через св. хрещення. Був в тім числі один брат, котрий лічив 76 років і одна сестра 15 років. Господь спасає, як старих так і молодих. — Слава Йому. Потім відбулась Вечера Господня на траві під лісом. Цілий день діти Божі перевели в радости. По закінченню попросались і повернули радісні до домів.

В. Перетятко

* * *

Озерянка, 5-9 1925.

Дорогий Брате у Христі!

Бажання мого серця, поділитися з дорогими у Христі бр. і сестрами цією радістю, котру ми мали в неділю 4 вересня. Радувались ми тому, що 4 брати і 5 сестер вступили в завіт з Господом Ісусом Христом.

О, як радісно нам, що в цім світі, де тільки горя і страждання, Бог являє свою любов і милість тим людям, котрі вірують в Него. Я переконаний, що у богатьох місцях в світі цім звершує ся діло Боже, котре Він постановив для чад своїх.

В наші дни є люди, котрі своєю наукою шкодять ділу Божому; але Господь проти таких; і ми під впливом Божии свобідно голосимо людям спасення Його. Бог Сам стоїт за своє діло і виповняє свої плани, через вибраних слуг.

В Озерянці і її околиці діло Боже хоч помало, але все-таки посувається на перед. Повище згадані неділі ми мали дуже благословенні зібрання. На се торжество ми очікували наших дорогих гостей, бр. В. Перетятка і Каплуна з Волиня, але за для великої духовної праці не могли приїхати. У 10 год. рано було призивне зібрання, на котре прибули брати і сестри з слідуєчих сіл: Зарудя, Коршилова, Пресовець, Погребець, Травтокол, Ерчавець, міста Зборова і місцеві брати і сестри. На зібранню були і слухатели переважно з міста Зборова. Зараз після ранного зібрання о год. 2 пополудни всі ми рушили до ріки Стрипи, котра лежить $\frac{1}{2}$ кільом. від зібрання. Через всю дорогу аж до ріки співали чудні духовні гимни. Ще ми не дійшли на місце, як там уже стояла велика громада людей бажаючих бачити як Баптисти хрестяться. Там стояли двірські пани, троє професорів з побічних сіл і много народа. За час нашого перебирання у двох приготованих наперед палатках

хор виспівав пару пісень на березі ріки. Хоровий спів ехом розносився далеко по долинах і проходив в глибину серця слухателів, і всі з бажанням були настроєні що то учують. Зібранне було відчинене молитвою.

Начинаючи зібрання я прочитав св. Євангелія Мат. 28, 19-20: Мар. 16, 15-16 і вияснював що до хрещення, що оно відноситься тільки до тих, хто розуміє слово Боже і вірує в Христа. По окінченю проповіді кандидати перейшли св. хрещення по приміру Самого Ісуса Христа. Мат. 3, 15. Многі брата прослезилась радіючи що діждали дня того, що можемо виконувати хрещення у білий і ясний день. У 1926 р. на тім самім місци о годині пів другої по півночі хрестилось 40 душ, коли всі люди спали, а тільки Один Господь бачив як діти Його виконують заповідь Його.

По хрещенню і виспіваних хором кількох пісень ми знов з радісними піснями йшли тою самою дорогою до дому де відбуваються наші зібрання. Тут було коротке наставленне новохрещених і многими малитвами були передані в руки Господа. Після цих горячих молитов старші члени витаючи членів молодих братськими поцілунками, заспівавши пісню, радіючи, розійшлися до домів.

Цей день довго буде в памяти нашій, бо радувались правдивою радістю. Хай Господу буде честь і вічна хвала за Його небесне благословенне виляте на всіх нас.

I. Семенина

О г о л о ш е н н я

Пригадуємо нашим гурткам молоді, аби вносили складку призначену на конференції молоді в Брестю до каси, яка є доручена с. **M. Karluwna**, m. Warszawa, ul. Ogrodowa № 16.

При тім стверджуємо отримання 10 зол. від Гуртка Молоді в Забірю.

M. Карлювна.

Стараннями Рівенського гуртка євангельської молоді видруковано збірник гарних віршів-деклямацій, пристосований до усих торжественних зібрань нашої Церкви.

Ціна 5 зол. польских. — За кордон 75 центів.

Замовлення надсилати: **M. Borodiejczuk - Karpuś**, m. Równe — Wołyń. Skrzynka poczt. 208.

Старанням Бр. Гетце вийшла з друку гарна книга, для молоді дуже пожиточна:

„1575 Біблійних питань і відповідей“

Згадана книга помагає перекладати контроль нашого знання самої Біблії. Бо хто не знає Біблії, той і на одне питання не дасть відповіді. А ту їх є аж 1575.

Дав би Господь аби наша молодь як і старші поширили далеко, далеко уперед свої знання Св. Писання.

Замовляти: Warszawa, ul. Puławska 37. **B. Götze.**

Ціна 2 зол. 50 гр.

В день 23 жовтня почалося голошення слова Божого в укр. мові у Львові; вул. Кохановського, ч. 18. Школа.

Початки дуже важкі. Друга неділя т. є. 30 жовтня принесла бага о радості. При співпраці бр. Чорного з с. Грибович і бр. Олишка, бажаємо голосити св. Євангеліє в нашій головній місті. Просимо молитися, що би і там об'явилася сила Божа в Його святих словах.

Кожен може, а навіть повинен бути співробітником в видавництві „Післанця Правди“. Для сього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось таке, щоби потішило й зміцнило багатьох віруючих читачів нашого часопису. Потім надіслати на слідуєчу адресу;
Piotr Ołyszko, w. Zaborze, poczta Rawa-Ruska.

Всяку кореспонденцію, що торкається „Післанця Правди“ як рівнож і передплату просимо керувати на слідуєчу адресу: **W. Gutsze, Łódź, ul. Sienkiewicza 53.**

Redaktor i wydawca W. Gutsze.

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Sienkiewicza 53.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 11-12

Листопад — Грудень 1927 року

Рік 1

Всім передплатникам, браттям і сестрам, приятелям
і співпрацьовникам Післанця Правди бажаємо ве-
селих і щасливих свят!

„І рече їм ангел: Не бійтеся, ось бо благо-
віщу вам радість велику, що буде всім людям”
(Лук. 2, 10).

Зближається день, в котрім то народи християнські обходять пам'ятку народження Ісуса Христа. Для того цей день є найвеселішою річницею для всіх християн. Знаємо, що 1927 літ назад народився в Вифлеємі Спаситель світа, але рівнож знаємо, що Христос кожної хвили може народитися в серці кожного чоловіка. І знаємо добре, що в чиїм серці не народився Христос, то серце цього дня не зазнає правдивої радості. А если люди помимо цього радуються, то радість ця не є правдива, не є достаточна, це тільки радість тілесна, котра опісля обернеться в смуток.

Для того в цім дні повинен кожен застановитися і запитати самого себе, чи радість яку дознає в цім дні є правдива і не переминаюча, чи тільки хвилева.

Для того, дорогий Читачу, запитуємо Тебе, чи для того веселишся, що Христос народився вже в Твоїм серці? А если ще ні, то спіши до цього, щоби міг пізнати як найскорше правдиве щастя і найвищу радість. А тоді як ангели по народженню Ісуса Христа зачнеш голосити радісну новину людям доброї волі: пастухам і мудрецам. Оточишся рибакками, теслями, митниками, возьмеш посторонка на перекупнів, котрі з Божої святині зробили вертеп розбійників. Подаш братерську руку тим всім, котрі терплять переслідування і тим, що упадають під тягаром неволі. Розпічнеш борбу з князем цього світа, а если зайде потреба то з радістю занесеш хрест свій навіть на Голгофу.

Старайся дорогий Читачу щоби, если не нині то за рік, міг засьпівати радісно: „Слава на вишинах Богу, а на землі мир, між людьми благоволеннє.” То є наші бажання!

Пастухи

І всі, слухаючи, дивувались тим, що розказували пастухи перед ними* Лук. 2, 18.

Одного дня прийшов знаменитий чоловік до найвищого первосвяще ника з новиною, котра впровадила його в клопіт не абиякий. Говорив о опоїданню пастухів, що народився Христос.

— Чим удовідняють ці пастухи, оповідаючи такі річи? запитав душпастир, по вислуханню вісти о пастухах.

— Думаю, що доводів ніяких не мають. Я є переконаний, що фанатично вірят в це, о чім оповідают.

— Це, в що пастух вірит, не багато нас обходить. Але иньша річ, коли порушит повагу стану духовного. То гідне тяжкої кари.

— Хай Ваша Ексцелєнція розважит, що тут ходит не тільки о справу найвищу, якою є справа духовенства, але і о справу самого Бога. От же ж, що до оповідання тих пастухів кожен чоловік, котрого Бог благословив дочасними добрами, є істотою не гідною брудних ясел в стайні. Вчора я чув мову, котру один з цих пастухів голосив. Кров бурилася в мені, а нічого я не міг сказати, бо бояв ся тлуму, котрий слухав цього вимов ого пастуха не наче пророка. Хай буде мені вільно, ваша Ексцелєнціє, приточить приклад з його мови:

„Ідіть браття до найгарнійшої палати, котру знайдете в нашім краю. Зобачите розкішні покої, чудово чисту і прегарну постіль наших найбогатійших панів і владик. Если умієте порівнати ту чистоту палат князівських з нечистотою стайнів, або колиску, в котрій кладе богач своє диття, з яслами, з котрих їдять осли, то зможете собі представити, які брудні мусять бути серця наших герархів і наших владиків, що Бог, хотячи народитися, що би спасти світ, вибрав таку стайню ніж палату, і ясли, ніж пухом встелену колиску. Волів ліпше вибрати на родичів людей, котрі за для бідноти до такої стайні мусять притулитися, чим людей котрі жиют в достатках. Не має наш Бог місця в домах наших богачів, бо там серця бруднійші, чим ясли для ослів. Не було матери для Месії між доньками архієрейськими, бо там більше гріха, чим в стайні броду.

Тебе народе убогий, вибрав Бог на оточення для Сина свого, поміж твоїми убогими доньками знайшов серце багате чеснотою, котрому повірив опіку над Спасителем світа."

Коли виговорив це все, що чув від пастуха, звернувся чоловік знаменитий до архієрея з запитанням:

— Чи Ваша Святоблivity чула коли таку промову? Ось такі річи голосят пастухи. Грішат ними, опираючи свої переверотні слова на якихося візіях ангелів, котрих мав Бог з неба до них післати.

По цих словах замовк чоловік знаменитий, котрий приніс найвищому архієреєві переражаючу новину о чинности пастухів. Чекав на відповідь і оком питаючим споглядав на архієрея.

— На правду, ці люди гідні смерти! — сказав первосвященник, голосом повним обурення. Розкажу їх пі, мати і припровадити на суд.

* * *

Найвищий архієрей в повнім строю архипастерськїм, оточений церковною радою, засїв в великій салї. По хвилї у його стїп поставлено кількох пастухів, котрі віддали гідности його належну честь, але чинили це як би під примусом, ніби чужинці не знаючи обичаїв краю і способів ставлення ся перед маєстатом голови церкви.

— Заклинаємо вас на Бога живого, що би ви перед маєстатом найвищого священства відповідали тільки правду на кожде питання, котре вам буде задане.

Пастухи зложили урочисту присягу, що будуть говорити тільки це, що самї бачили і чули. І зачали їх бадати:

— Ми чули, що оповідаєте, що народився Ісус Христос в Вифлеємі, що лежить в стайні, в яслях, обвинений пеленками. Чи то правда?

— Так є. Ми є цього свідками. В ночі показалися нам ангели і ознайомили, що народився Мессія, показали нам дорогу і в яким стані Його зобачимо, І це все знайшли ми так, як нам ангел сказав; і тоді розголошували ми серед народу цю чудову новину.

— Злий дух вас отуманив — сказав архієрей, — ви ж знаєте, що від віків нас постановив Бог на це, що би його волю об'являли людям. Без нас Бог нічого для людей не учинить, бо коли би без нас ім об'явився, то став би не вірним своїм завітам, котрі постановив з поколінням Л-вія і з домом Аароновим. І ми розказуємо вам в імені Г споднім, щоби ви пішли і вскуди, де голосили свої вісти, говорили людям, що були в блуді.

— Цього зробити не можемо! — відповіли однодушно пастухи.

— Сьмієте бути непослушними проти розказів найвищого первосвященника?

— Більше треба слухати Бога, чим людей — відповіли пастухи.

— Голос наш є голосом Бога! — сказав первосвященник вибухаючи гнівом. Опам'ятайтеся. Подумайте, що життя можете стратити. Бо коли би ви тільки голосили такі змислені поругання проти імени Божого і Його маєстатові, то ще Бог простив би вам. Але не прощеним є то гріхом говорити, що Мессія народився в стайні, що лежить в яслах і що ангел Божий об'явився пастухам пасучим череду! За таке пониження Божества ви є гідними смерти. А до цього ще на блаженних слуг Божих, котрих Бог за їх чесноти обдарив земськими добрами, кидаєте їдь своєї ненависти. Хиба ви не знаєте, жебраки, що наш Закон учить, що справедливі богацтво посідати будуть, а безбожні будут терпіти недостаток? Хочете перевернути право Боже і тих, котрих Бог дарами своїми благословив, оголосити за проклятих, а проклятих за благословених? Чи ж не знаєте, що кожен, хто хоче про Бога виголошувати які промови, не може то робити без уповажнення свойго душпастира? Бог є Богом законів і приписів і не дозволить, що би його права оповідали темні люди.

— Ви є прокляті! Ви гідні смерти ганебної!

* * *

Випроваджено пастухів, що би на завсігди змусити їх до мовчання, але Правда ясна вже над світом, знайшовши дорогу до мільонів сердець і здобуваючи їх для себе. Померли душпастирі і архієреї, котрі хотіли заслонити проміння Правди, а вона жила і жиє, пробуджаючи в сумерках ночі чим раз нових пастирів і благовістить їм співом ангелів, що народився Христос, Спаситель світа. І чим раз нові пастирі несуть ту радісну новину по світі, розбуджаючи радість і щастя в серцях цих малих і простих, серед котрих Христос народився і котрих прийшов спасти.

Пер. П. Олишко

„Ви сіль землі“

(Мат. 5, 13)

Ріжні читачі Біблії, нераз ріжні ставлять нам питання, з котрих деякі можна зараз з місця вияснити, але де котрі з них суть так глибокі, що на почеканню цього не дасть ся зробити. Задлятого постановили ми в кождім числі „Післанця Правди“, найтрудніші місця нового завіта вияснювати.

Одного разу на духовнім семінарі запитали студенти свого старенького учителя, кажучи: „Пане учителю! а що робив Господь Бог перед віками?“ Учитель подумав троха тай каже: „Господь Бог перед віками робив нагайки на спину тих, що такі питання будуть ставляти.“ Така відповідь була добра для цікавих студентів, але не для ширих шукачів правди, яким ми тут щиро бажаємо служити. Отже ж перше питання: Ісус Христос до учеників своїх говорить: „Ви сіль землі.“

І. ЯК ЦЕ РОЗУМІТИ?

Учитель небесний споглянув на гурток своїх учеників, дивлячися оком пророським в будучій їх благословенний уряд, показав на них рукою і каже: Ви мої духом нищі ученики, та апостоли, то є післанці радісної вісти і слуги царства небесного, Я вже сього дня відкриваю вам, чим ви є в Моїх очах. „Ви сіль землі.“ Ваша наука, ваше життя і ваші діла, для многих будуть духовною заправою і піддержкою морального життя; бо як найлучша їжа, без соли не має смаку і скоро підлягає зіпсованню, так і Церква нового завіта, без вашої науки і без вашого доброго приміру не буде мати життя і сили моральної. (Єфес. 2, 20-22). Як мясо без соли гніє і черви його розточують, так і всяке тіло на землі, усі народи, нації і визнання без вашої науки (Мат. 28, 19-20), не будуть мати смаку життя, скоро зачнуть розкладатися і гнити (Йоан. 11, 39). „Ви сіль землі“ ви солею поля (1 Кор. 3, 9). Одним словом вашою наукою, вашим життям і вашою моральною і духовною силою притягати будете грішників до покаяння, до навернення і до правдивого спасення. Своєю наукою, дисципліною і впливом Церкву будете удержувати в порядку, в чистоті і в ситости. Бо як сіль гризе і вгризається в мясо і вигризає з нього черви коли вже зіпсуте, так і ви, мої апостоли, і усі ваші послідователі, вашою духовною силою будете вникати в життя народів; будете задавати їм жаль, витискати сльози і тим в совісті многих будете убивати черви гріха.

„Коли сіль звітріє, то чим солити?“

То значить, коли ви ученики і ваші послідователі (1 Кор. 4, 16; 11, 1), через лінивість і любов до світа звітрієте, то є,

стратите вашу Євангелську духовну силу, то чим тоді ви будете піддержувати і хоронити Церкву від черв'яків ложної науки, від упадку і розладу?

„Ні на що не годиться тоді вона.”

Сіль доки є солею в кухні відгравас велику роль, але коли на дощі, сонці і воздуху звітріє, тоді ні на що вона не годиться. Так і ви апостоли і слуги мої, доки ви будете в силі Духа Мого, іти слідом за Мною, співробітниками Бсжими будете (1 Кор. 3, 9) і найкористнішими людьми будете на світі. Але коли через лінивість і любов до світа звітрієте і спустієте, тоді в царстві Божім і ви будете ні на що.

„Тільки щоб викинути геть і щоб потоптали її люди.”

Ой якаж це свята правда, бо хто стратив ласку у Бога, вже і у людей нічого не варт. Церква повинна пильновати, щоб в її середині гіркий корінь не виріс (Жид. 12, 15), а коли появиться така беліна, то зараз без взгляду на лице, геть викинути таку (1 Кор. 5, 5), аж доки не направиться.

II. ЯК ЦЕ ПОЯСНИТИ?

Від стиха 11-16 говорить Господь справді до своїх апостолів про їх високе становище в світі, в Церкві нового завіта і в царстві Божім. Але в глибині свого серця і на думці мав Він свій народ Ізраїльський, то є Церкву старого завіта, котра мала бути світлом народів, солею земллі і провідником сліпих. Але коли вона і її учителі від віри патріархів і пророків відступили, відступив від них і Бог, і сказав:

„...А двір, що на переді храма (то є народ) викинь геть і не мір його, бо він даний поганам; і топтати будуть город святий, місяців сорок і два...” (Откр. 11, 2).

От же ж, щоби не случилось так і з Церквою нового завіта, кладе Господь на серце апостолів своїх, своїй Церкві і нам усім членам Церкви Христової, щоби мали в собі світло (Лук. 11, 35 і сіль Марк. 9, 50). Щоби мали силу як живі каміння будувати себе в дім духовний (1 Петр. 2, 5) і удержувати себе в чистоті і святості (Жид. 12, 14), аж до часу, коли прийде Господь забрати нас до себе (Йоан. 14, 1-3; 1 Сол. 4, 16-17). Сіль є найпростіша річ в світі, але в господарстві найважнішу відгравас роль, бо сповняє три великі задачі, а іменно:

1) хоронить їжу від зіпсуття. 2) Чистить і напралєє те, що вже зачало гнити. 3) Іжі дає смак. (Йов. 6, 6).

Так само і євангелські учителі і слуги Божі повинні;

1) Своєю наукою і святим своїм впливом безжонникам відкривати гріхи і погибель, яка на них чекає і показувати

їм на Того, котрий прийшов шукати і спасти погибше. (Лук. 19, 10). 2) Повинні членів Церкви утверджувати і на- поминати, що би пільнували, стояли в вірі, мужались і утвер- джувались. (1 Кор. 16, 13). 3) Повинні святим своїм життям, добрим приміром і ділами Церкви подавати смак духовного життя і взбуджувати в них тим більше жажди за чистим словесним молоком. (1 Петр. 2, 2).

І не тільки слуги Церкви, але і кожен християнин, о скільки належить він до стану царського і священського (1 Петр. 2, 9. Одр. 1, 6), повинен так жити і поступати, що би був чистою солею. Але не тільки для себе проти своєї гнилости, котра в нашій тілі і натурі орудує (Єфес. 4, 22; 2 Петр. 1, 4), а також і для других бути уздоровля- ючою солею.

Сіль є чудовим образом:

- 1) Образом мудрости в мові (Кол. 4, 6) і життю (Марк. 9, 50).
- 2) Образом трівалости — вічности, бо вона охороняє від знищення (4 Мойс. 18, 19).
- 3) Образом спасительної благодаті, бо викорінює чер- вяки гріха з совісті маючого (Жид. 10, 22).
- 4) Образом правди і справедливости, бо сіль знаходить найменшу рану, влазить в нюю, гризе і жене до лікаря.
- 5) Образом вірного служення, бо як сіль лиш тоді со- лить, коли розпускається, вникає до глибині і нищиться, так і слуги Божі і християне в служенню ближнім і Господу по- винні служити і не шанувати себе. (ат. 16, 24; Рим. 12, 11).

III. ЯК ЦЕ СТОСУВАТИ?

1) Слуги Божі не тільки солею повинні бути, але мусять уміти з нею обходитися, а іменно щоби не за мало і не за- багато нею солити, то значить, що би не за слабо і не за гостро напаминати і картати за гріхи. (Йоан. 8. 7-11).

2) Не берім за зло і не гніваймося на слугів Божих, на братів і сестер, коли нас часом за гостро напаминують, бо вони навчають нас. (1 Сол. 5, 11-14).

3) Коли і ми під час гонення і терпіння за Христа і єван- гелську віру, остаємося вірні Господу, тоді ми людям будемо доброю солею. А коли не остоймося, тоді і ми будемо ні нащо в царстві Божім. (Рим. 2, 24). Бо коли думаємо від терпіння утічи, тоді напевно впадаємо в безодню.

Господи, солею поможи на бути,
Солею, що палить, чистить й оживляє
Котру всюди видко і всюди чути —
І котра завсігди свою силу має.

Котра як огонь гризе і пече,
І все, що не з Бога в життю травить,
Хоч сльоза з ока не раз потече —
Однако ж нікого не раниць.

І. Петраш

КУТОЖ МОЛОДІ

ЩО ВИ ДУМАЄТЕ О ХРИСТІ?

Веселися ж, молодик, в молодощах твоїх, попуская серцю твому заживати радощів часу молодощів твоїх, ходи собі за нахилом серця твого й за бажаннями очей твоїх; тільки знай, що за все це Бог тебе на суд поставить. Еккл. 11, 9.

Молодість

Памятай про того Творця за молоду. Еккл. 12, 1.

Я ще молодий, я і так щасливий, що би думати о Христі маю ще доволі часу.

Мужність

Каже ж йому Бог: Безумний, сієї ночі душу твою візьмуть у тебе: що ж надбав єси, кому буде? Лук. 12, 20.

Я сильно зайнятий, що би думати, хочу збагатіти, як дійду до багатства, тоді буде більше часу думати о Христі.

Дозрілий вік

Ісус кличе: Прийдіть до мене, всі знеможені, та отягчені, я упокою вас. Мат. 11, 28.

Я вельми зайнятий, знеможений тягарями праці, не маю спокійного часу, то й думати о Христі не можливо.

Пожилий

„Сьогодні, коли почувєте голос Його, не закаменяйте сердець ваших” Жид. 3, 15.

Я вже старший чоловік, серце затверділе, памяти не маю, то не можливо о Христі думати.

Старий

Все, що маєш снагу робити, роби руками твоїми: бо в могилі, куди ти йдеш, нема вже роботи, ні роздумовання, ні знання, ні мудрості. Еккл. 9, 10.

Я вже старий, що би думати; слабість, терпіння, опущення, старі кості болять, то ніяк не можу.

Смерть

Бо дні мої, як дим, улитають, кості мої, як у жарі пліють. Псал. 102, 3.

О! я нещасливий чоловік, чому не подумав я за своїх молодих літ о своїм спасенню. Все минулося, молодий вік і всі роскоші, а тепер вже за пізно — душа відійшла.

Вічність

Каже тоді Ісус: Іди від мене, прокляті, ув огонь вічний приготовлений дияволу та ангелам його. Мат. 25, 41.

Вічно думаю. Милосердіє Боже опустило мене і я справедливо кинутий в пекло і плачу над недолею своєю, котра постигла мене на віки.

П. Олишко

ВІДКРИТТЯ ШКОЛИ БІБЛІЙНОЇ В ЛОДЗІ

Проминув рік коли опустили шкільний дім збудовані до праці браття і розійшлися, щоби голосити слово Боже поміж темних людей. Не було можливим, щоби на ново відкрити науку для нових працівників, з причини браку відповідної сили. Ця справа через цей цілий рік лежала на серці шкільному комітетови Словянських Баптистів в Польщі, а також всім браттям. І Господь вислухав молитви прагнених сердець.

При кінці вересня цього року прибув до нас бр. М. Лесік, яко кировник і професор нашої школи, котрий взяв на себе цей так важний обовязок для діла Божого.

Торжество відкриття відбулося дня 9 жовтня в салі зібрань Баптистів в Лодзі, при вул. Абрамовського о четвертій годині по полудню, розпочав бр. Лесік зібрання, підчас котрого радісно можна було чути хоральні співи, деклямації, а також оркестра місцевого Збору украшала торжество духовними гимнами на струнних інструментах; також промови братів студентів, котрі з глибокою радістю зазначили свою солідарність служити вірно Господу, Котрий їх спас і покликав до так важного діла. Щоби приготувитися до праці, приступило сімох братів з чотирьох народностей, а то: двох з польської, один з української, трьох з російської, а оден з білоруської. Однак всі натхненні одним духом, одною думкою, щоби спільно нести радість і визвіл духовної волі для свого народа, котрий її необхідно потребує. А цю солідарність і вою можуть нести тільки ці, котрі добре уgruntовані вірою в Христа Ісуса, а також вглублені в святу Біблію.

Тепер наші очі звернені до всіх братів і сестер, до всіх хто любить діло Боже, хай ваші думки в молитвах будуть звернені до Господа за нас.

Гр. Домашовець

С В І Т Л О

І світло у темряві світить, і темрява його не обняла. (Йоан. 1, 5).

Уже минуло чотири місяці, як молодь в селі Кобилі з організувалася в гурток. Слово Боже говорить: будьте світлом світа. От же то світло, слово євангелії, перенесло ся з села Кобилі до села Дітьковиць. Нас трох молодих братів рішили піти до цього села, аби там засвідчити о любові Христовій. Розпочали ми нашу працю з молитвою, а опісля промовляли слово Боже. Насходилося досить багато людей молодих і старших, особливо цікава розмова була з католицьким регентом, де нас чудно Господь благословив і помагав. Нарід зібраний уважно слухав голошене слово Боже і там ми роздали їм багато духовної літератури, а опісля з радостею повернули до своїх домів.

Дуже занепокоївся священник Ліщиньський, що ми принесли то світло євангелія Христового, хочачи загасити його, а людей тримати в темряві, сказав до своїх людей: Це люди мов би яка забійниця, що силається чоловіка.

Ми як гурток християнської молоді в числі чотирох братів і двох сестер рішили знов піти і зробити там зібрання. Сталася велика зміна. Ці люди, що слухали слово Боже стали далеко. Коли ми зачали співати пісню: „Бог є любов”, впадає товпа людей на чолі з регентом, де також не браковало війта, зачали кричати: „Виносіться з нашого села, ми маємо віру католицьку, а більше нам не потрібно. Як не вийдете самі, то ми вас палками випровадимо.” Коли ми ішли через село, то люди стояли по цій и по другій стороні дороги з каміннями і з криком: „Каменуймо тих еретиків”, бо так казали нам отець духовний. І сипалися на нас каміння, тільки нас Господь охоронив і нам нічого не сталося.

Просимо усіх братів і сестер молитися за нашу молодь, що би Господь дав нам сили до праці на Його ниві.

Гр. Ясіновський

З праці на ниві Божій

КАМЕНКА БУДИ І МИЛЯВА

„Радуйтеся завсїгди в Господі, і знов кажу: радуйтеся.” Фил. 4, 4. Дня 11 вересня 1927 р. відбулось велике торжество в селі Камінка Буди і Миляві. В тім селі вже від кількох років мається збір, де проповідується правда Христова. Євангельська наука дісталась туди від братів з За-

біря. Прийняли ті браття слово правди, де став не чолі брат М. Луцик. Початки були дуже трудні. Противників зі всіх сторін було багато, але Христова правда віднесла перемогу і тепер тут є організований збір, котрий налічує понад 60 членів. Тепер передовим братом є брат М. Струк.

Мушу зазначити, що цей збір як і інші наші збори терплять недостаток задля молитвенного дома, де би свідбно могли збиратись і славити свого дорогого Спасителя. Зараз збирають ся браття в хаті одного брата, що є зовсім невідповідним для більшого числа зібраних. Потреба є велика, але як ту потребу заспокоїти, не знаємо. Віримо, що Господь нас не лишить.

В неділю повишого числа відбулось у тім же селі торжественне зібрання св. хрещення. При участі згромаджених братів і сестер наше торжественне богослуження відбулось надзвичай гарно. В неділю зібрання почалось духовним співом, молитвами і проповідю зі слова Божого. Після зібрання відправились всі разом до ріки в лузі. Коло ріки вже нас ожидали браття і сестри з Вільок. Тут всі разом злучились і почали співати духовні пісні. Першим говорив брат І. П., а опісля В. П. підкреслюючи значіння хрещення. За тим слідовало хрещення восьми душ, котрі засвідкували вірність Ісусови аж до смерті. До краси нашого чудового богослуження причинилось ясне сонечко, котре кидало свої ясні лучі на нас зібраних на обох боках ріки. —

В дню 16 жовтня б. р. мало місце весілля у селі Войткові, пов. Добромильським, де вступав в союз супружеський наш брат у Христі і співпрацівник на ниві Божій Ю. Кубрин. Було то весілля віруючих дітей Божих. То було весілля без упиваючихся трунків, без ніяких поганських форм і чоловічеських звичаїв, без жадних музик та співів цього світа. Але було то весілля при слові Божім тай співами духовних пісень і радісними серцями, так як Бог велить. Такі весілля Бог любить, но весілля, де позапиваються алкоголем, мов ті без розуму, скачуть тай співають брудні пісні — такі весілля не Божі, а диявольські. Християнські весілля мають бути такі, де би сам Христос міг знаходитись. Дякуймо Господеві, що нас освітив євангелієм і під Його управою весілля в Войткові відбулось по християнськи.

Вже з самого ранку почали сходитись браття і сестри на це торжество. Були тут гості зі слідуєчих сіл: Середниці, Станькови, Лісковатої, Юркови і інших. Браття наші прийшли взяти участь в тім торжестві, а невіруючі прийшли подивитись, як то штунди-баптисти відбувають весілля. Салька хоч обширна, вже гостей умістити не могла, бо кождий хотів бачити як то виглядає. Були тут проповіді об'ясняючі значіння і важність життя супружеського. Молоді

парі уділяв шлюбу брат В. П. Всі були задоволені таким весіллям. Многим можна було замітити сльози на очах. Торжество затягнулось до пізньої ночі. Господь хай благословить молоду пару в їх життю і подасть їм сил жити і славити Господа Ісуса. Так відбувають віруючі свої весілля. Дорогі приятелі, як ви відбуваєте ваші весілля, чи по євангелії, чи без євангелії?

В. П.

О г о л о ш е н н я

Можна набути: Біблії — великого формату. Нові завіти в українській і польській мові.

Замовлення керувати: **W. Peretiatko**, Rawa Ruska,
ul. Kolejowa.

Справа видання Українського співанника зближається до реального кінця. Зложена комісія зі знавців духовної пісні достаточо переглядає пісні і віддає їх до друку у Львові. Кількість пісень около 800.

Кожен може, а навіть повинен бути співробітником в видавництві „Післанця Правди”. Для сього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось таке, щоби потішило й зміцнило багатьох віруючих читачів нашого часопису. Потім надіслати на слідуочу адресу: **P. Ołyszko, kolonja Baptystów, poczta Bełz, pow. Sokal.**

Всяку кореспонденцію, що торкається „Післанця Правди” просимо керувати на слідуочу адресу: **P. Ołyszko, kolonja Baptystów, poczta Bełz, pow. Sokal.**

Передплату просимо керувати на адресу: **W. Gutsze, Łódź, ul. Sienkiewicza 53.**

Redaktor i wydawca **W. Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas” Łódź, Sienkiewicza 53.